

Giới thiệu Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòà Thành Ngầm

Tác giả: Hắc Đường Chử Toan Mai (Đường đỏ nấu ô mai)

Thể loại: Xuyên không, huyền huyền phương tây

Editor: coki

Số chương: 150 chương

Người khác trông trọt thì cô chính là càn thông thạo việc đồng áng. Người khác đánh quái thăng cấp đi cùng với tăng thanh danh, cô chính là tăng cấp nuôi quái thú tăng thêm thù hận.

Người khác nói chuyện yêu đương với những người hiền lành, dũng cảm, quốc vương, ma vương... Thân ái, bạn có muốn nói chuyện yêu đương với một công trình kiến trúc không?

Tasa xuyên qua, cô xuyên qua thành một tòa thành ngầm* bị tàn phá một cách kinh khủng.

Đúng vậy, đó chính là một hệ sinh thái nuôi nhốt cả đồng quái vật, cất giấu lương thực chờ anh hùng đến lấy trong các loại game đó.

*Tòa thành ngầm trong game gọi là Dungeon, là nơi tập trung quái vật trong một tòa lâu đài (tòa thành) dưới lòng đất. Ở đây có quái vật, bẫy rập chết người nhằm che giấu những chiếc lương thực nằm sâu bên trong, chờ người chơi chinh phục

Hoặc một cách giải thích khác Dungeon là những bản đồ, vùng được thiết kế riêng để đi theo nhóm (tối đa 5 người), thường là những hang động, lâu đài...v...v... bên trong chủ yếu là quái elite (quái có hình rồng vàng bao quanh ảnh, mạnh hơn quái thường nhiều.) Trong mỗi dungeon có 1 hoặc nhiều boss (nôm na là tướng, trùm...) – Đây là giải thích trong một trò chơi cụ thể mà trong truyện là thế giới thật chứ không phải trò chơi.)

Bốn trăm năm sau chiến tranh vị diện (chiến tranh nhiều không gian, thế giới khác nhau mà địa cầu chỉ là một vị diện nhỏ trong đó – cái này là giải thích từ một quyển truyện khác), không gian hình thành một khe nứt cắt đứt sự liên thông giữa Thần giới, Vực sâu và thế giới loài người, rồng và tinh linh đã sớm rời khỏi đại lục, những anh hùng có thể dời non lấp biển cũng đã trở thành truyền thuyết, những giống loài khác hoặc hỗn huyết (lai) còn ở lại giống như chó nhà có tang. Lúc này đế quốc của loài người đang bành trướng đến đỉnh cao nhất bởi vì lời tiên đoán: Một tòa thành ngầm cổ xưa có thể nối liền với Vực sâu, dẫn đường cho ác ma đang dần dần thức tỉnh mà giống như gặp phải đại địch.

Đôi lời của editor: Đây là thể loại huyền huyền phương Tây như rồng, tinh linh, quái vật, phim thì xem nhiều nhưng truyện thì chắc mấy chế chưa đọc nhiều nên đừng ngại ngần nhảy vào xem thử, khám phá thể loại mới nha.

Đây là một bộ truyện rất hay, nữ chính xuyên qua thành một tòa thành nhưng đừng vì vậy mà bỏ qua nó, để chứng minh nó hay thì editor xin dẫn chứng chút rì vi vu từ các chế khác.

Phiêu Vũ: Tác giả viết cực chắc tay, bố cục hợp lý, tạo ra cả một thế giới với bối cảnh rộng lớn mang tên Ai Thụy An. Đó là một thế giới chứa đầy âm mưu và bí mật được tác giả dần dần vạch trần theo những khám phá/trưởng thành của nữ chính. Những bí mật và âm mưu này cũng được xây dựng một cách thông minh, logic và hoàn toàn nằm trong không chế của tác giả (không giống một số bộ truyện mà âm mưu với bí mật được miêu tả hoành tá tràng nhưng cuối cùng lại chả ra đâu vào đâu)

Về nữ chính. Nữ chính Tasa/Tháp Sa, khi còn sống là một cô gái thông minh, mạnh mẽ, thích tự mình giải quyết mọi việc (thay vì giao cho người khác rồi phải mất công sửa lại sau đó). Sau khi chết vì tai nạn ô tô, nàng xuyên đến Ai Thụy An và trở thành một tòa Địa Hạ Thành (Ngầm Thành/Dungeon). Địa Hạ Thành vốn được xem là căn cứ tiền tiêu của Vực Sâu (Thâm Uyên - nơi ở của Ác Ma) để tấn công Chủ Vật Chất Vị Diện (Ai Thụy An). Tuy nhiên, đó là quá khứ của hơn 400 năm trước. Hiện tại, đây chỉ là di tích của một tòa Địa Hạ hành đổ nát. Bước đường xây dựng và phát triển của nữ chính bắt đầu.

Về nam chủ. Nam chủ Victor, là một Đại Ác Ma (tương đương với Thần về mặt sức mạnh), với biệt danh Nói Dối Chi Xà. Hắn từng là một trong những Đại Ác Ma hùng mạnh và xảo trá nhất Vực Sâu cách đây 400 năm. Tuy nhiên, hiện tại, hắn chỉ còn là một mảnh tàn hồn bám vào một quyển sách trong Địa Hạ Thành. Hắn quên đi nguyên nhân mình chết, cũng không biết thế giới đã xảy ra chuyện gì. Vì linh hồn bị tổn thương, thành ra trí thông minh của nam chính/quyển sách cũng bị sụt giảm nghiêm trọng, thường xuyên đóng vai trò bán manh/ngạo kiêu/thoát tuyến/điều liên từ ở bên cạnh nữ chính.

Malem: Tuyến tình cảm trong truyện rất ít nhưng rõ ràng, diễn biến tình cảm chặt chẽ đủ để người đọc có thể cảm nhận được ác ma cũng biết yêu.

Thế giới được xây dựng chi tiết, tỉ mỉ, với 1 hệ thống các thế giới chặt chẽ hợp lý, có lịch sử, có truyền thuyết, có hoàn cảnh địa lý, văn hóa lịch sử, và các giống loài đa dạng.

Hệ thống nhân vật phụ được xây dựng đa dạng, có bản sắc riêng, mỗi người lại có 1 câu chuyện riêng của mình, không phải chỉ biết quay quanh nữ chính mà mỗi người có suy nghĩ, lựa chọn riêng mình.

Đọc truyện như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, t đã bật khóc khi đọc đến đoạn nữ chính tìm được đường đến Tinh cảnh, gặp được Tinh linh Vương, chỉ kịp giao cho nữ chính hạt giống sinh mệnh rồi chìm dần vào gốc cây và biến mất. Có những giống loài vì tương lai của thế giới mà nghĩa vô phần cố rời đi, chết dần chết mòn nhưng vẫn trông chờ một tia hi vọng cho tương lai con cháu. T cũng ko nhịn được cười khi nghĩ đến cảnh các Thánh đấu sĩ cảm thương nhưng thay vì cười ngửa nay lại zín zín phóng xe máy xông vào chiến trường. Một cuốn truyện tuyệt vời, rất muốn cho điểm 10, mở đầu đầy sáng tạo, kết

thúc gọn gàng chặt chẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Trường Thành Của Tòa Thành Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua thành một tòa thành ngâm

Không hề nghi ngờ là Tasa đã xuyên qua.

Trước mắt cô là một đại sảnh cực kì tối tăm, không có cửa sổ, lối đi xung quanh đều bị đất đá sụp xuống phá hỏng. Bên trong không có lấy một ngọn nến để chiếu sáng nhưng Tasa lại có thể thấy rõ bóng ma trong mỗi góc ngách, từng hạt cát, hạt bụi. Thậm chí cô có thể nhìn thấy rõ gạch trên mặt đất có màu gì. Cô có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ trong đại sảnh bao gồm cả phần bị vùi lấp của những cây cột bị sụp.

Nhưng mà đoạn văn ở trên có một chữ dùng không được đúng lắm.

“Trước mắt.”

Không có “Trước mắt”, Tasa thần thờ nhìn đại sảnh ít nhất là ba, bốn phút nhưng vẫn không có cảm giác muốn chớp mắt. Cô không cảm giác được mí mắt cũng như con mắt của mình.

Thực ra mà nói thì cả người đều không có cảm giác.

Vậy làm sao cô nhìn thấy được?

Tasa có một cảm giác rất kỳ quái, ở trong đại sảnh này cô giống như có “Thị giác của Thượng đế” hoặc là đang chơi một game nhập vai của máy vi tính nhưng không chức năng điều khiển tầm nhìn từ xa tới gần. Tasa có thị giác nhìn được tất cả mọi thứ nhưng lại không biết mình đang đứng ở đâu để nhìn.

Tasa nhớ rất rõ là mình đã chết rồi, do tai nạn giao thông, không có ân oán tình thù gì cả, chỉ là xui xẻo chết đi mà thôi. Trong chớp mắt cuối cùng trước khi chết, cô bất hạnh thấy được mình nửa người dưới của mình bị nghiền nát, bộ dạng cực kì thê thảm giống quỷ, nếu dựa vào khoa học kỹ thuật hiện giờ thì tuyệt đối không thể cứu sống cô được, tình cảnh hiện tại đại khái có thể dùng ảo giác trước khi chết, bị người ngoài hành tinh bắt cóc hoặc xuyên không để giải thích nhưng mặc kệ là cái nào thì cũng tốt hơn là một đồng thịt bầy nhầy. Tasa có chút thương cảm vì sẽ không còn được gặp lại mấy người bạn bè thân thiết, một con mèo, một con chó, một hồ cá và mấy bồn hoa.... Sau khi ổn định tâm trạng lại thì cô mới dòi sự chú ý đến tình cảnh hiện tại.

Tasa không thể cảm giác được thân thể của mình nhưng cô vẫn có thể “thấy”, không biết có thể nghe hay không nhưng nơi này thật yên tĩnh. Hình như toàn bộ không gian cô có thể cảm nhận được chỉ có đại sảnh phủ đầy bụi này, cô có thể lờ mờ phân biệt các hoa văn được chạm khắc hoa mỹ đồng thời giống như có thể cảm nhận được những con động đất đã biến nơi này thành một đồng đồ nát rồi vùi lấp thời xa xưa.

Đại sảnh rất trống trải, to gần bằng đại sảnh của viện bảo tàng, không có bất kỳ đồ trang trí nào, chính giữa là một hồ nước lát đá bề nát đã khô cạn. Mấy cây cột đồ ngă, đáng vẻ giống như chỉ cần chạm nhẹ một cái là sẽ nát vụn. Cũng may là bốn cây cột to nhất ở bốn góc vẫn còn khá tốt, chắc là nhờ chúng nên đại sảnh này mới không bị sụp đổ.

Tasa cẩn thận tìm khắp đại sảnh nhưng không có tìm được một bộ hài cốt cũng không có tìm được một vật sống nào, đến cả sâu bọ cũng không có lấy một con.... Cảm ơn trời đất, cô cảm thấy mình rất khó chấp nhận việc có động vật chân đốt bò qua bò lại thân thể mới của mình. Cô cảm thấy đại sảnh này giống như bị bọc trong một kén bằng đất đá khiến nó ngăn cách với bên ngoài, bên ngoài không vào được mà cảm giác của Tasa cũng không ra được.

Đột nhiên dưới đáy hồ nước có vật gì đó lóe lên.

Sau này nghĩ lại không phải là có vật gì đó lóe lên mà là có một thứ gì đó đang hấp dẫn sự chú ý của “cảm giác“. Dưới đáy hồ nước giống như xuất hiện một dòng xoáy khiến cô bị cuốn qua bên đó. Tasa bất giác nhìn sang bên kia, cô lập tức cảm thấy như mình bị hút chân, ý thức trải rộng khắp cả đại sảnh bỗng nhiên kiềm chế sau đó ủa vào một tầng đá dưới đáy hồ nước.

Cảm giác này giống như bị đất đá vùi lấp, trước mắt tối đen như mực, không thể động đậy được, sức lực từ bốn phương tám hướng vọt tới đủ để khiến cho người ta ngạt thở. Trong lòng cô giật mình, bất giác chống lại nó.

Đây là vài phút dài thê lê, buồn chán nhất cho đến tận bây giờ của Tasa, cô như một con rắn vừa tỉnh dậy khỏi giấc ngủ đông đang cố gắng thoát khỏi bóng ma của điều hâu, cố gắng huy động toàn bộ tinh thần muốn điều khiển thân thể không nghe theo sự sai bảo của mình. Linh hồn cô ham muốn sống sót một cách mạnh mẽ dưới sự thiêu đốt mãnh liệt, ánh sáng trong hòn đá va đập vào nhau, liều mạng nện vào lồng giam u ám cứng rắn chung quanh đến khi mất thương có thể thấy được tia sáng lộ ra từ đó. Dưới sự cố gắng của cô, cát bụi chung quanh tầng đá rơi xuống đất, tầng đá giống như một viên Ruby đang bong ra từng lớp một, màu đen nặng nề xung quanh dần hóa thành màu đỏ. Giữa cát bụi lại sinh ra một hạt lựu sắc sỡ loá mắt (chỉ viên Ruby), nhẹ nhàng bay lên.

Giống như kẻ ngọc được mở mang tầm mắt, giống như đứa trẻ phát hiện ra tác dụng của đôi chân, Tasa đột nhiên ý thức được sự hiện hữu của chính cô.

Cô dần dần có thể điều khiển được linh hồn của mình giống như cô điều khiển thân thể mình trong quá khứ.... Nói thì mơ hồ nhưng làm lại rất đơn giản giống như rót nước từ một cái ly sang một cái ly khác mà thôi.

Cô xoay người trong viên Ruby, nhìn thấy xung quanh hồ nước có bốn kí hiệu. Diễn đàn . Rõ ràng chỉ là những đường cong trừu tượng nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cô đã biết chúng nó tượng trưng cho cái gì: Một cái tượng trưng cho ngọn lửa, một cái tượng trưng cho nước chảy, một cái tượng trưng cho đất đai, cái cuối cùng tượng trưng cho không khí. Vị trí của chúng nó ở chính xác Đông, Tây, Nam, Bắc. Huyền diệu khó có thể giải thích được đồng thời cũng cổ quái giống như đến từ một thế giới xa lạ, chỉ nhìn chăm chăm vào chúng đã khiến cho cảm xúc của Tasa dao động. Cô cảm giác được một sự tác động nào đó, cảm giác được mình đang sở hữu một thứ gì đó giống như đang lạc đường trong vô tận thì nhìn thấy được biển báo giao thông. Tasa nín thở nhìn chăm chăm chúng nó và chờ đợi.

Sau đó...

Sau đó chẳng có gì cả.

Viên Ruby bay lên hơn nửa mét sau đó im hơi lặng tiếng dừng ở nơi đó. Chung quanh vẫn cứ lặng ngắt như tờ, không có một ngọn đèn giống như một bộ anime vừa mới bắt đầu đã bị bug buộc phải dừng lại ngay từ đầu. Tasa lúng túng trôi nổi trên một hồ nước trong một tòa thành bị bỏ hoang, hoàn toàn không biết kế tiếp phải làm gì.

Càng không may là cô đột nhiên cảm thấy đói bụng.

Con đói này xuất hiện quá đột ngột, chỉ trong giây lát Tasa đã cảm thấy mình có thể ăn tươi nuốt sống một con trâu mộng. Cô đưa tay vào trong túi nhưng lập tức ý thức được tay và túi đều chỉ là tượng tượng giống như việc cô chớp mắt hay hô hấp, chính vì nó là ảo giác nên chẳng có bất kì tác dụng gì. Thiệt hay giả vậy? Cô làm gì có dạ dày, tại sao lại cảm thấy đói?

Tasa tưởng tượng như mình đang ăn một bữa tiệc lớn với ý định dùng nó để lừa gạt cái dạ dày không tồn tại của mình, kết quả bữa tiệc Mãn Hán* mà cô tưởng tượng ra lại càng làm cô đói bụng đến nỗi ánh mắt cũng đỏ lên. Cô đã thử rất nhiều cách, đầu tiên là nhìn trời cầu nguyện sau đó còn dùng các phương pháp tu luyện thần khí trong các loại phim, tiểu thuyết, game nhưng không có loại nào dùng được. Cuối cùng Tasa bắt đầu bực bội.... Không thể trách cô được, một người nào đó mà đói như cô lúc này thì cũng sẽ bất chấp làm ra bất cứ chuyện gì.... Cô bắt đầu lặp lại chiêu cũ, điên cuồng đánh vào bức vách chung quanh, dù cho có đau đớn thì cũng không vì thế mà dừng lại.

(*Bữa tiệc Mãn Hán: Một bữa tiệc siêu lớn do Khang Hy tạo ra nhằm hóa giải thù hận giữa hai dân tộc Mãn, Hán. Bữa tiệc quy tụ các món ăn ở mọi miền đất nước gồm 6 bữa tiệc nhỏ, tổ chức trong 3 ngày với hơn 300 món ăn)

Trên viên Ruby xuất hiện một vết nứt rất nhỏ, tiếp theo là một vết nứt khác. Hai vết nứt giao nhau, một mảnh vỡ nhỏ từ vết nứt lăn xuống sau đó rơi vào trên kí hiệu “đất đai”.

Mảnh vỡ nhỏ kia bỗng chốc bị hòa tan trở thành một vầng sáng sau đó dung nhập vào trong kí hiệu đó. Tasa dừng lại, nhìn sang bên đó thì phát hiện cảnh tượng này giống như được mạ vàng. Những khe rãnh trên kí hiệu “đất đai” hiện lên quang sáng màu đỏ tươi, từ khe rãnh đầu tiên lan tới khe rãnh cuối cùng, đến khi mỗi ngóc ngách đều bị ánh sáng đó lấp đầy thì nó đột nhiên lóe lên một màu hổ phách chói lọi.

Ánh sáng này lướt qua mỗi một ngóc ngách của đại sảnh, từ trong tối tăm truyền đến một tiếng gầm rú. Tasa cũng thoát ra khỏi viên Ruby, lúc này cô đã có thể thoải mái qua lại bức tường vô hình không gì phá nổi vừa rồi. Cô có thể cảm giác được trong ánh sáng vàng rực ấy ẩn chứa vật gì đó, một thứ tồn tại cổ xưa nào đó dù cô còn chưa phát hiện ra đối phương. Xuất phát từ một loại dự cảm nào đó, xuất phát từ sự tự tin của một người làm chủ, Tasa biết sinh vật này là gì.

Có nên gọi nó là sinh vật không đây?

Chỉ riêng bộ móng vuốt đã chiếm hết một phần ba người nó, ở trước mặt nó, nam thạch cứng rắn nhất cũng giống như đậu hũ. Nó không có xác thịt như bình thường, bản thân nó được cấu thành từ các nguyên tố, chẳng phân biệt được da thịt và bộ xương. Nó tung hoành ở dưới đất, những đường hầm nhỏ hẹp, tối đen là thiên đường của nó. Một chút nhận thức mơ hồ, vụn nát xuất hiện trong đầu Tasa, không phải dự cảm mà là trí nhớ. Lúc này cô ý thức được một cách rõ ràng sinh linh này là do cô triệu hồi, là thứ mà cô phải trả cái giá rất lớn mới có được, là hộ vệ trung thành, đáng tin cậy nhất, là sự tiếp nối của ý thức và tay chân của cô. Tasa có thể cảm giác được với tình hình bây giờ của cô thì cô chỉ có thể làm được nhiều đó mà thôi.

Ánh vàng từ từ biến mất, hô hấp Tasa bắt đầu dồn dập, trong đầu cô lóe lên vô số truyền thuyết về các quái vật, trong giây phút đó, mong đợi và lo lắng đã đạt đến đỉnh điểm. Khi ánh vàng hoàn toàn biến mất, trên kí hiệu “đất đai” là một..... đang đứng, hả...

Thật sự là nó có móng vuốt, màu vàng đất của thân thể do nguyên tố tạo thành. Chắc chắn nó không sợ bóng đêm vô biên, con mắt nhỏ như hạt đậu nhìn thế nào cũng không giống như dựa vào thị giác để kiếm ăn, cái mũi thì vừa dài vừa nhọn còn có cả một chòm râu, hiện đang lay động trong không khí, ngửi tới ngửi lui. Trên người nó không tìm thấy một chút sức mạnh nào, cũng không tìm thấy dấu hiệu của sự nhanh nhẹn, trên thực tế thân thể của nó... Rất tròn.

Nói một cách khác là rất béo.

Nếu như nó không phải là sự giúp đỡ duy nhất mà Tasa có thì nhất định cô sẽ khen nó thật đáng yêu.

Thế nhưng đây chính là hộ vệ duy nhất mà Tasa có trong giai đoạn này, cô vốn còn muốn trông cậy vào nó cứu mình thoát khỏi ra khốn cảnh.

Trời ơi, Tasa tuyệt vọng nghĩ, cho cô một con chuột chũi thì có ích lợi gì?! (Hãy lên gg tìm chuột chũi để thấy chòm râu của nó. Oimeoi...)

.....

Sắc mặt của những sĩ quan cao cấp đang ngồi trên bàn dài không tốt chút nào.

Thiết bị kia vẫn đang sáng, màu đỏ trên đó chói mắt giống như ánh nắng mặt trời. Bất kỳ ai đang ngồi ở đây đều chưa bao giờ nhìn thấy nó phát sáng đến vậy, nếu như lời tiên đoán là đúng thì có lẽ trong vòng bốn trăm năm nay nó đều chưa từng sáng đến thế.

Ở tại mỗi một góc ngách trong đế quốc Erean, các nhà tiên tri đều bị cho là những kẻ sa đọa, phản bội con người, là tội nhân cấu kết với ác ma nhưng ở trung tâm đế quốc vẫn có một vài hậu duệ của tộc tiên tri cống hiến năng lực của mình cho những kẻ có quyền lực để đổi lấy sự tồn tại của gia tộc, điều này đều được các sĩ quan cao cấp ngầm đồng ý. Vào nửa năm trước, tất cả các gia tộc tiên tri đều lần lượt đưa ra lời tiên đoán giống nhau.

Lời tiên đoán nói rằng: Có một tòa thành ngầm cổ xưa có thể thông với Vực sâu, triệu hồi Đại ác ma sắp thức tỉnh.

Vật đang phát sáng giống như ngọn lửa ở trên bàn chính là “Máy trắc nghiệm Vực sâu”, nó có thể dò xét một số chuyện của Vực sâu trong phạm vi đế quốc như sự thức tỉnh của hậu duệ Vực sâu, những pháp sư còn sót lại hoặc là đại loại như thế. coki LQĐ. Ở thời điểm đế quốc Erean đang phồn vinh, hưng thịnh như hiện tại thì mong muốn duy nhất của loài người chính là nó luôn tối đen để cho các quân nhân luôn cung tận tụy vì sự phồn vinh của nhân loại không cần phải lãng phí sức lực vào những chuyện như thế này nhưng bây giờ nó phát sáng hơn nữa còn sáng rực như thế, nếu như không phải tòa thành ngầm đó thức tỉnh thì chính là đã có Đại ác ma bò lên đến mặt đất rồi.

Từ sau bốn trăm năm trước, khi con đường nối giữa Vực sâu và mặt đất đã bị cắt đứt thì trường hợp thứ hai không thể nào xảy ra được.

Cuối cùng cũng có người phá vỡ im lặng.

“Chuyện này không có gì đáng phải sợ hãi cả.” Sĩ quan trẻ tuổi nhất mở miệng nói: “Mấy trăm năm trước chúng ta đã có thể phá hủy vô số Tòa thành ngầm thì đương nhiên hôm nay cũng có thể phá hủy tòa thành này.”

Ý kiến của anh ta nhận được không ít sự tán đồng nhưng sĩ quan có chòm râu dê ngồi đối diện với anh ta lại nhíu mày, nói ngược lại: “Hiện tại đã không phải là mấy trăm năm trước, Tướng quân Shirley, thành phố của chúng ta trải rộng khắp nơi, nếu như khai chiến với một tòa Tòa thành ngầm thì ngài có nghĩ đến là sẽ tạo thành tổn thất rất lớn hay không?”

“Thành phố có thể xây lại nhưng cái ác thì không thể nhân nhượng được!” Tướng quân trẻ tuổi đáp trả lại: “Hay là Tướng quân Norman đã quên mất cách ra trận như thế nào rồi?”

“Không vừa ý thì miệng lưỡi cực nhanh, tôi nghĩ Tướng quân Shirley còn cần phải rèn luyện nhiều hơn.” Ý nói là người lớn tuổi có suy nghĩ, tính toán sâu xa hơn.

“Tôi...”

“Tôi rất vui khi thấy sự nhiệt tình của các vị nhưng sợ là chúng ta không có nhiều thời gian để cãi nhau.”

Một bàn tay giơ lên cản Shirley đang định đáp trả lại, người đứng đầu nhìn quét qua các vị tướng đang ngồi ở đây cho đến khi tất cả mọi người đều cung kính cúi thấp đầu.

“Ma quỷ và thần linh đã biến mất từ lâu, còn ai có thể tạo ra Tòa thành ngầm mới? Trước khi khôi phục lại trạng thái hùng mạnh nhất thì chẳng qua nó chỉ là một bộ xương già cỗi, lâu năm mà thôi. Tướng quân Shirley, ngài sẽ không cho nó có cơ hội khôi phục đúng không?” Sau khi người đứng đầu thấy vị tướng quân trẻ tuổi gật đầu đảm bảo thì bình tĩnh đưa ra kết luận: “Như vậy, tôi hy vọng chuyện này dừng lại ở đây.”

Sau khi người đứng đầu đứng lên thì tất cả các sĩ quan đều đứng lên. “Erean hùng mạnh, phát triển không ngừng! Đế quốc Erean muôn đời bất diệt!” Sau khi cùng nói những lời tán dương đế quốc thì tan họp. Những tình anh đang nắm giữa mạch máu của Erean này, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, lục tục rời khỏi hội trường.

Chương 1 khá mờng lung, trừu tượng cũng khá khó edit. Tui đã cố gắng sử dụng từ ngữ phù hợp và edit dễ hiểu nhất có thể rồi. (-.-)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Kỹ thuật đào bới mạnh mẽ

Editor: coki

Dáng vẻ của con chuột chũi kia rất thơ ngây chân thành, lúc này nó đang nằm úp sấp trên bộ móng vuốt lớn đến kì lạ của mình, cái mũi nhỏ ngửi tới ngửi lui. Dáng vẻ này của nó khiến Tasa nghĩ tới mấy năm trước khi cô còn là thực tập sinh. Lúc cô làm sai chuyện gì thì đều đứng ngay người tại chỗ đồng

thời dùng đôi mắt to vô tội nhìn thẳng vào người trước mặt.... Thật sự thì rất đáng yêu nhưng nếu ai bắt hạnh làm cấp trên của cô và đang chờ cô nhanh chóng giao tài liệu thì cũng rất dễ muốn nấu chín cô.

Bây giờ Tasa đang tự hỏi chuột chũi nướng có mùi vị gì.

Cô càng ngày càng đói, tất cả đều là lỗi của con chuột chũi kia, cô không biết mình đã triệu hồi nó theo nguyên lý gì nhưng dường như việc này khiến năng lượng có chừng của cô tiêu hao hầu như không còn. Nếu như nói trước đó Tasa đói bụng đến mức có thể ăn hết một con ghê con thì hiện tại cô có thể ăn tươi nuốt sống một con trâu trưởng thành. Nếu như cô còn thân thể thì nhất định lúc này cô sẽ ôm cái bụng đang kêu réo ầm ĩ của mình và không ngừng chảy nước miếng. Lúc này Tasa cảm thấy trước mặt mình bỗng tối sầm đi... Tầm mắt Tasa như một bóng đèn bị hỏng, lúc sáng lúc tắt. Cô hoài nghi nếu cô không được ăn một chút gì thì chắc chắn sẽ bất tỉnh nhân sự.

Cô sẽ may mắn tỉnh lại lần nữa sao?

Tasa cố gắng khiến bản thân tỉnh táo, cô hoàn toàn không muốn chết đói sau khi chỉ mới tỉnh lại được mấy tiếng đồng hồ. Cô nhìn trừng trừng con chuột chũi, hy vọng chỉ cần cô nhìn lâu thì có thể bắt được nó bỏ vào cái dạ dày không biết ở nơi nào của mình. Trong lúc cô sắp tiến hóa từ một con sâu gạo trở thành zombie trong đầu chỉ toàn thịt tươi thì cuối cùng khát vọng được ăn mãnh liệt cũng đột phá điểm giới hạn.

Trên người con chuột chũi kia đột nhiên tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, giống như củ hành tây bị bóc từng lớp một, lộ ra hạt nhỏ tí xíu ở bên trong. Lúc Tasa “nhìn thấy” cái hạt kia thì cô giống như kết nối với nó vậy.

Cảm giác này vô cùng quái lạ khiến Tasa cảm thấy cô giống như một cái máy tính, trong nháy mắt đã có thêm một cái USB. Cô có thể cảm giác được một loại ý thức yếu ớt, giống như kiến thợ hương về kiến chúa, dịu dàng ngoan ngoãn chờ đợi mệnh lệnh của cô.

“Đưa tôi đồ ăn.” Tasa thử ra lệnh.

Con chuột chũi đang nằm im giống như giật mình sau đó bò về phía lối đi bị sụp xuống. Tiếp đó nó hơi đứng dậy, dùng hai móng vuốt cực lớn phía trước bắt đầu đào đất, nó đào rất nhanh, hiệu suất không khác gì cưa máy cả. Chỉ vài giây sau trong lối đi đó đã có thêm một cái hang rất lớn. Một lát sau Tasa mới phát hiện đất đá đào ra đã đi nơi nào: Toàn bộ đều vào miệng con chuột chũi kia cả.

Tasa mở to hai mắt, nhìn con chuột chũi nho nhỏ ăn đất đá, tạo thành một cái đường hầm tối thui. Đường hầm đen kịt là thế nhưng lại không làm khó được Tasa, đôi mắt của cô giống như tia X có thể thấy đất đá tạo nên cơ thể con chuột chũi như thế nào, nó khiến nguyên tố đất cấu thành thân thể con chuột chũi càng trở nên ngưng tụ lại. Chuyện này hoàn toàn vô lý, làm sao thân hình nho nhỏ đó có thể chứa được nhiều đất đá như vậy? Móng của nó là mấy đào đất, thân hình mập mạp chính là xe lu, những chỗ nó đi qua đều trở nên bằng phẳng đến không thể tin được, y hệt như một con đường ở dưới dưới đất.

Đường hầm này ở bên ngoài tòa thành, vốn không thuộc phạm vi cảm giác của Tasa nhưng khi con chuột chũi đào xong đường hầm thì giống như có một ngọn đèn được thắp lên ở trong sương mù khiến cô đột nhiên có thể cảm giác được nơi đó. Cô không biết đường hầm này thông đến đâu, trên người con chuột chũi giống như có một hệ thống dẫn đường khiến nó biết được nơi mình cần đến.

Động tác đào cuối cùng của nó không chỉ đào được đất đá.

Một khối khoáng vật màu xanh lớn khoảng nửa cái móng của con chuột chũi rơi ra, lăn trên mặt đất, phát ra tiếng leng keng. Khối khoáng vật đó có màu xanh lam, trong đó có những tia sáng đang chuyển động khiến bên trong nó giống như là sự đan xen giữa thể rắn và thể lỏng. Vật này rất xinh đẹp nhưng lại khiến cảm giác đói của Tasa càng thêm cồn cào giống như cô đột nhiên trông thấy một cái bánh bao hấp nóng hôi hổi bỗng dưng xuất hiện trong không khí vậy. Có vẻ như con chuột chũi cũng bị lây nhiễm cảm xúc của chủ nhân nên hai mắt sáng ngời, nuốt trọn khoáng thạch màu xanh lam.

Àm!

Con chuột chũi bị văng ra ngoài.

Khắp mỗi ngõ ngách trong tòa thành ngấm đều lộ ra hơi thở âm trầm giận dữ đến mức có thể khiến con chuột chũi đang sống sờ sờ sợ tới mức chết ngay tại chỗ. Con chuột chũi này là một sinh vật thuộc nguyên tố đất, nó không chịu ảnh hưởng bởi tấn công tinh thần nhưng thân thể lại là một chuyện khác. Diễn đàn . Nó bị cuốn vào con lốc xoáy giống như có một bàn tay vô hình túm lấy nó, vứt về đại sảnh sau đó lại ném mạnh lên trần nhà rồi để nó ngã xuống khiến mặt đất bị nứt vài đường.

Được rồi, ít nhất hiện tại cô lại thêm một năng lực mới. Sau một phút đồng quảng đồ loạn xạ thì Tasa đã tỉnh táo lại, cố tìm vui vẻ trong sự mệt mỏi đến sắp ngất đi. Cô cảm thấy từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên cô xúc động như vậy từ sau khi cô đi nhà trẻ, từ có thể thấy được đói bụng quả thật là đại địch của lý trí.

Con chuột chũi rơi xuống hồ nước khô cạn, có lẽ do vừa rồi bị gió lốc cuốn đi nên hiện giờ nó bị buồn nôn, há miệng phun ra khối khoáng thạch.

Khoáng thạch màu xanh rơi xuống đáy hồ.

Rõ ràng đáy hồ khô cạn, khoáng thạch cũng là thể rắn vậy mà nó lại giống như một giọt sữa tươi rơi vào trong hồ nước. Sau khi nó rơi xuống thì ánh sáng màu xanh lam nhanh chóng lan ra, lấy một điểm nho nhỏ làm trung tâm rồi từ từ lan rộng ra khắp cả hồ nước, thậm chí là cả tòa thành.

Cái này đã cứu vãn tư duy sắp gián đoạn Tasa, màn đen bao trùm trước mắt cô giống như được quét sạch, dạ dày vô hình của cô cũng được vỗ về. Ngày xưa khi bận rộn thì cô thường hay uống dung dịch dinh dưỡng, hiện giờ hiệu quả của khối khoáng thạch này có thể so sánh với dung dịch dinh

đường, thậm chí còn tốt hơn bởi vì nó trực tiếp đi vào mỗi tế bào, mạch máu của Tasa, không cần nhai nuốt và tiêu hóa. Sự mơ hồ mong lung vì quá đói đã giảm bớt, cô lập tức hiểu được tác dụng của loại khoáng thạch màu xanh lam này, không cần ai chỉ dẫn, cô lập tức thúc dục chuột chũi đi đào nó một lần nữa.

Khoáng thạch màu xanh lam này có thể làm giảm bớt cơn đói của cô nhưng hiển nhiên một viên là không đủ.

Con chuột chũi bò dậy, nhanh như chớp bò về phía đường hầm mà nó đã đào lúc này. Lúc này Tasa kiên quyết kiềm chế tinh thần của nó, truyền đạt một cách rõ ràng là phải đưa khoáng thạch màu xanh lam về hồ nước. Dưới sự giám sát nghiêm ngặt của Tasa, con chuột chũi không có khả năng nuốt riêng khoáng thạch, nó nhét thành quả đào bới vào trong miệng mình sau đó mang về.

Quả nhiên con vật này không phải chuột chũi, trong miệng chuột chũi không có túi để dự trữ đồ ăn như vậy. (cái này con sóc có, nó nhét cho đầy miệng rồi mang về tổ)

Nó liên tục đào bới về phía trước đồng thời nhét bảy tám khối khoáng thạch đào được vào trong miệng khiến hai má phồng to lên như hai túi tiền lớn sau đó chuyển về. Chỉ cần một lần như vậy, năng lượng tiêu hao cho việc quăng ném chuột chũi loạn xạ đã được bổ sung đầy đủ. Sức đào đất của con chuột chũi vẫn không hề giảm chút nào, cứ đào tới đào lui, dần dần hiện trường đào bới càng xa hồ nước trong đại sảnh. Thời gian đào bới và chạy tới chạy lui cũng càng lúc càng dài. Tasa suy nghĩ một lúc, sau đó thử rót năng lượng vào ký hiệu đất đai.

Lần này không cần phải hao phí mảnh vỡ của viên Ruby đang trôi nổi trong không trung nữa, năng lượng trong khoáng thạch màu xanh lam đã thay thế chức năng của nó. Tasa có thể cảm giác được sức hút từ ký hiệu truyền tới, chỉ dẫn cô cách điều động dòng năng lượng của tòa thành này. Thật là thần kỳ, dù mới trở thành một tòa thành trong khoảng thời gian rất ngắn nhưng cô dần dần bắt đầu cảm thấy thân hình mới có rất nhiều bộ phận dễ dùng hơn cơ thể con người rất nhiều, con người không thể nào dùng ý nghĩ điều khiển hướng đi của dinh dưỡng trong cơ thể được.

Cảm giác đói bụng quen thuộc lại đánh úp cô lần nữa, lúc này con chuột chũi thứ hai cũng đã xuất hiện trên ký hiệu. Sau khi Tasa kết nối với con chuột chũi thứ hai thì cô lập tức ra lệnh nó “đào khoáng thạch màu xanh lam, mang về hồ nước”, con chuột chũi nghe xong lập tức chạy ra ngoài.

Lúc trước cô còn lo lắng mình có thể khống chế hai con chuột chũi hay không nhưng sau khi con thứ hai xuất hiện thì cô mới phát hiện mình không cần phải điều khiển suốt cả quá trình. Tasa càng điều khiển được thân thể mới (hoặc có lẽ là linh hồn, không ai biết chính xác nó là cái gì) thì việc khống chế hai con chuột chũi càng trở nên nhẹ nhàng, cô chỉ cần ra lệnh là chuột chũi sẽ hoàn thành. Chúng nó không phải thú cưng hay là nhân viên tạm thời mà càng giống như là một phần mềm tự động hơn.

Đây quả thực là một trò chơi tìm kiếm thức ăn, sau khi tìm được thức ăn thì bán lấy tiền rồi dùng tiền thuê nông dân, càng có nhiều nông dân thì hiệu suất tìm kiếm thức ăn càng cao, chỉ có điều nông dân mà Tasa thuê là chuột chũi, tiền là khoáng thạch, thị trường mua bán đều dựa vào chính cô. Đầu tiên cô “ăn” đến khi không còn cảm thấy đói bụng nữa sau đó mới bắt đầu kế hoạch chế tạo chuột chũi: Mỗi lần tạo ra một con chuột chũi thì phải dự trữ một lượng khoáng thạch ngang bằng với năng lượng tạo ra nó để tránh loại khoáng thạch màu xanh lam này hết đột ngột.

Đến khi tạo ra con chuột chũi thứ năm thì phân đội nhỏ đào hầm của Tasa đã tạo thành một dây chuyền sản xuất. coki LQĐ. Chúng nó biết phối hợp giữa vận chuyển và đào bới để tạo nên hiệu quả lớn nhất hơn nữa chúng nó còn biết lên kế hoạch tạo ra những đường hầm hợp lý, có hiệu quả. Những con chuột chũi này giống như những con ong mật, kiến, là những kỹ sư công trình trời sinh, tinh thần của chúng liên kết với nhau giống như một mạng lưới giúp chúng nó đưa ra những lựa chọn tối ưu.

Tasa kinh ngạc nhưng không hề giật mình.

Là chủ nhân của những “chủ kiến thợ” này, tất nhiên là Tasa hiểu cách thức làm việc của chúng nó. Trong đầu cô giống như cài đặt, mô phỏng theo một kiến trúc sư, linh hồn dung hợp với kiến thức sau đó biến chúng nó thành kỹ năng của cô, dường như trong lúc này cô chính là một bậc thầy về kiến trúc.

Chắc chắn những người quy hoạch đô thị chuyên nghiệp rất muốn gặp được loại kỳ ngộ này (chỉ có thể gặp mà không thể cầu), Tasa nghĩ. Nhưng bị nhốt ở dưới mặt đất, ngoại trừ đói bụng và tìm thức ăn thì không còn suy nghĩ nào nữa... Ừm, đối với một tòa thành mà nói thì kỹ năng này có hữu dụng không?

Hơn mười viên khoáng thạch màu xanh lam được ném vào trong hồ nước, hiện giờ ký hiệu đất đai màu vàng đã biến thành màu xanh. Sau khi thoát khỏi sự uy hiếp của cái đói hơn nữa còn có lương thực dự trữ và dần dần thích ứng với thân phận mới thì Tasa bắt đầu tự hỏi về tình cảnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ký hiệu nước chảy

Việc ra quyết định cũng không khó khăn lắm vì sự lựa chọn bày ra trước mặt Tasa không nhiều.

Tiểu đội chuột chũi vẫn đang tiếp tục công việc mình, đường hầm dần dần xuất hiện không ít nhánh rẽ khiến nó gần như trở thành một mê cung. Khoáng thạch màu xanh lam được tích lũy một cách thông thả, ổn định. Tasa không có ý định tiếp tục tạo ra chuột chũi nữa, cô cảm thấy mình giống như một ông chủ than đá dựa vào đào mỏ để làm giàu nên trong lòng luôn có loại cảm giác nguy hiểm và lo lắng khi nghĩ đến không lâu sau đó nguồn tài nguyên sẽ

khô khan.

Ngoại trừ ký hiệu đất đai thì ba kí hiệu còn lại không hề có động tĩnh gì cả.

Nước chảy, không khí, ngọn lửa, Tasa cẩn thận tiếp xúc với chúng nó, cô có thể cảm giác được năng lượng cần để kích hoạt ba kí hiệu này tăng lên theo thứ tự đó. Năng lượng cần thiết để kích hoạt ký hiệu nước chảy gấp vài lần năng lượng tạo ra một con chuột chũi, “không khí” lại hơn “nước chảy” mấy lần. Nếu dùng năng lượng được tích góp từng tí một như bây giờ giờ của cô, muốn biết ký hiệu ngọn lửa là cái gì thì không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào.

Tasa thử kích hoạt ký hiệu nước chảy.

Tình huống lúc tạo ra chuột chũi lại tái diễn, có điều lúc này ánh sáng có màu xanh lam. Trước khi ánh sáng chói lọi đó biến mất thì những tin tức rời rạc đã hiện lên trong đầu Tasa.

Thứ sắp xuất hiện chính là....

Là thứ có thể cắn nuốt vạn vật, nó có thể ăn mòn tất cả các thực thể, có thể tiêu hóa tất cả các vật còn sống và biến nó thành chất dinh dưỡng của chính mình. Nó không có hình dạng cố định, có thể thay đổi hình dạng một cách tùy ý, chỉ cần có đồ ăn là có thể sống đến khi tận thế. Nó không sợ đao kiếm, có thể sống sót dưới vũ khí dưới hung tàn nhất; nó không hề nao núng trong hoàn cảnh ác liệt nhất, chỉ cần một mình cũng có thể sinh sản ra thế hệ sau.

Nghe qua thì có bản lĩnh hơn chuột chũi nhiều. Những con chuột chũi có bề ngoài xấu xí lại là những thợ mỏ ưu tú, chúng nó đào được khoáng thạch cứu Tasa một mạng nên Tasa không khỏi mong đợi muốn biết ký hiệu nước chảy tốn càn nhiều năng lượng có thể mang đến sự ngạc nhiên như thế nào.

Khi ánh sáng màu xanh lam tắt hẳn thì có một cục xanh xanh gì đó đang nằm trên sàn nhà.

Tasa không phải là một người thích những thứ kỳ ảo, cô cũng không hay chơi game nên không hiểu biết nhiều về những quái vật trong truyền thuyết nhưng ngay cả như vậy cô cũng nhận ra thứ ở trước mắt này. Nó rất nổi tiếng, cô chắc rằng có đến 89% người trẻ tuổi sống trong thời đại công nghệ thông tin có thể gọi đúng tên nó ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy. Không có gì lạ vì nó rất có tính đại chúng.

Tasa vô cùng tiếc nuối: Cho dù “có tính đại chúng” cũng không thể ngang bằng với đại họa nó gây ra.

Bạn à, bạn đã bao giờ nghe qua Slime chưa? (Chất nhòn ma quái đó, bên trong thì Sime còn là một nhân vật trong game, đặc điểm giống y như trên, có hình giọt nước màu xanh)

Tasa nhìn cục chất dẻo màu xanh lam trước mặt, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì. Thứ này có bề ngoài hình cầu, tròn bóng, giống như nước hơi bị đông lại, thân thể trong suốt, có thể nhìn xuyên qua nó để thấy mặt đất phía sau. Khi nó di chuyển thì sẽ để lại vệt nước ẩm ướt trên mặt đất, sỏi đá lờm chờm trên đất không hề làm thân thể mềm nhũn của nó bị thương.

Có thể cắn nuốt vạn vật? Được rồi, nó có thể phân giải chất hữu cơ còn về phần những vật vô cơ như đất, đá... Nếu dung dịch có tính acid phải dùng tới mấy trăm năm để hòa tan đá vôi trong hang động thì Slime dùng mấy trăm năm ăn mòn mặt đất cũng có thể được xưng tụng là “nuôi chũng vạn vật” đấy. Không có hình dạng cố định? Không sai, nhìn qua thì thân hình mềm nhũn của nó có vẻ có thể bóp tròn nặn méo, không thể nhìn ra được chỗ nào là quan trọng trên người nó nên rất có thể công kích vật lí không có hiệu quả với nó.

Các sinh vật cấp thấp như vi nấm, vi khuẩn, động vật đơn bào...v.v.. đều có sức sống khiến người ta phải tặc lưỡi. Chúng nó có thể sinh tồn ở trong hoàn cảnh ác liệt, có thể phân liệt để sinh sôi nảy nở nhưng mà cho dù thân thông quảng đại thế nào thì cũng không thể phủ nhận chúng nó là sinh vật cấp thấp, giống như cho dù có thổi phồng, phóng đại Slime như thế nào thì cũng không thay đổi được sự thực nó là ở lĩnh cấp thấp nhất trong phần lớn các truyện giả tưởng.

Tasa nhìn sinh vật không tìm thấy mắt này, nhìn một lúc lâu vẫn không tìm được trung tâm của nó chứ đừng nói tới chuyện đưa ra mệnh lệnh. Mấy phút sau cô chợt hiểu ra không phải mình không đủ năng lực mà loại sinh vật cấp thấp này hoàn toàn không có trung tâm.

Mọi người nói nên trao đổi với một con “trùng amip” như thế nào đây?

Slime màu xanh lam bò chậm rì rì, nó hoàn toàn không hay biết người tạo ra nó đang cực kì buồn rầu mà bình yên tìm một góc hẻo lánh trong đại sảnh cuộn lại. Mười phút sau đó nó vẫn lặng im bất động khiến người ta hoài nghi có phải đây chỉ là một cây nấm có hình thù kì quái thôi không.

Tasa dùng bàn tay vô hình chọc vào nó, trông cậy làm vậy có thể kích thích tiềm năng (không biết ở phương nào) của Slime nhưng nó không hề có phản ứng gì. Cô tìm kiếm thông tin từ những tin tức vụn vặt trong đầu nhưng không tìm ra được bất kỳ thứ gì có nhắc tới việc điều khiển loại sinh vật này. Dù cô có ra lệnh cho nó nhúc nhích ở trong đâu thế nào cũng không có hiệu quả, Slime vẫn bò với tốc độ chậm chạp giống như ốc sên, Tasa cũng nghĩ không ra nó có thể làm gì.

Vì vậy cô triệu hồi thêm một con khác.

Con Slime thứ hai mới xuất hiện không có gì khác biệt so với con thứ nhất. Nó không có mũi, không có mắt, cũng là một cục tròn tròn, bóng loáng nằm ở trên mặt đất, không bao lâu sau thì nó ngụy vào trong góc khuất, cuộn tròn bên cạnh con Slime thứ nhất. Sau hành động này, nó giống như nhập định (tương tự ngồi thiền), hai cục tròn tròn co lại sát bên nhau nhìn thoáng qua thì có vẻ là một cục, ngoại trừ đại sảnh khô ráo có chút ẩm ướt (nhìn hai vệt nước ẩm ướt sáng lấp lánh này đi) thì không còn tác dụng khác nữa.

Khoan đã, chẳng lẽ là vì không có đồ ăn?

Tasa đột nhiên thông suốt, suy nghĩ theo hướng Slime bất động là vì thiếu năng lượng giống như cô lúc trước sau đó cảm thấy mình đã tìm ra được chút đầu mối. Bỏ qua những câu phỏng đại, thổi phồng trong đầu Tasa chỉ còn những tin tức chính xác về Slime: Có thể tiêu hóa những vật còn sống và biến thành chất dinh dưỡng, nói cách khác là nó khác chuột chũi nguyên tổ đất, cần phải có vật hữu cơ làm thức ăn đúng không?

Ý tưởng này khiến Tasa vui vẻ nhưng cũng bắt đầu lo lắng. Mặc dù hiện tại phạm vi cảm giác của cô đã mở rộng ra theo vô số đường hầm mà chuột chũi đã đào nhưng cô vẫn không có cảm giác được một con côn trùng nào, ngay cả một cái lá cây cũng không tìm được. Diễn đàn . Dưới mặt đất ngoại trừ cát thì chính là đá, không có bất kỳ vật gì có thể cho Slime ăn cả. Tasa nghĩ chúng nó làm vậy quả thật không sai, ít nhất im lặng bất động có thể giảm bớt tiêu hao năng lượng.

Tasa ra lệnh cho một con chuột chũi, bảo nó đi tìm đồ ăn Slime có thể ăn. Con chuột chũi nhận được mệnh lệnh hơi ngừng lại, mờ mịt khó hiểu, nó hít hít mũi, dường như không hiểu cô có ý gì.

“Đi tìm côn trùng. Đào thực vật.” Tasa ra lệnh một cách rõ ràng hơn.

Chuột chũi ngồi trên hai chân sau của mình, bắt đầu dùng móng đào bới đất đá.

Tasa lại ra lệnh: “Đến đại sảnh.”

Lần này chuột chũi chuẩn xác quay về đại sảnh, có vẻ không phải mệnh lệnh mất đi hiệu lực. Chẳng lẽ nó không có năng lực tìm ra sinh vật sống sao? Tasa suy nghĩ một lúc, cảm thấy khả năng này cũng không nhỏ. Nhóm chuột chũi ngoài trừ đào khoáng thạch màu xanh lam thì nó còn đào các loại đá khác nhưng chúng nó chỉ phản ứng với khoáng thạch màu xanh lam giống như Tasa. Như thế xem ra lúc đầu vận may của cô không tệ, đánh bậy đánh bạ cũng có thể triệu hồi được chuột chũi biết đào hầm.

Một khả năng khác chính là hiện giờ chỗ này không có sinh vật sống... Tasa hoàn toàn không muốn suy nghĩ đến khả năng này. Dù hình dạng thay đổi đến mức nào thì cô cũng không được chịu đựng mấy trăm năm cô độc, nếu sau khi sống lại chỉ có thể bị nhốt ở dưới mặt đất không có vật gì thì sống lại có ý nghĩa gì đâu?

Tasa vứt bỏ sầu lo của mình, bây giờ không phải là lúc buồn lo vô cớ. Đây là một thế giới hoàn toàn mới, trước mắt những chuyện mà cô gặp phải không có một chuyện nào có thể sử dụng tri thức khoa học để giải thích. Mặc kệ hoàn cảnh thế nào thì cô cũng chỉ có thể bỏ những kiến thức mà mình học được trong quá khứ, bắt đầu tìm hiểu một lần nữa giống như một đứa nhỏ mới sinh.

Một con chuột chũi ngậm khối khoáng thạch màu xanh lam ném vào đầu Slime theo mệnh lệnh của cô. Khoáng thạch màu xanh lam nảy lên trên thân thể co dãn của Slime sau đó rơi trên mặt đất, hai con Slime vẫn không có phản ứng gì ngược lại con chuột chũi kia lại rục rịch muốn nhào qua. Tasa thở dài, lưới được ngăn cản công nhân bốc vác ăn vụng. Sau khi con chuột chũi đó nuốt lấy khoáng thạch màu xanh lam thì vút nhóm Slime đang ỉu xiu ra sau đầu, tinh thần hưng phấn bắt đầu làm việc một lần nữa.

Nói tới con chuột chũi bị cô đánh đến nôn ra khoáng thạch thì hình như tên này cực kì tham ăn.

Tasa hết cách với Slime nên chỉ có thể tạm thời ném chuyện này qua một bên, may mắn là Slime không ăn cũng không chết đói. Cô phân ra một phần tinh thần để suy nghĩ (kể từ khi đến nơi này thì cùng lúc làm nhiều việc trở nên đơn giản hơn rất nhiều), mấy tiếng đồng hồ sau, Tasa đã tích đủ năng lượng để tạo ra một Slime nữa nhưng cô không triệu hồi Slime mà tiếp tục tích lũy từng tí một, chuẩn bị kích hoạt kí hiệu không khí. Thời gian chuẩn bị dài hơn dự đoán của cô rất nhiều, đường hầm cũng không ngừng dài ra.

Đến ngày hôm sau, Tasa phát hiện chỗ Slime có chút không đúng.

Cơ thể của Slime có màu xanh lam, là màu xanh hơi nhạt nên chắc chắn không thể khiến mặt đất đổi sang màu xanh đậm như vậy được. coki LQĐ. Đất đá xung quanh chúng nó phát ra một tầng ánh sáng màu lam mờ mờ giống như bị khúc xạ nhưng ở dưới mặt đất lại hoàn toàn không có ánh sáng.

Tasa cảm thấy màu xanh này rất quen mắt, cô nhìn khắp chung quanh thì lập tức phát hiện cảm giác quen thuộc đến từ nơi nào: Không phải đó chính là màu sắc của khoáng thạch dưới đáy hồ sao?

Có thể màu sắc của đáy hồ đậm hơn một chút vì được tạo nên từ rất nhiều lớp khoáng thạch màu xanh lam còn những thứ có màu xanh ở dưới thân Slime hơi nhạt hơn nhưng cũng gần giống khoáng thạch màu xanh lam, giống như...

Tasa tập trung tinh thần vào chỗ đó, việc thân thể cô chính là tòa thành cũng có chỗ tốt, cô lập tức phát hiện ra được có một nguồn năng lượng dao động hơi yếu trong góc đại sảnh, yếu hơn khoáng thạch màu xanh lam nhưng không thể nghi ngờ là phát ra từ cùng một vật. Đại sảnh hoàn toàn không có loại dao động này, bản thân Slime cũng như vậy. Tasa hơi chấn động, lập tức bảo nhóm chuột chũi mang đá vụn đến để bên cạnh Slime.

Ngày thứ ba những khối đá vụn đó đã biến thành màu xanh, ngày thứ tư những mảnh đá vụn đó có càng giống khoáng thạch màu xanh lam. Tasa ra lệnh cho nhóm chuột chũi vẫn luôn đi tìm khoáng vật đi về phía đồng đá vụn, lựa những mảnh nhỏ có màu xanh trong đó ném vào giữa hồ nước. Những mảnh nhỏ màu xanh này tan vào đáy ao, giống hệt như khoáng thạch màu xanh lam.

Sau khi suy đoán của mình đã được chứng minh thành công, rốt cuộc Tasa cũng hiểu rõ tác dụng của Slime. Sự thật là bọn nó không thể tiếp thu mệnh lệnh nhưng Slime có cải thiện hoàn cảnh, giống một như có chất xúc tác nào đó khiến chúng nó có thể thay đổi hoàn cảnh, biến sỏi đá bình thường trở thành khoáng thạch màu xanh lam.

Rốt cuộc không cần phải lo lắng tài nguyên sẽ bị khô kiệt nữa rồi! Tasa vô cùng vui mừng, lập tức triệu hồi thêm vài Slime nữa. Những quái vật nhuyển thể kia cuộn thành một cục, chen chúc ở trong góc đại sảnh. Ánh mắt Tasa sáng quắc nhìn chúng nó giống như nhìn thấy sự bội thu khoáng thạch trong tương lai, cô cảm thấy mình sắp tiến hóa từ thời đại săn bắt, hái lượm đến thời đại trồng trọt rồi.

Địa chủ mới vui mừng nghĩ, lương thực ấy, quả nhiên có nhiều vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tà Thành Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ký hiệu không khí và thú cưng mới

Tình hình ở nông trường Slime rất tốt.

Tasa ra lệnh cho nhóm chuột chũi đào một cái phòng ở gần đại sảnh để cho Slime ở trong đó, sau đó đặt đất đá vụn chung quanh Slime để những đất đá này có thể chịu sự ảnh hưởng của Slime. Quả thật những Slime có thể biến đá thành vàng này không phụ sự kì vọng của Tasa. Sau khi đẻ ra “phương pháp” trồng trọt tốt nhất thì chỉ cần hai con chuột chũi là có thể phụ trách công việc ở nông trường, chủ yếu là tránh gián đoạn vận chuyển khoáng thạch màu xanh lam đã được chuyển hóa tốt về hồ nước mà thôi.

Những thợ mỏ có thể làm việc hai mươi bốn tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, thức ăn là chỉ đất đá này đúng là đáng yêu cực kỳ.

Nói đến chuyện ăn đất cũng có thể làm việc thì trong mấy ngày này, lúc quan sát Tasa đã phát hiện một chuyện rất thú vị. Bốn con trong năm con chuột chũi đều rất an phận nhưng con chuột chũi đầu tiên mà cô tạo ra thì không phải vậy. Nó tỏ vẻ cực kì thèm thuồng với tất cả khoáng thạch màu xanh lam, mỗi lần vận chuyển đều cố gắng nhét đầy cả miệng giống như ngậm nhiều hơn một chút thì có thể giúp nó đỡ thèm. Lần trước sau khi Tasa bỏ qua chuyện nó ăn khoáng thạch màu xanh lam thì khi không có chuyện gì nó cũng vòng qua nông trường Slime, thậm chí lúc gần tới nông trường nó còn đi chậm lại.

Điều này làm cho Tasa nhớ đến con chó ở nhà cô, kể từ khi nó phát hiện chỉ cần để cho đứa trẻ ở lâu dưới xoa đầu là sẽ có bánh bích quy thì mỗi lần đi dạo nó đều lượn qua lượn lại trước cửa nhà đứa trẻ đó.

Tạm thời gọi con chuột chũi thông minh này là Số Một đi.

Sau khi Tasa coi bỏ không chế với bọn nó, những con chuột chũi từ Số Hai đến Số Năm không nhận được mệnh lệnh thì chúng nó sẽ nằm im tại chỗ hoặc nhích tới nhích lui không có mục đích nhưng nếu cô coi bỏ không chế với Số Một thì nó sẽ đi thẳng đến hầm, tiếp tục đào bới khoáng thạch màu xanh lam sau đó nhét vào miệng. Khi Tasa dùng tinh thần chọc nó một cái thì nó sẽ hoảng sợ, nhét ngay nửa khối khoáng thạch còn ở bên ngoài vào trong miệng sau đó ngay lập tức cuộn lại thành một quả cầu, dáng vẻ giống như gặp phải đại địch, thái độ rõ ràng là “Đánh chết tôi cũng không nhả ra”.

Tasa không nhịn được sờ người nó.

Cô đoán rằng sự khác thường của nó không phải vì Số Một là con thứ nhất được tạo ra mà là năng lượng tạo ra nó đến từ viên ngọc màu đỏ của cô.... Trên viên ngọc đang bay lơ lửng trên hồ nước vẫn còn vết nứt đầy. Con chuột chũi Số Một này cũng không có năng lực đặc biệt nào khác (trừ khi “ăn” cũng có thể coi như năng lực đặc biệt) nhưng vì hiện tại không thiếu khoáng thạch nên Tasa hoàn toàn không ngại có thêm một miệng ăn. Cô dứt khoát tạo ra thêm con chuột chũi thứ sáu sau đó buông không chế của Số Một ra, coi nó như thú cưng mà nuôi dưỡng.

Số Một ăn thêm ba khối khoáng thạch, sau khi nhận ra Tasa thật sự không truy cứu thì động tác của nó mới chậm lại. Nó dùng tổ chất thần kinh đặc biệt của loài gặm nhấm ngửi ngửi trong không khí, sau khi Tasa dùng ý thức ôn hòa chọc chọc vào trung tâm của nó thì nó giống như được cho phép, chui vào căn hầm ở chính giữa, bắt đầu ngáy khò khò.

Chúng nó không phải là chuột chũi thật sự, bên ngoài không phải là lông tơ mà là đất đá cứng rắn. Tasa cũng không thể chạm vào chúng nó vì cô không có thực thể. Mặc dù như thế nhưng khi tinh thần chạm vào Số Một thì cũng đủ để khiến Tasa bình tĩnh lại, cảm giác cũng giống như vuốt ve chó mèo trước kia vậy.

Có nông trường Slime nên thời gian cần để kích hoạt ký hiệu không khí nhanh hơn dự đoán không ít. Sau khi đã chuẩn bị kỹ càng thì Tasa lập tức kích hoạt ký hiệu thứ ba.

Màu xanh lướt qua đại sảnh, màu xanh này rất nhạt khiến Tasa nghĩ đến màu xanh như có như không trên vỏ trứng vịt muối. Trong đầu cô xuất hiện một luồng khí và các con gió. Nó có thể chui vào các khe hở nhỏ hẹp nhất, cũng có thể tạo nên những cơn sóng lớn kinh người.

Tasa không toàn tâm toàn ý nghe những tin tức trong đầu vì hai ví dụ trước đó đã đủ để chứng minh tất cả những lời giới thiệu xuất hiện trong đầu cô đều khoa trương đến buồn cười. Tất cả những sinh vật được triệu hồi (hoặc không phải sinh vật?) đều hữu dụng, chỉ có điều tác dụng thì cần phải tự mình nghiên cứu, những tin tức được tặng miễn phí trong đầu cô chỉ có tác dụng quảng cáo, nghe rồi coi như xong.

Ký hiệu không khí triệu hồi U Linh.

Cô không chắc chắn “U Linh” có phải là tên chính xác của thứ này hay không nhưng cô cũng không nghĩ ra cái tên nào khác. Trong không khí có một cái bóng màu xanh như một đám sương mù mờ ảo đang lơ lửng, nhìn tổng thể thì nó có hình người, những sợi sương mù mỏng manh hơi phát sáng sau đầu có lẽ là tóc nhưng Tasa không thể tìm được mặt của nó ở đâu, thậm chí không có cách nào đoán được mặt nào là trước, mặt nào là sau. Tầm mắt 360o của cô quan sát U Linh một vòng nhưng vẫn không tìm được mặt của nó, cũng không được thấy được tay và chân. Nó như một người không mặt được bao phủ trong một lớp áo choàng thùng thình, không nói tiếng nào, chỉ trôi nổi giữa không trung.

Hiển nhiên thứ này chính là ma quỷ trong những câu chuyện cổ, so với chuột chũi và Slime lúc trước thì thứ này có vẻ dọa người hơn nhiều. Nếu như lúc trước Tasa đụng phải nó vào ban đêm thì chắc chắn sẽ co cứng bỏ chạy nhưng bây giờ chết cũng đã chết rồi, không cần phải sợ ma quỷ do chính mình triệu hồi đến.

Cô nhìn chăm chăm U Linh, nhìn đến khi xâm nhập hoàn toàn thì không bao lâu sau cô lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng. Tasa mở trừng hai mắt, chợt phát hiện tầm mắt của cô trở nên hẹp hơn.

Cô bị nén vào một nơi nào đó rất chật hẹp, lúc này Tasa cũng phát hiện ra trần nhà cao hơn cô rất nhiều. Cảm giác này có chút giống lúc cô tiến vào trong viên Ruby, có khác là bây giờ cô có thể nhìn thấy bên ngoài mặc dù chỉ có thể nhìn thấy một phía. Tasa đột nhiên phát hiện bây giờ tầm nhìn của cô có trên có dưới, có trước có sau, muốn nhìn phía sau thì phải xoay người... Mấy giây sau cô mới chợt hiểu ra đây không phải là tầm nhìn của người bình thường sao?

Sau khi nhận ra được điều này thì Tasa đột nhiên cảm thấy choáng váng một cách kì lạ giống như mắt của cô đang phải mang kính có độ rất cao. Lúc này Tasa dường như xuất hiện thêm một đôi mắt thứ hai, tầm mắt của cô bị tách rời thành hai nửa, một nửa thông qua thị giác hoàn toàn (thị giác của tòa thành) nhìn chăm chăm U Linh, một nửa lại là U Linh nhìn chăm chăm đại sảnh.

Giống như một phần linh hồn của cô đang ở trên người U Linh.

Chuyện này cũng quá kì lạ rồi, người khác thì bị U Linh nhập vào người còn cô thì lại nhập vào U Linh, cô đúng là Đại quái vật còn khó lường hơn cả U Linh nữa. Tasa không biết nên khóc hay cười, đá đá chân... Ừm, là đá đá không khí dưới thân thể này. Cơ thể U Linh còn nhẹ hơn cả một đám mây, Tasa bỗng dưng muốn bay lên cao nhưng lại không cẩn thận nên giống như một viên đạn pháo được bắn ra. Cô luống cuống tay chân muốn dừng lại nhưng phản ứng không kịp khiến đầu tông vào trần nhà.

Thật ra thì U Linh có thể xuyên tường.

Cô cẩn thận rơi xuống, rút đầu từ trần nhà tối đen như mực ra vì hiện tại đầu cô đang ở trong trần nhà. Tasa sợ hãi nhìn xuống dưới mặt đất, tòa thành ngầm rất tối, nguồn sáng duy nhất đến từ bản thân cô. Ở trong này, thân hình U Linh tán ra ánh sáng nhàn nhạt, trắng trắng như trần châu nhưng khi nó bay qua chỗ nào thì lại để lại ánh sáng màu xanh nhạt. Nếu dùng thị giác của tòa thành ngầm để nhìn thì tất cả mọi thứ trong đó đều nhỏ như một món đồ chơi nhưng khi dùng thị giác của U Linh thì mới phát hiện rõ cuộc tòa thành ngầm này lớn đến bao nhiêu.

Quả thực là một tòa lâu đài.

Một tòa thành bị chôn vùi làm rung động lòng người, dù không chói lọi, dù chỉ còn mỗi một gian đại sảnh nhưng từ đó Tasa có thể suy đoán ra nó đã từng nguy nga tráng lệ như thế nào. Hàng chục người đứng chồng lên nhau mới có thể chạm tới trần nhà, một đại sảnh có thể chứa được vài căn phòng nhỏ, dù xe trong này cũng không có vấn đề gì. Tasa rất muốn biết tại sao nó lại biến thành như thế này, là cái gì có thể chôn vùi cả một tòa thành tri xuống dưới đất sâu? Thiên tai hay là thảm họa do con người gây ra? Nếu như ở thế giới của cô thì cô cảm thấy nhất định chỉ có thiên tai mới có thể gây ra cảnh tượng này nhưng hiển nhiên thế giới này khác thế giới của cô nên bây giờ cô lại không chắc chắn lắm.

Tasa mất một lúc mới thích ứng với thân thể nhẹ nhàng này, một tuần sau, cuối cùng cô cũng có thể điều khiển được hơn nữa ai lại không thích bay? Bây giờ cô nhẹ giống như một con gió, linh hoạt giống như chim sơn ca, lúc lao xuống cô có thể cảm nhận được cả gió xuyên qua người mình.... Nếu không có chuyện bay quá nhanh sẽ đánh rơi một nửa người thì quả thật là quá hoàn hảo. (Bay nhanh quá nên tách làm hai đó)

Tasa thử nhảy vào trong hồ nước, tầng tầng lớp lớp chất lỏng màu xanh trong hồ nước không thể xuyên qua thân thể cô, so với thực thể thì dường như thứ này càng gần với thể năng lượng hơn, nó khá giống vật chất cấu thành và duy trì thân thể U Linh. Cô xuyên qua những đường hầm giống như mạng nhện để quan sát công việc của nhóm chuột chũi một cách gần hơn. Nếu như kích thước của U Linh xấp xỉ người bình thường thì những con chuột chũi này lớn hơn chuột chũi thật rất nhiều, to gần bằng con cừu. Tasa xuyên qua thân thể những con chuột chũi nhưng những người thợ mỏ này không có phản ứng gì ngoại trừ Số Một, nó chạy lại ngửi ngửi lòng bàn tay cô. Nó có chút hoang mang ngừng lại giống như ngửi mũi mà vẫn không hiểu tại sao mũi của mình lại xuyên qua bàn tay của cô được.

Cô chơi đùa với Số Một hồi lâu, sau khi được ăn uống no đủ thì Số Một rất sẵn lòng chạy đuổi theo một cái bóng. Hình như nó biết cô là ai hơn nữa còn rất thích cô. Tasa cảm thấy đây chắc hẳn là hiền lành khờ khạo, nếu nó nhớ rõ mình đã bị đánh như thế nào thì chắc chắn sẽ không thân thiết với cô đến mức như vậy. Tay U Linh có thể cầm khoáng thạch màu xanh lam, Tasa quăng khoáng thạch màu xanh lam ra xa sau đó bảo Số Một ngậm trở về cho cô giống như cách dạy chó lúc trước. Cô cũng thử tách yêu cầu và mệnh lệnh của mình ra, mệnh lệnh phát ra từ trung tâm (viên Ruby) tất nhiên sẽ được tuân thủ nhưng không chế một cái máy thì có ý nghĩa gì? Cô chủ và chó chơi trò nhặt gậy đầu phải là vì muốn nhặt được nhiều gậy đầu.

Đối với hai sinh vật không biết mệt mỏi mà nói thì bọn họ có rất nhiều thời gian để luyện tập.

Sau vài ngày chơi trò này, Số Một đã tự biết ngậm khoáng thạch mà cô quăng ra bỏ vào lòng bàn tay Tasa, Tasa bẻ khoáng thạch ra đút cho nó thì nó sẽ thỏa mãn đến râu ria cũng rung rung, ăn hết sạch các mảnh vụn sau đó liếm liếm cái mũi của mình.

“Mấy đạt tiêu chuẩn.” Tasa nói: “Tao sẽ đặt cho mày một cái tên nghiêm chỉnh, Số Một nghe không hay lắm. Gọi là... Gọi là A Hoàng đi?”

Số Một chớp chớp đôi mắt tròn xoe, cũng không biết có hiểu hay không.

“Mày xem, nơi này không có từ điển cũng không có Internet để tra tìm.” Tasa vuốt ve nó: “Tự mình đặt tên thì chỉ ở mức độ này thôi, nếu không thì Tiểu Hoàng? Hay là Đại Hoàng?”

Số Một đẩy đẩy tay Tasa, nhìn có vẻ muốn chơi một lần nữa.

“Vậy gọi A Hoàng đi.” Tasa gật đầu.

Mọi chuyện đã được quyết định bằng cách như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòà Thành Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Quyền sách của tòa thành ngâm

Tầm mắt tối đen như mực.

Bất kể đi tới hay lui về phía sau, bay lên hay là hạ xuống thì trong mắt Tasa vẫn là cảnh tượng như vậy, có ánh sáng mới là không bình thường vì hiện giờ Tasa đang nhập vào U Linh hơn nữa lại đang ở dưới mặt đất nên trên dưới phải trái đều là bùn đất. Cô rời khỏi đại sảnh đã mấy tiếng đồng hồ nhưng trước mắt vẫn chưa thu hoạch được gì.

Tasa rất hài lòng với sự thích ứng trong mọi hoàn cảnh của mình nhưng cô không cho rằng mình sẽ bình yên làm ruộng dưới mặt đất vĩnh viễn. Bên ngoài tòa thành này là gì? Có thể là non xanh nước biếc nhưng cũng có thể là một nơi đáng sợ chưa ai từng biết đến nên cô không hy vọng mình chưa chuẩn bị mà đã ngênh đón, khiêu chiến với thứ không biết là gì. Chơi đùa với thú cưng có thể khiến thần kinh vốn đang căng thẳng thả lỏng nhưng sa vào đó thì sẽ chết.

Tasa không ra lệnh cho nhóm chuột chũi đào bới nữa, nông trường Slime có thể phụ trách việc tích lũy khoáng thạch màu xanh lam nên không có lý do gì phải tiếp tục đào bới mà sau đó biết đâu có thể đào tới một nơi nguy hiểm nào đó. Trong lúc Tasa chơi trò vút giấy với A Hoàng thì cô đã nhận ra tác dụng của U Linh: Điều tra.

U Linh có thể di chuyển không tiếng động, có thể biến mất trong không khí hơn nữa còn có thể xuyên qua các thành lũy, hoàn toàn là một lính trinh sát trời sinh. Tasa là một tòa thành ngâm nên tầm mắt của cô bị cố định, ngoại trừ đại sảnh và các đường hầm do chuột chũi đào thì cô không thể nhìn thấy các nơi khác nhưng U Linh thì có thể, mà nếu như gặp chuyện gì khó có thể thoát thân thì cô chỉ cần giải trừ Phụ Thể là có thể trở về. (thoát phần hồn ra khỏi u linh)

Vì vậy Tasa an tâm rời khỏi đại sảnh, bắt đầu đi đến những nơi mà cô không biết.

Cô dùng đại sảnh làm trung tâm, di chuyển thuận kim đồng hồ theo hình xoắn ốc, cách di chuyển này khiến cô không bỏ sót tất cả các khu vực xung quanh. Có hơn phân nửa linh hồn của Tasa ở trong đại sảnh làm hệ tham chiếu nên Tasa có thể di chuyển chuẩn xác giống như bò câu đưa thư, không cần phải lo lắng mình sẽ đi chệch đường. Chỉ có điều hành động trong thực tế phiền phức hơn dự đoán của cô một chút. Hiện giờ cô đang ở dưới mặt đất nên cũng giống như người bình thường ở trong nước, nếu trong mặt phẳng ngang thì không có gì nhưng cô không thể xác định được phía trên và phía dưới có gì đó hay không. (Ý là nếu Tasa lấy đại sảnh làm trung tâm, cô di chuyển theo hình xoắn ốc như nhang muỗi thì chỉ có mặt phẳng ngang thôi như mình đi trên đường thì biết chung quanh. Chớ không biết trên trời hoặc dưới lòng đất có cái gì)

Vậy thì cứ đi một bước rồi tính một bước thôi.

Tasa không có ý định bay thẳng lên phía trên vì cô lo rằng U Linh thấy ánh sáng sẽ tiêu tan giống như trong truyền thuyết. Vì vậy lựa chọn ưu tiên của Tasa chính là mặt phẳng không gian đại sảnh (tức là mặt phẳng ngang có đại sảnh á, kiểu như mình đi đường bình thường thôi, mèn ời, quá mệt, hãy dùng hình không gian để tưởng tượng đi mấy chế), Tasa muốn tìm thử xem còn có phần nào khác của tòa thành không lồ này may mắn tồn tại hay không.

Tasa di chuyển xuyên qua bùn đất giống như xuyên qua sương mù mặc dù trên thực tế bản thân U Linh mới là sương mù. Bùn đất sẽ không chịu sự ảnh hưởng của Tasa còn Tasa thì có thể đọc được (bên Trung dùng từ đọc xuất mà tiếng Anh là readout) những thứ đang bao phủ quanh thân thể U Linh giống như con người dùng tay sờ mó để biết được hình dáng của vật thể vậy.

Cô tìm được một ít di tích đồ nát, phần lớn đã vỡ vụn đến mức không nhận ra hình dạng ban đầu nên rất khó xác định được đó có phải là nham thạch tự nhiên dưới đất hay không. Cô cũng tìm ra được một ít mảnh vụn kim loại đã bị ăn mòn đến không nhận ra hình dạng ban đầu, giữa đồng đất đá còn có mấy bộ xương của người cổ đại, trong đó một người rất thấp bé, khung xương rất to khỏe không giống trẻ con nên đây có thể là một Người Lùn. Tasa không có học qua cách làm thế nào để suy đoán nguyên nhân cái chết từ xương cốt và thi thể nên chỉ biết là những người này đã chết rất lâu. Có điều trong phạm vi lớn như vậy mà chỉ có vài người thì có chút kỳ quái.

Tasa không tìm được bất kỳ ghi chép nào (có tìm được đa phần cũng đọc không được) nên không thể nào suy đoán được rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Cô tốn nguyên cả một ngày để tìm kiếm nhưng không tìm được một di tích hoàn chỉnh nào. Có lẽ do trước khi bị chôn vùi thì tòa thành đã bị phá hủy một cách kinh khủng hoặc là bị dòng thời gian buồn chán mài mòn nên dường như đã không còn sót lại gì nữa. Nhưng vì sao đại sảnh lại được bảo tồn hoàn hảo như vậy?

Lúc Tasa về đến đại sảnh thì A Hoàng cũng tỉnh lại từ trong giấc mộng, nó ngẩng đầu lên, cái mũi rung rung như chào cô. Tasa không tập trung vào đầu của nó, nhìn quanh cảnh đại sảnh trong một thân thể mới.

Hồ nước sáng lấp lánh, tầng màu xanh lam ở dưới đáy hồ sáng lên giống như vi khuẩn phát sáng ở dưới biển sâu, chớp nháy tạo nên ngọn sóng lăn tăn. Hình như viên Ruby đang lơ lửng trên không trung cũng trở nên rực rỡ hơn trước không ít, ánh sáng màu đỏ giống như hải đăng chiếu sáng cả đại sảnh, so với ánh sáng màu xanh lam trong hồ nước thì ánh sáng đỏ của viên Ruby càng rực rỡ vô cùng.

Nếu nói cái gì khác thường nhất trong tòa thành ngầm đó nhất thì đó chính là hồ nước này.

Không đúng, trước khi hồ nước chứa đầy nước, trước khi các ký hiệu được kích hoạt thì sự khác thường sớm nhất chính là từ viên Ruby. Tasa tiến đến gần để nhìn, viên Ruby này lớn khoảng chừng nắm tay, có hình dạng bất quy tắc, không giống loài người tạo nên, cũng không giống thiên nhiên tạo thành.

Ánh mắt của Tasa nhìn theo một mặt khá bằng phẳng của viên Ruby và đi dần xuống dưới thì thấy được một vết nứt rất lớn cắt ngang qua hồ nước.

Ngay từ đầu hồ nước đã có vết nứt này, nó giống như một vết sẹo dài nhưng không hề ảnh hưởng đến việc tích trữ khoáng thạch của hồ nước vì vậy lúc trước Tasa vẫn luôn coi nó là một vết rạn nứt bình thường như những vết nứt khác trong đại sảnh. Hiện tại suy nghĩ lại một chút, có lẽ vết nứt trên viên Ruby và hồ nước do cùng một nguyên nhân gây ra. (Có lẽ vết nứt này khác vết nứt khi Tasa ở trong viên Ruby, tông vào rồi gây nên 2 vết nứt nhỏ nhỏ rồi mở ra một mảnh nứt rồi rớt xuống rồi tạo thành chuột chũi. Mấy chương trước không nói giờ tự nhiên xuất hiện vết nứt. À, sau khi quăng khoáng thạch xuống hồ thì nó tan ra thành nước còn viên Ruby bay lơ lửng trên không trung mà ngay trên đầu hồ nước nha)

Tasa cẩn thận quan sát thì thấy vết nứt này cắt ngang qua hồ nước, đầu vết mờ mờ kéo dài đến hết cả đại sảnh giống như có một thanh kiếm khổng lồ chém viên Ruby, hồ nước và cả đại sảnh ra làm hai nửa vậy.

Không thể nào. Tasa ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, rõ ràng là trần nhà vẫn còn nguyên vẹn. Nếu quả thật có một thanh kiếm khổng lồ từ trên trời chém xuống thì đại sảnh đã sụp từ lâu mới đứng.

Giống như có thứ gì đó cản không cho nó sụp đổ vậy.

Suy nghĩ này giống như một hạt giống, vừa xuất hiện đã cắm rễ ở trong đầu Tasa. Cô không khỏi cảm thấy đây chính là chân tướng, trực giác của cô vẫn cứ luôn chỉ về phía viên Ruby. Có lẽ chính là do viên Ruby thần kỳ này đã chặn cho tòa thành trong tai nạn nên mới mới giữ được đại sảnh toàn vẹn như bây giờ.... Ý tưởng này nghe thoáng qua thì có vẻ không khoa học nhưng ở thế giới chuột chũi bằng đất đá chạy đầy mặt đất, Slime có thể tạo ra khoáng thạch, linh hồn có thể bám vào U Linh để di chuyển thì suy nghĩ càng kì quái lại càng hợp lý.

Khoan đã, nếu như nó thật sự che chắn cho một cái gì đó...

Tasa bay xuống phía dưới. U Linh xuyên qua lớp đất thật dày, bay mãi xuống phía dưới thẳng đến khi trước mắt hiện ra ánh sáng.

Ngay ở phía dưới đại sảnh, khoảng cách không tính là xa có một căn phòng vẫn còn nguyên vẹn giống như dự đoán của Tasa.

Trong phòng có những kệ sách rất lớn được xếp đặt chỉnh tề nhưng chúng nó là kệ sách thật sao? Trên kệ không có vật gì, hơn nữa giả sử đây là một thư viện thì những kệ sách này không khỏi quá cao rồi, sách đặt ở tầng trên cần phải bay lên mới lấy được. Không biết những kệ sách sừng sững này được làm bằng vật liệu gì, không phải gỗ, không phải bùn đất, không phải kim loại, cũng không phải băng đá. Căn phòng này sáng đến kinh người, Tasa ngẩng đầu lên thì thấy trên trần nhà hình vòm là một bầu trời sao.

Những viên đá nhỏ nhỏ phát sáng được xếp thành dải ngân hà, trên đó còn có những viên dạ minh châu lớn cỡ bằng con mắt đang phát ra ánh sáng êm dịu. Trần nhà đầy sao như một loại đèn đêm chiếu sáng cả căn phòng khiến Tasa nghĩ đến những ngọn đèn mờ trong quán cà phê, nếu đọc sách trong này thì cũng không sợ bị hư mắt. Cô bị sự đẹp đẽ ngoài dự đoán này làm cho sợ hãi, thân thể bất tri bất giác rơi dần xuống nhưng không ngờ U Linh lại không xuyên qua được sàn nhà.

Tasa cúi đầu thì thấy trên nền đá có khắc rất nhiều hoa văn cổ quái, dày đặc đan xen vào nhau tạo thành một bức tranh rất đẹp nhưng không rõ hàm ý trong đó. Nó giống như chữ cái trên sách, vốn dĩ bạn nên biết nó nhưng bắt luận làm thế nào cũng không thể hiểu được. Diễn đàn . Tasa nhú mày nhìn một hồi lâu, lời nói dừng ở bờ môi nhưng không thể thốt nên thành lời. Cô lắc đầu, đi tới chính giữa căn phòng.

Ở giữa căn phòng có một kệ sách lơ lửng, nó không giống như những kệ sách hình chữ nhật khác được xếp đặt chỉnh tề mà càng giống như cái bục để Kinh Thánh hay đặt ở trước mặt Mục Sư khi Cha giảng đạo. Trên cái bục này cũng chỉ có một quyển sách duy nhất.

Trang sách được mở ra.

Cũng may là mở ra nếu không U Linh không có cách nào lật sách được. Mặc dù xem cũng không hiểu, Tasa nghĩ như vậy nhưng cô vẫn tiến lại nhìn thì thấy trong đó trắng bóc.

Ít nhất ở thời điểm Tasa nhìn thấy thì trong đó không có gì cả.

Đột nhiên trang sách hiện lên một luồng ánh sáng nhạt, trong trang sách màu vàng như có ngọn nến sau đó nó “sống” lại. Một giây trước đó nó còn có vẻ là một quyển sách cổ trăm tuổi thì một giây sau nó lại giống như một quyển sách vừa mới được in xong. Thời gian trên quyển sách giống như bụi bặm, chỉ cần vỗ một cái là biến mất. Tasa thấy trên trang sách xuất hiện một hàng chữ đen kịt, vết mực lan từ giữa trang sách ra ngoài.

“Hoan nghênh người bạn thân thiết của ta!”

Cô gần như muốn lùi về phía sau một bước nhưng lại ngừng lại đột ngột vì kịp nhận ra chữ trên trang sách không phải là chữ Trung Quốc. Chữ viết này khiến người ta liên tưởng đến ngọn lửa, có mỹ cảm khiến người khác sồn tóc gáy, tuyệt đối không phải là bất kì chữ viết nào mà Tasa biết nhưng cô lại hiểu những chữ này có nghĩa gì.

“Đừng sợ.” Quyển sách kia nói như vậy: “Không phải cô tới tòa thành ngầm này là vì muốn tìm được ta sao?”

“Tòa thành ngầm?” Tasa mờ mịt lặp lại.

Trang sách vẫn không hề nhúc nhích, có thể do nó không có lỗ tai. Tasa vươn tay ra chạm vào trang sách, làn sương mù cấu thành thân thể U Linh như cát theo bàn tay Tasa chảy vào trong trang sách tạo thành những chữ viết giống như tro tàn.

“Có ý gì?” Như Tasa mong muốn, chữ viết chuyển thành câu hỏi.

“Cô không biết sao?” Lập tức có một hàng chữ xuất hiện ở phía dưới: “Tại sao cô lại ở chỗ này?”

Tasa không biết vì sao mình lại xuất hiện tại nơi này, cũng không biết tại sao đối phương lại cho rằng mình có mục tiêu gì đó. Cô thử thăm dò ngược lại: “Không biết.”

“A, thì ra là thế.” Quyển sách kia nói như vậy: “Một linh hồn bị lạc đường, không thuộc về nơi này.”

Tasa dựng tóc gáy, bỏ ngón tay ra khỏi trang sách.

“Cô không biết vì sao mình ở đây, cũng không biết đây là nơi nào đúng không?” coki LQĐ. Chữ viết vẫn tiếp tục hiện ra: “Thậm chí cô cũng không nhớ rõ Tòa thành ngầm là cái gì, mặc dù đó là mối liên hệ sâu sắc trói buộc cô ở trong này. Thật đáng thương, cô không nhớ gì cả, cô bị vận mệnh đưa đến trước mặt ta nhưng ta lại cho rằng đây là cơ duyên xảo hợp.” (cơ hội và duyên phận)

“Mày là ai?” Tasa hỏi.

“Ta?”

Trang sách tung bay, mỗi một trang đều bay phát phối giống như cò xí trong gió. Nó bắt đầu lật nhanh từ tờ thứ nhất dần về sau, mỗi một trang đều hiện lên một hình vẽ sau đó nối lại với nhau. Cảnh tượng này khiến Tasa không nhận được nhắm hai mắt lại, khi cô mở mắt ra lần nữa thì trang sách đã lật đến chính giữa, lộ ra một đôi mắt màu vàng với con ngươi dựng thẳng đứng. Chỉ bị nó nhìn thôi mà Tasa đã cảm thấy da gà nổi đầy người.

“Ta là tầng sâu nhất của tri thức, mở ra cho cô cái nhìn chân thật nhất, ta là chìa khóa màu đỏ thẫm, giúp cô mở cánh cửa chất đầy xương cốt.” Chữ viết điên cuồng chạy trên trang giấy, sau khi xuất hiện thì lại nhanh chóng biến mất: “Ta là giấy thông hành hướng tới sự bất diệt, ta là khế ước nắm giữ vận mệnh, ta là lời giải cho tất cả các vấn đề của cô, ta là thuốc giải cho toàn bộ những đau khổ mà cô phải chịu.”

Đoạn sau không còn là chữ viết mà Tasa giống như nghe được một giọng nói ở trong đầu. Nó vừa giống như rít gào vừa giống như nỉ non, như có vô số giọng nói cùng vang lên một lúc. Một cây bút màu trắng xám xuất hiện trong tay Tasa, đôi mắt màu vàng nhìn cô chăm chăm, không biết tại sao cô lại cảm thấy quyển sách này đang mỉm cười với cô.

“Ta là quyển sách của Tòa thành ngầm.” Nó nói: “Đến đây đi, viết tên của cô xuống! Sau đó sức mạnh, quyền lực, tiền tài, lời giải... Tất cả đều là của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Giao dịch thất bại

Trên trang sách xuất hiện dày đặc chữ viết, hứa hẹn người kí khế ước có thể có được sức mạnh, quyền lực, tiền tài, tri thức như thế nào. Lúc này giữa trang sách được tô điểm bằng những hình vẽ đẹp để khiến người ta hoa mắt nhưng cũng muốn nhìn lâu hơn. Ở góc phải có một chỗ trống đang kêu gào Tasa điền tên mình vào để tạo nên một bức tranh hoàn mỹ, không chút khuyết điểm. Tasa vô thức nắm chặt bút giống như nếu không làm như vậy thì nó sẽ kéo cô bay tới chỗ trống trên trang sách kia.

“Tôi phải trả giá những gì?” Tasa hỏi.

“Chúng ta đang bàn về chuyện cô có thể nhận được cái gì.” Quyền sách của tòa thành ngầm nói với giọng điệu cực kì hấp dẫn.

“Vậy bây giờ nói qua chuyện trả giá đi.” Tasa nói: “Tôi không tin có bữa ăn nào miễn phí.”

“Không phải trả giá bất cứ thứ gì cả.... Nếu ta nói như vậy thì chắc chắn là đang nói xạo.” Quyền sách nói: “Nhưng đó chỉ là một cái giá rất nhỏ, râu ria không đáng nhắc tới, như vậy thì có khác gì ‘không phải trả giá’ đâu? Chẳng hạn như Nữ Vu ở vùng đất phía Bắc cần hơi thở của một con rồng để làm thuốc nhưng đối với một con rồng mà nói thì một hơi thở có ý nghĩa gì đâu? Nữ Vu chỉ cần dùng sức bằng việc cắt móng tay là có thể trị được bệnh rụng vảy của rồng, đối với Nữ Vu mà nói việc trị hết loại bệnh có thể lấy đi tính mạng của những con rồng nhỏ này chỉ là tiện tay mà thôi. Cô có thể xem như ta là một thương gia chuyên làm người trung gian phụ trách những chuyện không thể nào nói rõ với khách hàng và ta chỉ yêu cầu cô một chút xiu thù lao mà thôi.”

Trang sách bay lên loạn xạ giống như con người muốn dùng tay để diễn đạt từ “một chút xiu”. Đây là lần đầu Tasa biết một quyển sách cũng có ngôn ngữ cơ thể phong phú như vậy.

“Cho ta tên của cô, đó chính là cái giá phải trả.” Quyền sách nói: “Cô sắp có được tòa thành ngầm mà tòa thành ngầm cũng sắp có được một chủ nhân, là trao đổi công bằng. Không có chủ nhân thì tòa thành ngầm cũng chỉ là một phế tích, nhìn chung quanh thử xem! Ai lại nhẫn tâm khiến một kho báu như vậy hóa thành tro tàn theo thời gian đây?”

Tasa trầm ngâm suy nghĩ, không có trả lời ngay.

“Suy nghĩ một chút đi, một tòa thành ngầm đấy!” Quyền sách cổ vũ: “Nó có thể mang đến cho cô tiền tài không bao giờ hết còn cô, cô sẽ trở thành chủ nhân của một thành phố, thậm chí là cả một quốc gia, sức mạnh của cô sẽ khiến thế giới này run rẩy không thôi và ta, quyển sách của tòa thành ngầm, từ nay về sau sẽ chia sẻ tri thức của mình với cô...”

“Tôi nghĩ...” Tasa nói: “Không cần, cảm ơn.”

Trang sách chững lại một giây.

“Cái gì?” Giọng nói trong đầu Tasa cực kì kinh ngạc: “Xin lỗi?”

“Tôi nói là không cần.” Tasa trả lời: “Tôi rất thích tên của mình nên không muốn đưa nó cho người khác.”

“Không, không, không, sợ rằng cô chưa hiểu ý của ta rồi.” Quyền sách nói: “Cô có thể tiếp tục dùng tên của mình, tại sao lại không chứ? Cô chỉ cần kí tên của mình vào đây, cô có nhìn thấy không? Chỉ cần kí xong thì cô sẽ có được một tòa thành ngầm, một vương quốc dưới đất, một suối nguồn tri thức! Chẳng lẽ cô không muốn biết mình là ai? Chẳng lẽ cô không muốn biết quá khứ của mình, không muốn lời giải đáp cho những câu đố phức tạp của cô sao?”

“Thật ra tôi không quan tâm lắm.” Tasa nói: “Tôi cảm thấy hiện tại cũng rất tốt.”

“Rất tốt?” Quyền sách của tòa thành ngầm giống như không thể tưởng tượng nổi, nói: “Cô đã chết rồi! Không tới vài năm nữa linh hồn của cô sẽ biến mất, trong đầu sẽ trống rỗng, không còn nhớ gì nữa, cô sẽ hoàn toàn không biết tình cảnh của mình, chỉ có thể lờ lờ không có mục đích ở dưới mặt đất, cô cảm thấy mình sẽ rất tốt sao?! Hiện tại cô có một cơ hội để trở về nhân thế, cô có thể được tắm mình dưới ánh nắng mặt trời một lần nữa, có thể đi tìm những người cô yêu, đây là cơ hội duy nhất để cô có được tương lai!”

“Nếu tôi không nhớ gì cả thì những thứ này có ích lợi gì?” Tasa nói.

“Chẳng lẽ cô không muốn tìm kiếm những khả năng khác? Không muốn tìm kiếm niềm vui trong khoảng thời gian cuối cùng sao?”

“Không muốn.”

“...”

Quyển sách im lặng mấy giây sau đó nó không nói nữa mà thay vào đó là chữ viết xuất hiện ở trên trang sách: “Như vậy kể tiếp cô định làm cái gì?”

“Để tôi nghĩ thử xem...” Tasa làm bộ làm tịch ngừng lại: “Đại khái là tiếp tục đi dạo cho đến khi mình tan biến. Tính ra tôi đi dạo quanh đây nhiều như vậy mà vẫn không phát hiện ra U Linh thứ hai, thật đáng tiếc.”

“Được lắm Tốt lắm” Một giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi vang lên: “Ta không muốn làm như vậy, là do cô ép ta.”

Căn phòng đột nhiên sáng lên.

Các hình vẽ trên sàn nhà phát ra ánh sáng chói lóa, thân thể Tasa dần dần chìm xuống, không cách nào nhúc nhích được. Hình vẽ trên sàn nhà giống như sống lại, cái này nối tiếp cái khác như một đàn rắn quấn lấy thân thể U Linh, trói chặt khiến cơ thể được tạo thành từ sương mù của U Linh hoàn toàn không thể động đậy được. Tasa hít một hơi, căn phòng này cũng hít một hơi, những ngôi sao trên trần nhà cũng đột nhiên sáng hơn, giống như là những mặt trời nhỏ.

Chúng nó đang thiêu đốt.

Những ngôi sao vốn nên chiếu sáng trong ngàn năm, vạn năm nữa lại đột ngột sáng lên khiến năng lượng bị tiêu hao nhanh hơn đồng thời cũng khiến căn phòng này bị cưỡng chế tỉnh lại từ trong giấc ngủ dài. Tasa bắt đầu run rẩy, những vệt sáng đỏ giống như nổ tung trong mắt cô, đánh sâu vào thân thể u ám của U Linh.. Trong nháy mắt cô giống như nhìn thấy được một thư viện nguy nga tráng lệ với vô vàn quyển sách chất đầy trên các kệ sách, ghi lại lời thì thầm đến từ các thời gian không gian bí mật, những tri thức bị mất, những câu chuyện xưa vô cùng huyền bí... Nhìn thấy chúng nó giống như nhìn thấy bầu trời vô tận có thể làm cho bất kỳ học giả nào vui mừng đến phát điên.

“Đến đây đi, viết tên của cô vào!” Quyền sách của tòa thành ngầm chán ghét nói.

Nó đã trở lại dáng vẻ lúc nãy, trang sách tràn đầy chữ viết và góc phải bên dưới bị trống. Cây bút như dính vào lòng bàn tay Tasa, các hình vẽ đang quần quanh người cô như muốn kéo cô đến chỗ quyển sách.

“Đợi một chút!” Tasa cố gắng mở miệng: “Rốt cuộc mày muốn cái gì?”

“Dung hợp với linh hồn nông cạn của cô, mở ra cánh cửa Vực sâu, trở về nơi ta nên về vào bốn trăm năm trước!” Quyền sách gắt gỏng: “Loại người ngu xuẩn, cô đã khiến một cuộc giao dịch hoàn mỹ trở nên thấp kém, hoàn toàn là một trò khôi hài! Chết tiệt, nhất định ta sẽ bị cười nhạo mấy trăm năm!”

“Yên tâm đi.” Tasa nói: “Mày sẽ không có cơ hội này.”

Trần nhà sụp xuống.

Ba tảng đá khổng lồ từ trên trần rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vang cực lớn. Những tảng đá này hoàn toàn không hề hấn gì sau cuộc va chạm, sau khi rơi xuống đất thì chúng nó lập tức bò lên, đồng loạt đánh về phía quyển sách của tòa thành ngầm đang bay giữa không trung. Quyền sách giật mình bay lên cao, nó có thể tránh thoát một cặp móng vuốt nhưng không thể tránh thoát hai cặp còn lại.

Nhóm chuột chũi đề quyền sách xuống đất theo lệnh của Tasa, trong lúc Tasa và quyền sách của tòa thành ngầm đang thương lượng thì ba thợ mỏ nhận được lệnh của chủ nhân lập tức đào sâu xuống phía dưới. Vài phút trước chúng nó chỉ còn cách căn phòng vài lần đào nên khi quyền sách của tòa thành ngầm lộ ra bản chất thì cũng chính là lúc chúng nó nên xuất hiện.

“Địa Tinh?” Quyền sách ngạc nhiên nói: “Làm sao có thể?”

“Sao không thể được?” Tasa hỏi.

“Không thể nào!” Quyền sách của tòa thành ngầm quát lên, nó cố gắng bay lên để thoát ra khỏi móng vuốt của chuột chũi, gần như là muốn tránh ra thật xa. Tasa ra lệnh cho một con chuột chũi ngồi lên trên, ịn cái móng đầy bụi của mình lên trên quyển sách, quyền sách của tòa thành ngầm lập tức phát ra tiếng rít gào chói tai.

“Tránh ra!” Giọng nói của nó đã không còn ôn tồn, nhả nhện như trước mà khàn khàn giống như người bị bệnh tâm thần: “Đồ sinh vật cấp thấp dơ bẩn! Ta ra lệnh cho mày cút ngay!”

“Số Ba, Số Bốn, ta ra lệnh cho bọn mày cùng ngồi lên luôn.” Tasa nói. Thật ra cô không cần phải làm như vậy, làm vậy chỉ là muốn chọc cho quyền sách kia tức giận đến điên lên thôi.

Hiện tại ba con chuột chũi đều ngồi lên trên quyển sách, quyền sách bị bao vây bốn phía, bị đề đến không có cách nào nhúc nhích được.

“Điều này không thể nào!” Quyền sách của tòa thành ngầm tức giận rít gào: “Ta mới là quyền sách của tòa thành ngầm! Không có ta làm sao cô có quyền sử dụng tòa thành ngầm được?!”

“Tao không cần có được tòa thành ngầm.” Tasa nói: “Tao chính là tòa thành ngầm”

Sai lầm lớn nhất của quyền sách nằm ở chỗ nó không biết Tasa không phải là một U Linh.

Ngay từ đầu Tasa đã cảnh giác với quyền sách này, kinh nghiệm cuộc sống nói cho cô biết điều kiện càng tốt, càng có lợi thì phần lớn đều là lừa gạt, giống như trái cây ven đường không có người hái, chắc chắn có cạm bẫy ở bên trong. Hơn nữa đây còn là một quyển sách tự đầy mạnh tiêu thụ chính mình nên mức độ khả nghi càng tăng lên gấp bội. Tasa đâu phải là cô gái ngây thơ trong truyện Harry Potter (đang nói đến Ginny) mà nói hết tâm sự thiếu nữ cho một quyển sách biết tự động trả lời nghe.

Đúng là lúc bắt đầu cô thật sự bị dọa sợ, cô nghĩ rằng nó thật sự biết lai lịch của cô, biết lí do vì sao cô xuyên không nhưng mà sau khi thăm dò thì cô lập tức phát hiện thật ra quyền sách của tòa thành ngầm không hề toàn trí toàn năng giống như nó nói. coki LQĐ. Quyền sách của tòa thành ngầm có những tri thức mà Tasa không biết nhưng Tasa cũng có lá bài tẩy của mình đó là bất cứ lúc nào cô có thể thoát khỏi thân thể U Linh, thân thể chính thức của cô là tòa thành ngầm. Lúc biết kế hoạch của mình đã thất bại, quyền sách của tòa thành ngầm đã ra quyết định cuối cùng là kích hoạt căn phòng này, ngay lúc đó ý thức của Tasa ở trong này cũng được thấp sáng, không cần phải liên kết với nhóm chuột chũi như lúc trước.

Một khi căn phòng này được khởi động thì nó sẽ trở về chịu sự cai quản của tòa thành ngầm. Nó thuộc về tòa thành ngầm, vậy nó cũng thuộc về Tasa.

Quyển sách của tòa thành ngầm ngừng giấy dựa, Tasa rất muốn biết con mắt màu vàng với đồng tử dựng đứng có khiếp sợ đến mức trợn trừng hay không.

“Sào Mẩu, cô là Sào Mẩu...” Quyền sách lầm bầm: “Nhưng vì sao ta lại không cảm nhận được Vực sâu? Điều đó không có khả năng, trung tâm của tòa

thành ngầm đã khởi động, như vậy lúc này Vực sâu phải liên thông với nơi này mới đúng.” (Sào là tổ chim, mẫu là mẹ, chắc sào mẫu có nghĩa là mẹ của tòa thành ngầm)

Giọng của nó có chút đáng thương, Tasa đề nghị: “Có vẻ như trong bốn trăm năm này đã xảy ra không ít chuyện, ví dụ như Vực sâu bị phá hủy chẳng hạn?”

“Hoang đường!” Quyền sách của tòa thành ngầm hừ lạnh: “Cô có thể hủy diệt một đám mây nhưng làm sao có thể hủy diệt cả bầu trời? Dù cho thần linh có chết hết thì Vực sâu vẫn sẽ mãi trường tồn!”

“Vậy tại sao mây lại không cảm nhận được nó?” Tasa hỏi một cách thẳng thắn.

Quyền sách không trả lời, bắt đầu lăm băm bằng một loại ngôn ngữ mà Tasa không hiểu.

Trước tiên Tasa ngừng sự thiêu đốt của các ngôi sao trên trần nhà, hơn phân nửa ngôi sao đều được tạo thành từ khoáng thạch màu xanh lam, vậy mà chỉ trong chốc lát đã bị thiêu trụi một nửa, chỉ mới nghĩ đến thôi đã làm cho người ta đau lòng. Cô tiếp tục đợi thêm một lát nữa nhưng quyền sách của tòa thành ngầm vẫn không để ý đến cô vì vậy Tasa lên tiếng lần nữa.

“Mây vừa mới nói lúc nãy tao đã biến một cuộc giao dịch hoàn mỹ trở nên thấp kém, hoàn toàn là một trò khôi hài nên hiện tại tao sẽ cho mây thêm một cơ hội nữa để thuyết phục.” Tasa ra lệnh cho nhóm chuột chũi thả quyền sách ra nhưng sau đó lại dùng răng nhọn, móng sắc nhắm chuẩn xác vào trang sách: “Mây thấy đấy, bản thân tao chính là tòa thành ngầm nên không cần một quyển quyền sách của tòa thành ngầm đến về răn thêm chân. Cho nên tại sao tao phải giữ lại một thứ vô dụng hơn nữa còn nguy hiểm như mây mà không phải là biến mây thành một đồng giấy vụn?”

Xung hô trong hai chương này khá khó, khó ở cách chọn cho hợp. Ngay từ đầu cách xung hô mà tui dùng đã là hiện đại nhưng tui vẫn để cho quyền sách xung hô là ta vì nó là một đại ác ma nghìn năm tuổi hơn nữa còn thuộc loại kiêu ngạo nên chữ “ta” mới hợp, mới thể hiện rõ sự trịch thượng của nó. Nhưng ác cái là Tasa lại không thể xưng với quyền sách là ngươi, nó đi ngược với sự định hướng ban đầu của tui mà lúc này Tasa chỉ nghĩ đơn giản đây là quyền sách nên tui chuyển qua là mây, mà mây phải đi với tao đúng không? Ác cái nữa Tasa là người ôn hòa, không có hồ báo nên tui thấy để tôi mới hợp. Mà mây-tôi thì không ra gì nên những đoạn trên tui dùng tôi mà đoạn cuối cùng phải dùng mây tao. Được cái là do đoạn cuối quyền sách bắt ép Tasa kí tên nên dùng xung hô vậy cũng được. Chương sau tác giả đã xác định thân phận, giới tính cho quyền sách nên xưng hô sẽ dễ dàng hơn là ta-cô và anh-tôi. Mấy bạn đọc đừng nghĩ tui rắc rối, bày chuyện, dùng ngươi có ảnh hưởng gì đâu mà cũng nói, miễn đọc hiểu là được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Kí kết khế ước thành công

Sự thật chứng minh khi liên quan đến sự an toàn của tính mạng thì quyền sách của tòa thành ngầm sẽ lập tức trở nên lời ít mà ý nhiều cộng thêm co được dẫn được.

Cuối cùng bọn họ cũng đã thỏa thuận xong, Tasa giúp quyền sách của tòa thành ngầm tìm kiếm vấn đề của Vực sâu, trừ khi nó bội ước nếu không không thể phá hủy nó, cũng không thể gây nên tổn thương không thể hồi phục đối với nó. Quyền sách của tòa thành ngầm thì phải nói cho Tasa biết những kiến thức thông thường của thế giới này đồng thời đối với vấn đề của Tasa đã biết thì phải nói mà đã nói thì phải nói hết, không được nói dối, không được làm bất kỳ chuyện gì tổn hại đến lợi ích của Tasa. Khế ước mà bọn họ ký kết có hiệu lực một trăm năm, một trăm năm sau Tasa sẽ thả tự do cho quyền sách.

Hiện tại Tasa đã có thể gọi quyền sách của tòa thành ngầm bằng một cái tên, khế ước cần tên thật. Quyền sách này có một cái tên rất dài dòng mà con người khó có thể phát âm nên Tasa quyết định lấy một cái tên có cách đọc tương tự như từ mở đầu tên nó và gọi nó là Victor.

Hoặc có lẽ là “anh ta”, vị khách đang cư ngụ trong quyền sách này là một nam ác ma, hơn bốn trăm năm trước, trong trận chiến giữa Vực sâu và Thiên giới vì không may mắn nên chỉ còn một mảnh tàn hồn bám vào quyền sách.

Khế ước bọn họ đã kí không phải là một hiệp ước bình đẳng mà có một phần chính và một phần phụ, trong đó Tasa là chủ nhân. Cô cảm thấy mình đã rất tốt bụng rồi, lúc đầu quyền sách này còn muốn lừa gạt cô ký kết khế ước nô lệ đấy. Sau khi có được quyền lực của quyền sách, hiển nhiên là Tasa đã học được ngôn ngữ Vực sâu.... Chính là những hình vẽ kì lạ trên trang sách. Lúc trước quyền sách rất xảo trá, nó dùng loại ngôn ngữ này để viết thêm các điều kiện phụ vào bên cạnh, sau khi cô ký tên xong thì linh hồn của cô sẽ dung hợp với quyền sách của tòa thành ngầm rồi dùng loại phương thức này để đạt được quyền lực của tòa thành ngầm. Quả nhiên cái gọi là sẽ có được sức mạnh, quyền lực, tiền tài.... đều là cạm bẫy.

Khế ước này rất giống với hợp đồng làm thuê, mặc dù trong đó có viết là chủ nhân chết thì người làm cũng không sống được nhưng dù sao cũng tốt hơn việc chỉ cần một suy nghĩ là đã có thể phá hủy linh hồn kẻ lệ thuộc trong khế ước nô lệ, đúng không? (Ý là Tasa chết thì Victor cũng không sống được nhưng dù sao vẫn tốt hơn khế ước lúc trước của Victor là Victor có thể tùy ý hủy diệt linh hồn Tasa)

Tiện thể nhắc tới trước đây ngôn ngữ bọn họ dùng để trao đổi là ngôn ngữ U Linh, là loại ngôn ngữ mà tất cả những sinh vật đã chết hay dùng. Tasa cảm thấy phương thức học tập ngôn ngữ ở nơi này quả thật là mau lẹ và thuận tiện vô cùng.

Khi Tasa vừa về tới đại sảnh thì A Hoàng chờ đợi đã lâu lập tức chạy nhanh tới đón cô. Lúc trước cô ra lệnh cho những thợ mỏ khác đào sâu xuống dưới đất nhưng lại bảo A Hoàng ở lại bên trên vì cô không muốn xảy ra tình huống ở phía dưới sẽ có một mối nguy hiểm nào đó giết chết thủ cung không giống người thường này. Nó có vẻ rất lo lắng vì phải chờ đợi lâu nên cứ đi vòng quanh Tasa sau đó tò mò quan sát quyền sách được những con chuột chũi khác mang lên phía sau Tasa.

“Một con Địa Tinh?” Victor kinh ngạc, nói: “Cô chia sức mạnh của trung tâm cho một con Địa Tinh?!”

Giọng điệu lúc Victor nhắc đến hai từ “Địa Tinh” giống như đang nhắc đến một con sên trong cống ngầm hôi thối, lại nói tiếp hình như trước đây anh ta cũng gọi những con chuột chũi này là Địa Tinh. Tasa nhìn A Hoàng vài lần và vẫn cảm thấy nó rất đáng yêu như cũ.

“Địa Tinh là cái gì?” Cô hỏi.

“Là một con rối nguyên tố đất cấp thấp nhất, là đơn vị trụ cột nhất trong việc xây dựng tòa thành ngầm, nó chỉ có thể đánh thắng được Goblin thôi!” Victor nói: “Trung tâm chính là sinh mệnh của tòa thành ngầm, trung tâm không thể tái sinh, cũng không thể thu hồi về!”

“À.” Tasa nói, vẫn cảm thấy có chút khó hiểu như cũ: “Goblin là cái gì?”

“... Là một yêu tinh cực kì yếu, nhất gan, thường kết bè kết đội cướp bóc, một nông dân loài người cũng có thể đánh chết một con.” Victor thờ dãi: “Nói như thế có nghĩa là bình thường nhiều nhất người đứng đầu tòa thành ngầm sẽ chỉ chia năng lượng của trung tâm cho một vị trợ thủ mà mình coi trọng nhất, thường là phó thành chủ của tòa thành ngầm hoặc là quân gian. Nó có thể làm cho một Vampire Tử tước trực tiếp vượt cấp trở thành Bá tước, có thể làm cho pháp sư cấp thấp có được tri thức của pháp sư cấp cao, có thể làm cho một con rồng trẻ tuổi chiến thắng một con rồng trưởng thành!” (Cấp bậc quý tộc Châu Âu: Vua, công tước, hầu tước, bá tước, tử tước, nam tước)

“Vậy có thể khiến cho Địa Tinh trở thành cái gì?”

“Trở thành Địa Tinh thông minh hơn một chút.” Victor tức giận, nói: “Con kiến có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là con kiến, ai sẽ chia sức mạnh của mình cho loài vật này? Bản năng của cô dạy cô làm như vậy?”

“Tôi cảm thấy nó rất đáng yêu.” Tasa nói một cách nghiêm túc.

“Vực sâu ời!” Quyền sách thờ dãi thườn thợt: “Tại sao tòa thành ngầm lại sinh ra đứa ngốc như vậy?”

Như vậy xem ra “Sào Mẩu” đại khái là ý thức mà tòa thành ngầm tự sinh ra để lấp vào chỗ trống. Tasa dự đoán.

Quyền sách này tự tiện tìm cho cô một nguồn gốc mà cô cũng vui vẻ bị đối phương hiểu lầm để che dấu bí mật xuyên không lớn nhất của mình.

“Tôi và một ác ma đã ký kết ước chủ tớ với tôi, ai mới là đứa ngốc?” Cô đáp lễ.

“Đó là một sai lầm, ta không biết cô là Sào Mẩu!” Victor cãi chày cãi cối: “Ta bị thương nghiêm trọng nên mới không thể nhận ra được sự dao động của U Linh và tòa thành ngầm... Nhưng ngay cả như vậy, ta vẫn có thể cảm nhận được ma quỷ trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây! Ở thời kỳ hùng mạnh nhất, giọng nói của ta có thể khiến Hải Yêu cúi đầu, chỉ một câu nói là có thể chiếm được một vương quốc. Cái lưỡi bạc của ta cất giấu nhiều thứ, một vạn bí mật trong nội tâm của những kẻ ngu ngốc đang chảy trong ta, ta chính là Hoàng Ngôn Chi Xà...” (Con rắn nói dốisofunny)

“Được rồi, được rồi, được rồi, hiện tại tôi đã biết những thông tin giả tạo như quảng cáo kia đến từ ở đâu rồi.” Tasa nói thảm: “Chúng ta có thể nói chuyện gì đó thực tế một chút hay không?”

Sau khi xuyên không một tháng, rốt cuộc Tasa cũng đã biết được mình xuyên đến nơi nào.

Đây là một đại lục không có khoa học, ngoại trừ các loại sinh vật là vật chủ của vật chất vị diện (cũng chính là “nhân gian”) thì còn có Thiên giới và Vực sâu. Thiên giới là nơi ở của chư thần, Vực sâu là nơi ở của ác ma, hai bên là kẻ thù một mất một còn, bọn họ đi tới đại lục có tên là Erean này để mở rộng tín đồ của từng bên sau đó tuyên chiến với đối phương.

“Tại sao hai bên không đánh nhau trực tiếp?” Tasa chen miệng nói: “Thông qua nhân gian làm gì?”

“Thiên giới và Vực sâu bài xích nhau cộng thêm hai vị diện của Thiên giới và Vực sâu như hai thái cực âm dương nên phải mượn vị diện này làm trung gian giữa hai bên.” Victor nói: “Loài người quá yếu ớt, Đại ác ma và Thiên thần chưa kịp xuyên qua thì đã bị bài xích về thế giới cũ nhưng quyền tộc và tín đồ thì lại là chuyện khác.”

Ma quỷ bò lên trên mặt đất thông qua tòa thành ngầm, thiên thần thì thông qua thần điện, Đại ác ma và Thiên thần giống như đang đánh cờ cách không tại quê hương của mình (đánh cờ cách không là không ngồi đánh trực tiếp với nhau). Liên tục có những chủng tộc được thiên thần hoặc ác ma đề ý đến xuất hiện nhưng cũng có vô số chủng tộc bị hủy diệt trong chiến tranh. Erean cực kì huy hoàng xinh đẹp nhưng cũng cực kì tàn khốc, lạnh lùng.

“Trước khi ta chìm vào giấc ngủ say thì những chủng tộc trên mặt đất đã nổi điên.” Victor phẫn nộ, nói: “Thần rừng đã thuyết phục một số tộc rồng và rất nhiều tinh linh rừng rậm ngu xuẩn tham chiến, không biết vì sao người lùn lại rút ra khỏi cuộc chiến, cũng không ai có thể nghĩ tới người thú lại có thể hợp tác với các chủng tộc khác. Diễn đàn . Vài tộc nhân ngư không có đầu óc lại bí mật hợp tác với đám tín đồ ở phía Tây Vực sâu và Nữ Vu ở phía Bắc, người cầm đầu của bọn chúng đã lừa gạt bọn ta để bọn chúng không cần hiến tế cho Vực sâu cũng có thể sử dụng ma pháp... Tóm lại bởi vì có một số chuyện ngoài ý muốn đồng thời phát sinh trước khi tòa thành ngầm này bị tấn công nên tình thế không được lạc quan cho lắm.”

“Vị vậy bên anh binh bại như núi đổ.” Tasa nói thẳng.

“Tình thế bên kia cũng không hề tốt...” Victor vui sướng khi thấy người gặp họa, nói: “Trước khi ta bị tập kích phải chìm vào giấc ngủ sâu thì đã có một bộ phận loài người xúc phạm thiên thần, họ tìm được cách sử dụng thần thuật thông qua ý chí mà không phải là cầu nguyện. Cô cũng biết con người rất thích tìm lợi tránh hại, bội bạc vô nghĩa đúng không? Ngẫm lại thử xem, nếu như không cần kính dâng thể xác và tinh thần cũng có thể có được sức mạnh của thần thì còn ai làm nô lệ cho thiên thần nữa?”

“Nô lệ?”

“Khi còn sống thì phải trả giá tất cả, phải nhìn tâm trạng của chư thần để xin bỏ thí, sau khi chết linh hồn cũng thuộc về thiên thần, như vậy có khác gì nô lệ?” Victor hừ một tiếng: “Ít nhất thời điểm kí kết ước bọn ta còn nói rõ nội dung đấy.”

Xét thấy trước đây tên này còn muốn gạt cô trả giá bằng linh hồn nên Tasa vẫn luôn giữ thái độ hoài nghi đối với đánh giá của anh ta về Thần tộc.

“Nhưng bây giờ anh lại không cảm giác được Vực sâu.” Tasa nói: “Có phải là sau khi thắng lợi Thiên giới đã cắt đứt con đường thông giữa Vực sâu với nhân gian rồi không?”

“Cắt đứt? Cô cho rằng con đường đó là cái gì?” Victor cười nhạt: “Bọn ta không phải là lần đầu tiên thắng lợi, cũng không phải là lần đầu tiên thất bại, mặc kệ bên nào là người thắng thì vẫn luôn có những quân cờ có thể lên lút đi lại trên mặt đất. Gió có thể đổi hướng, cuối cùng cũng sẽ đến lúc khai chiến lần nữa. Cho dù cả hai bên bọn ta đều án binh bất động thì vật chủ của vật chất vị diện này vẫn tự gây nên chiến tranh trong chủng tộc của chính mình đấy. Sức hấp dẫn của Erean là ở sự hỗn loạn, chờ sau khi cô lên được mặt đất thì cô sẽ thấy được sự tuyệt vời của chiến trường.”

“Thật là tồi tệ.” Tasa nói, trong đầu xuất hiện cảnh tượng đất đai hoang tàn, vết thương chồng chất.

“Chỉ khi cô là kẻ yếu mà thôi.” Victor nói: “Nhưng cô là tòa thành ngầm hơn nữa chủ nhân thân ái, cô còn có ta!”

Trang sách cong lên giống như đang hành lễ.

“Ta có đầy đủ tri thức và kinh nghiệm hơn nữa còn kế ước trói buộc phải nằm trong tay cô nên ngoại trừ Victor ta thì cô còn có thể tin tưởng ai trong thế giới đáng sợ này được đây? Đối với cô mà nói, ta vừa là chó săn giống trung thành vừa là cừu non vô hại! Chỉ cần cô chia cho ta một ít năng lượng của trung tâm...”

“Không được.” Tasa nói.

“Tại sao?” Victor mắc nghẹn tại chỗ.

“Tôi đã phân ra một phần rồi.” Tasa thuật lại lời quyền sách vừa nói: “Năng lượng trung tâm không thể tái sinh.”

“Nhưng thậm chí cô còn phân nó cho một con Địa Tinh!” Victor khiến trang sách lật rột roạt: “Một con Địa Tinh đấy! Còn ta là một Đại ác ma hơn một ngàn tuổi!”

Đúng vậy, Tasa nghĩ, có kẻ ngốc mới đưa thứ quan trọng như vậy cho một ác ma cực kì khả nghi.

Vì vậy cô nói: “Bởi vì A Hoàng rất đáng yêu.”

Quyển sách lập tức khép lại.

“Không cấu kình, ngang bướng.” Tasa gõ gõ bìa sách cứng nhắc: “Nói tiếp những chuyện về tòa thành ngầm đi.”

“Hỏi Địa Tinh đi.” Victor khó chịu, hờn dỗi nói.

Tasa không để ý tới anh ta, tiếp tục hỏi: “Trước tiên anh hãy nói cho tôi biết tòa thành ngầm giống như tiền tiêu của Vực sâu đúng không, như vậy binh lính từ đâu mà đến?”

“Phần lớn đến từ Vực sâu.” Quyền sách không tình nguyện mở ra.

Tuy rằng trong kế ước của bọn họ không có nói Victor phải phục tùng mọi mệnh lệnh của Tasa nhưng yêu cầu anh ta phải trả lời tất cả các vấn đề của cô, còn về phản cách nhìn của hai người về nhau? Anh ta không thể quăng gánh mặc kệ, Tasa cũng không có ý định kết bạn với Victor nên không cần để ý quá chi tiết.

“Tòa thành ngầm vốn nên nối liền với Vực sâu.” Victor nói: “Trung tâm của tòa thành ngầm, cũng chính là viên đá màu đỏ kia đến từ tầng dưới cùng của Vực sâu, do ý chí của Vực sâu bồi đắp. Lúc mỗi một tòa thành ngầm thức tỉnh thì chủ nhân của tòa thành ngầm có thể cảm nhận được điểm kết nối giữa tòa thành ngầm trong phạm vi chủ vật chất vị diện và Vực sâu. coki LQĐ. Sau khi hiến tế đầy đủ thì có thể mở ra cánh cửa truyền tống giữa hai bên, từ đó các chủng tộc ở Vực sâu có thể đến tòa thành ngầm... Vực sâu cực kì lớn, ma quỷ cấp thấp đông như kiến.”

*Cửa truyền tống, không biết giải thích thế nào nhưng ai chơi gameonline thì biết. Đứng ở đó nó sẽ chuyển mình đến các khu vực khác nhau trên bản đồ trong game. Nói chung là một phương thức đi lại.

“Tôi không cảm nhận được điểm kết nối.” Tasa nói.

“Đây chính là vấn đề... Khoan đã, cô vẫn chưa kích hoạt ký hiệu ngọn lửa sao? Mau kích hoạt nó! Ký hiệu đó có thể triệu hồi tiểu ác ma đến từ Vực sâu, có lẽ làm vậy có thể mở ra con đường thông với Vực sâu.”

Giọng nói của Victor rất vui vẻ nhưng Tasa lại lắc đầu lẩn nữa.

“Cô phải giúp ta tìm được vấn đề của Vực sâu, trong khế ước đã viết như vậy rồi!” Victor nói một cách bất mãn.

“Đứng, trong vòng một trăm năm.” Tasa trả lời: “Tôi sẽ không đến quê hương đầy nguy hiểm của anh trước khi có thể tự bảo vệ mình, còn có biện pháp nào khác không?”

“Vây cũng chỉ có thể lên trên mặt đất để bắt.” Quyền sách nói: “Bắt được một số lượng nhất định, giải cấu* chúng nó từ đó cô có thể tạo ra một đội quân. Ủ! Cô đúng là rất may mắn.”

*Giải cấu – Deconstruction: sự phân tích, bình giải. Thấy không hợp nên để nguyên từ cũ-D

“Tại sao?”

“Ta cảm nhận được trên mặt đất có một ma lực đang dao động, rất... rất yếu ớt, với trình độ của cô vừa khéo có thể thắng được nó.” Đôi mắt màu vàng của quyền sách nhìn lên phía trên: “Đi thôi, mang theo mấy con chuột của cô, để xem thử chúng ta có thể bắt được vài con Goblin hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòà Thành Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Cô gái người thú

Marion nhấc chân chạy như điên.

Trên chân cô quần xà cạp (cái này mấy chế chịu khó hỏi anh gg nha), dưới chân không có giày, hai chân trần cứ như vậy giẫm lên những tảng đá gồ ghề của núi Ansa. Một mảng da lớn màu râm nắng lộ ra dưới cái váy được tạo nên từ vải bố, đôi với một cô gái mười sáu tuổi mà nói thì cái váy được làm từ năm năm trước này đã trở nên quá ngắn.

Có lẽ không nên gọi cô là cô gái.

Nếu có tiểu phu về muộn ngẩng đầu lên nhìn thì nhất định sẽ rất sợ hãi. Làm gì có cô gái nào có thể chạy trốn nhanh như vậy giữa rừng núi hơn nữa còn cõng một người lớn hơn cô ở trên lưng? Cô gái này khỏe mạnh như một con ngựa. Người trên lưng cô lại càng to lớn hơn nhưng lúc này người đó lại nằm trên phần lưng không thể gọi là rắn chắc của cô. Người kia khổ sở rên lên một tiếng, lỗ tai Marion rung rung, nhanh chóng chuyển sang hướng khác.

Chỉ cần có người nhìn thấy lỗ tai lông xù trên mái tóc cô thì sẽ không có người nào đối xử với cô như một cô gái loài người. Lúc này lỗ tai cực thính có phản giống như loài chó của cô đang xoay tới xoay lui, móng chân như móc câu bầu chặt vào mặt đất làm cho cô có thể chạy rất nhanh trên con đường núi đầy hiểm trở. Cô đã chạy trốn trong một khoảng thời gian quá dài nên mồ hôi chảy ra khiến mái tóc màu xám tro dính bết lại, cho dù là Marion thì không thể chạy trốn mãi được.

“Đề ông xuống đây đi, cháu gái.” “Vị hành khách” cao lớn nói.

Đó là một ông già mặt đầy râu, nếp nhăn hiện đầy trên mỗi tác da giống như vỏ cây. Nhìn thoáng qua thì có vẻ ông ta rất già nhưng điều làm cho người ta cảm thấy kì lạ là ông ta vẫn có thể cử động được, càng kì lạ hơn nữa là thời gian vậy mà lại không làm cho thân thể to lớn này héo rút... Lưng ông ta đã còng xuống bởi vì già yếu mà vẫn còn như vậy thì không biết lúc trẻ tuổi ông ta phải cao lớn đến mức nào nhưng vấn đề này không còn quan trọng nữa vì ông ta đã rất già rồi.

“Không.” Marion nói.

Cô đã trả lời rất nhiều lần, lần sau càng ngắn gọn hơn lần trước, lần sau cũng càng mệt mỏi hơn lần trước nhưng đáp án chưa bao giờ thay đổi. Gió núi gào thét bên tai hai người bọn họ đồng thời mang mùi dầu hỏa, bụi mù, mùi chó săn và hơi thở của loài người đến. Marion hy vọng cô có thể ngửi thấy được mùi của loại “chó săn” màu đỏ mà con người dùng để phát hiện và truy đuổi dị chủng nhưng ngay từ ban đầu nó đã được đặc biệt thiết kế để đánh lừa cảm giác của con mồi.

Ông lão không khuyên cô nữa.

Marion nhìn thấy chòm râu xám trắng ở trên vai của mình, trước khi hai người chạy trốn nó vốn là màu râm nắng. Rễ của lão sồi đã đâm sâu xuống mặt đất, hút lấy từng giọt nước tinh khiết từ vùng đất Ansa chết chóc rồi từ đó kết thành quả sồi. Quả sồi hấp dẫn các loài chim chóc đến ăn quả, chúng nó lại dẫn tới những kẻ săn mồi khác. Tất cả dân du cư ở trong trại đều coi đây là nguồn sống. Lão sồi đã sống ở đó mấy trăm năm cho đến khi những kẻ

xâm lược chết tiệt vùng đảo máu kiếm và cầm những cây đuốc hùng hực xông vào nơi hoang dã này.

Bọn họ không thể không mang lão sồi theo nhưng phần rễ của lão nằm ở dưới đất thì lại không có cách nào mang theo được. Giữa hai chân lão chảy ra dòng máu xanh, rất nhiều người đã khóc nhưng lão chỉ xoa đầu an ủi bọn họ.

Bọn họ đã chạy trốn suốt bốn ngày, trong miệng Marion vẫn còn mùi máu của chuột núi còn lão sồi chỉ uống một chút nước lã. Lão cần một mảnh đất màu mỡ để cắm rễ, một cái cây già cỗi làm sao có thể chịu được việc chạy trốn không ngừng nghỉ trên dãy núi đá đây? Nhưng bọn họ không có thời gian để nghỉ ngơi. Đêm đầu tiên khi Marion leo lên núi, lúc cô nhìn về phương xa thì thấy lửa lớn cháy ngút trời. Nhà cửa mà những người dân du cư vất vả dựng nên đã bị thiêu trụi, rễ và cành nhánh của lão sồi còn ở lại cũng đã hóa thành tro tàn, không biết những con chim nhỏ còn ở trong tổ và những con sóc nhỏ có chạy trốn được không? Marion muốn biết nhưng cô sẽ không biết được.

Nơi đó từng là quê hương thứ hai của cô, là ngôi nhà duy nhất còn sót lại của cô.

Ngày thứ hai sau khi rời khỏi trại của dân du cư thì bọn họ gặp phải đợt tấn công thứ hai, khi đó Marion vẫn còn ở chung với những người khác. Bình sĩ dẫn theo chó săn màu đỏ tấn công những người dân du cư đã mệt lử, bảy người vĩnh viễn nằm lại ở nơi đó, sau đó lại có hai người tụt lại phía sau, một người bị thương nặng không thể chữa trị. “Chúng ta cần phải bỏ lại bọn họ!” Mấy góa phụ mắt con giống như người điên nói: “Những con chó săn màu đỏ không thể tìm thấy chúng ta ở khoảng cách xa như vậy được!”

Đây là sự thật, rất nhiều người ở đây đều biết. Tất cả người dân du cư ở trại đều là người bị Elean vứt bỏ, có không ít người trong đó rất rõ thủ đoạn săn giết “dị chủng” của bọn lính. “Chúng ta vốn đã an toàn!” Một góa phụ gào khóc. Marion có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đều hướng về phía mình.

Marion không phải là người duy nhất ở bên ngoài gia nhập trại dân du cư trong mấy năm trở lại đây nhưng cô là người duy nhất chỉ cần liếc sơ qua cũng biết không phải là loài người. Huyết thống dị chủng càng thuần khiết thì phạm vi tìm kiếm của chó săn màu đỏ lại càng lớn. Cho dù là Marion thì cô cũng hoài nghi chính mình đã dẫn tới tai họa.

“Tôi đi đánh lạc hướng bọn họ.” Marion đứng ra: “Chia nhau đi, tôi đi...”

“Còn ta nữa.”

Trong đám người truyền đến tiếng xôn xao ầm ĩ, lão sồi đứng dậy trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Lão duỗi một bàn tay khô gầy ra, vẫy vẫy với những người đang kinh ngạc, cổ hết sức đề hoàng mang và cầu khẩn của tất cả mọi người xuống. “Máu dị tộc của ta còn thuần khiết hơn cả Marion, nếu như bọn họ tìm được nó thì chắc chắn bọn họ sẽ tìm được ta.” Lão nói với Marion: “Đây không phải lỗi của cháu.”

Cuối cùng bọn họ chia ra làm hai hướng, Marion cống lão sồi rồi đi. Nếu như bọn họ có thể thành công cắt được truy binh thì thượng nguồn của dòng suối nhỏ bên kia núi chính là nơi hội họp. Marion cũng đoán được đến lúc đó sẽ không có đến một nửa số người tới đó hội họp vì những người ở trại dân du cư đều là chim sợ cành cong. Sau những chuyện ở đây chắc chắn sẽ có rất ít người đồng ý chấp nhận nguy hiểm nếu bị phát hiện.

Marion không trách bọn họ. Năm cô bảy tuổi, cô và mẹ đã bị con người bắt vào lồng giam nên cô rất rõ ràng dị chủng sẽ gặp phải vận mệnh như thế nào. Năm mười một tuổi, cô may mắn trốn thoát, ba năm sau đó cô trốn chui trốn nhủi ở Elean, sống cuộc sống hoảng sợ như chó nhà có tang. Mười bốn tuổi, Marion đã bỏ đi với hy vọng xa vời, sau đó cô bất ngờ tìm được trại dân du cư. Những người dân có vóc dáng thấp bé ở đây băng bó vết thương cho cô, bọn nhỏ hiếu kỳ nhìn lỗ tai của cô, lúc đó một thân cây nói: Cháu có thể ở lại.

Khi đó Marion đã quyết tâm nếu có chết cũng phải bảo vệ nơi này giống như cha cô đã chết để bảo vệ quê hương của ông.

Mồ hôi chảy theo cái trán Marion đến lông mi ướt đầm của cô sau đó chảy vào mắt khiến cô cảm thấy đau xót. Trên mí mắt cô có một vết thương đã kết vảy, vết thương kéo dài từ trên xuống dưới đi qua mắt khiến cô suýt chút nữa bị mù. Vết thương này có từ cuộc chiến hai ngày trước, tên lính gây ra nó đã bị Marion chém đứt cổ.

So với dùng việc đào thì cô càng khát vọng có thể dùng răng nhọn móng sắc xé nát thân thể kẻ thù nhưng răng và móng tay của cô cũng không dài hơn người bình thường bao nhiêu. Marion có thói quen ăn thịt nướng chín chứ không phải là thịt sống. Trong trí nhớ của cô, các thành viên trong bộ tộc cô đều am hiểu sử dụng công cụ mà không phải là dùng tay chân, thậm chí có lúc cô còn cảm thấy bọn họ và thợ săn loài người không có gì khác nhau.

Mẹ Marion nói tổ tiên của bọn họ có thể chuyển đổi thoải mái giữa hình sói và hình người. Marion nhớ mang máng là cô đã từng nhìn thấy bức tranh về những con sói đi bằng hai chân ở trên tường nên cô không xác định được rốt cuộc tổ tiên của cô là loại nào. Bọn họ luôn luôn di chuyển khắp nơi, cô nghe những câu chuyện cũ từ cha mẹ của mình mà cha mẹ của cô lại nghe từ cha mẹ của họ.... Có quá nhiều người trong tộc chết đi trước khi kể lại những câu chuyện xưa, một số người khác thì không có đứa nhỏ. Có quá nhiều lịch sử bị mất đi trong dòng máu tươi chảy xuống. Marion chưa bao giờ nhìn thấy người trong tộc mình, một người cũng không có. Có những lúc thức trắng đêm vì khó ngủ, cô luôn sợ hãi mình là người cuối cùng. Cô nghĩ nếu như cô là người cuối cùng thì cô sẽ phải nói với con của mình như thế nào? Là lúc nhỏ mẹ của con quá ham chơi hiếu động cho nên không có nhiều truyền kỳ và lịch sử để kể cho con nghe?

Hiện tại xem ra suy nghĩ này quá khờ dại. Có thể cô sẽ không sống được đến lúc đó.

Vai Marion trĩu xuống, ông lão đau đớn, thở dốc yếu ớt. “Ông?” Cô sợ hãi kêu lên, muốn quay đầu lại nhìn lão sồi một cái nhưng vào lúc này cô lại ngã nhào về phía trước.

Là do một tảng đá nhô lên hay là một đoạn dây leo chết héo? Hoặc có thể chỉ là do hai chân Marion đã bủn rủn, không cách nào chạy tiếp được nữa. Cô không thể duy trì được cân bằng nên ngã nhào về phía trước. Mặt đất ngay trước mắt phóng đại lên trong mắt cô. Lúc rơi xuống cô cố gắng biến bản

thân thành cái đệm để bảo vệ ông lão trên lưng, đến khi đầu cô đập xuống đất thì tất cả phiền não đều biến mất.

Marion tỉnh lại vì cảm giác cán cán do sợi dây chuyền của mình gây ra, sợi dây chuyền làm bằng răng nanh của mẹ cô rơi ở trên mặt cô, đánh thức cô tỉnh lại từ trong giấc ngủ mê.

Sắc trời đã tối đen, đầu cô sưng lên một cục rất to, theo khoảng cách chuyển động của những ngôi sao ở phương xa thì cô không có hôn mê quá lâu. Cảm ơn trời đất, Marion vốn định nhanh chóng chạy xuống núi mà lúc cô ngã thì lăn từ chân núi xuống nên bây giờ bọn họ chỉ cách bình nguyên khoảng mười mét.

Lão sồi nằm ở bên cạnh cô, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp yếu ớt. Marion trở người đứng dậy, đột nhiên cảm thấy ánh sao không thích hợp.

Quá sáng, quá gần giống như đang ở bên cạnh.

Marion đột ngột quay đầu lại thì thấy một U Linh đang lơ lửng giữa không trung.

Nó đã ở đó nhìn bọn họ bao lâu rồi? Ít nhất sau khi Marion tỉnh lại thì nó vẫn đứng đó... Là đang nhìn bọn họ sao? Nó không có mặt, toàn thân chỉ là một màn sương mù màu trắng và mái tóc trôi nổi trong không trung như tảo biển. Nó bất động ở giữa không trung, sợi tóc bay bay, khuôn mặt trống trơn như đang nhìn Marion.

“Mẹ?” Marion thì thầm.

Cô lập tức cắn đầu lưỡi đến bật máu, rất muốn đâm cho mình một cú để trừng phạt sự ngu xuẩn của cô. Không sai, Marion đã từng được nghe kể những câu chuyện về linh hồn của tổ tiên, nếu như rất nhớ nhưng người thân nào đó mà người đó cũng nhớ mình thì linh hồn của người đó sẽ đi đến trước mặt mình. Đây chỉ là chuyện xưa để lừa những đứa trẻ, Marion không hề tin tưởng nó, nếu không thì tại sao cô lại không nhìn thấy ba mẹ mình lần nào? Nó không phải là mẹ cô, nó không lỗi tại họ.

Marion cảnh giác nhìn sinh vật trước mặt không biết là gì này, găm nhẹ đe dọa.

.....

“Cô ta đang nói cái gì vậy?” Tasa hỏi.

“Cô ta gọi cô là mẹ.” Victor nói, nghe sao cũng đều có cảm giác vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Tasa ra lệnh cho Địa Tinh bí mật đào đường hầm ở một nơi gần đó sau đó bắt đầu bay lơ lửng ở khắp nơi. Trên mặt đất là một bình nguyên, phía xa xa là núi và rừng rậm, là một người thành phố không có nhiều nghiên cứu đối với thực vật nên Tasa không nhận ra nơi này có gì khác biệt với Địa Cầu. Quyền sách của tòa thành ngầm là hét bắt cô đi bắt Goblin. U Linh di chuyển nhanh hơn Địa Tinh nên không bao lâu cô đã đến chỗ Victor nói trước.

“Goblin dài như vậy sao?” Tasa nhìn một cô gái người thú có tai và một ông lão đang hôn mê nằm trên mặt đất, hỏi: “Hình như khác biệt rất lớn?”

“Không phải Goblin nhưng đẳng cấp ma lực cũng không khác lắm.” Victor nói thầm: “Đại khái là người thú có chút huyết mạch loài người? Hà, cây cỏ thụ thành tinh này sắp chết rồi.”

“Anh được chưa, chuyện này mà cũng tính sai được hả?” Tasa nghi ngờ nói.

“Đã gần năm trăm năm rồi!” Victor kháng nghị, nói: “Trong không khí Ma lực yếu ớt và ma lực gần chết khá giống nhau hơn nữa ta còn bị thương nặng cộng thêm cô không chịu chia cho ta năng lượng của trung tâm!”

Tasa mặc kệ anh ta.

Lúc nào cũng như vậy.

“Đây là thái độ khi gọi mẹ sao?” Tasa nhìn cô gái đang găm nhẹ trước mặt mình: “Có vẻ như cô ấy đang định xông tới cắn tôi.”

“Có lẽ đây chính là hành động khi gặp mẹ của người thú đấy.” Victor nói một cách vô trách nhiệm.

“Anh mau nói cho cô ấy biết tôi không phải là mẹ của cô ấy.”

“Không có cách nào nói được, chủ nhân thân ái của ta!” Victor nói: “Cô là người kí khế ước với ta nên chúng ta mới có thể nói chuyện trong đầu với nhau ở khoảng cách xa như vậy, còn muốn trao đổi với những sinh vật khác thì không được. Cô lại không chịu phân năng lượng trung tâm cho ta...”

“Được rồi, cảm ơn đi.” Tasa nói.

Cô gái người thú này có một mái tóc màu xám tro, đôi tai hình tam giác dựng thẳng đứng giống như một con chó đang cảnh giác. Trên mặt và người cô gái này đều là bụi và máu, lúc này đang găm gù gù đó với Tasa.

“Câu này có nghĩa là gì?” Tasa hỏi.

“Có lẽ là đừng tới đây....”

“Có lẽ?”

“Đã qua năm trăm năm rồi!” Victor cãi lại: “Chỉ một trăm năm thôi thì ngôn ngữ đã có vô số thay đổi rồi, hiện tại ta không có cách nào liên lạc với Vực sâu, lại bị thương nặng...”

“Vừa rồi có phải là anh đoán không?” Tasa neho mắt lại, nghĩ đến hình ảnh người làm phụ đề vô lương tâm “Thật xin lỗi, tôi không thể bịa được nữa.”

“Ba, mẹ, chắc chắn mấy từ này sẽ không thay đổi cho dù trải qua mấy trăm năm đi nữa! Cô cho ác ma rằng có thể lừa gạt vô số chủng tộc mà lại không biết ngôn ngữ của những chủng tộc đó được sao? Ngôn ngữ người thú là loại đơn giản nhất đấy!” Victor hết sức giữ gìn mặt mũi của mình: “Hon nữa ta có thể dạy cho cô nói loại ngôn ngữ này ngay bây giờ!”

“Thật sao?” Tasa hoài nghi nói.

“Đương nhiên, chỉ cần ăn tươi nuốt sống cô ta là được rồi.” Victor đắc ý nói: “Bây giờ cô ta đã nửa sống nửa chết, năm con Địa Tinh chắc chắn có thể đánh thắng cô ta tiếp đó giết chết cô ta ở giữa Ma Trì rồi nuôi dưỡng thân thể và linh hồn cô ta, sau đó dĩ nhiên tri thức của cô ta sẽ thuộc về cô.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòà Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Quyết định của Marion

Ma trì chính là hồ nước bằng đá còn khoáng thạch màu xanh lam chính là ma thạch, năng lượng của tòa thành ngầm là ma lực cũng như “chuột đồng = Địa Tinh”, từ khi có Victor, Tasa biết được rất nhiều tên hay dùng của những sinh vật ở nơi này.

“Còn gì nữa không?” Tasa hỏi.

“Cái gì gọi là còn gì nữa không?” Victor nói một cách mù mờ hoặc có lẽ là đang giả bộ hồ đồ.

“Ngoại trừ giết cô ấy thì còn phương pháp nào không?” Tasa nói: “Tôi muốn cô ấy còn sống.”

“A, cô lại thấy cô ta đáng yêu?” Victor nói móc: “Ta thật sự hy vọng có thể giới thiệu người của tộc Mị Ma cho cô, khẳng định bọn họ sẽ lừa gạt linh hồn cô một cách dễ dàng ngay lần đầu tiên gặp mặt hon nữa còn là do cô cam tâm tình nguyện. Được rồi, vậy thì ăn cây cỏ thụ thành tinh kia đi, nếu bọn họ đã ở cùng nhau thì phần lớn là sử dụng cùng một loại ngôn ngữ.”

“Cũng không được.”

“Cái gì? Chẳng lẽ cô cũng cảm thấy lão ta “đáng yêu”?” Victor kêu lên.

“Không phải là chuyện của anh.” Tasa lịch sự nói: “Nói mau đi.”

“Ký khế ước.” Victor nói, giọng điệu cực kì không tình nguyện, sau khi phun ra mấy chữ này thì không nói thêm gì nữa.

Chuyện này không phải không có khả năng, nếu ký khế ước với quyền sách của tòa thành ngầm có thể giúp cô học được ngôn ngữ của ác ma thì sau khi ký khế ước với cô gái người thú, có thể giao tiếp với cô ta cũng không phải là nói chơi. Nhưng làm sao mới khiến cô gái này chịu ký khế ước? Tasa có thể dễ dàng tạo ra một khế ước đơn giản, không có bẫy rập. Cô có thể cung cấp những điều kiện tối ưu nhưng vấn đề là ngôn ngữ không thông, chữ viết lại càng không thông.

Không có cách nào hiểu nhau thì trao đổi về quyền lợi hai bên như thế nào?

Cô gái người thú trừng mắt nhìn Tasa đang lơ lửng giữa không trung, cô ta chần ừ trước mặt ông lão đang hôn mê, có vẻ căng thẳng đến mức trên lông trên tai cũng dựng đứng lên. Tasa muốn thể hiện thiện ý của mình nhưng cô không chỉ không nói nên lời (ngôn ngữ U Linh vào tai những người sống chỉ giống như một cơn gió lạnh mà thôi) hon nữa U Linh không có mặt, ngay cả cười một cái cũng không được. Cô hỏi Victor là có thể chữa trị cho cô gái hoặc ông lão được hay không thì Victor nói không thể, vì vậy Tasa hết cách.

Cô gái người thú cũng ông lão lên, có vẻ như muốn rời đi.

Nếu như bây giờ cô lấy khế ước ra thì không biết cô gái này có thể hiểu được hay không? Tasa quyết định chữa ngựa chết thành ngựa sống làm cho không khí ngưng kết lại thành một tờ khế ước. Sau khi ký khế ước với Victor, ngoại trừ chỗ tốt là học được ngôn ngữ ác ma thì cô còn có khả năng tạo ra khế ước và bút ký tên ở bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu. Chỉ cần suy nghĩ trong đầu thì ngay lập tức có một luồng ma lực thoát ra khỏi cơ thể cô, biến thành giấy và bút lông giữa không trung.

Không giống sự xuất hiện có phần tà ác thuộc về Vực sâu như quyển sách (“Đó là khí thể cần thiết phải có!” Victor biện minh), khế ước của Tasa nhìn có vẻ vô hại hơn nhiều, cô luôn cảm thấy chỉ có đũa ngọc mới viết những thứ tà ác ở bên trên. Trên trang giấy hơi mờ ảo là một thứ bột phấn màu trắng lấp lánh thánh khiết, chữ viết màu vàng óng duyên dáng mềm mại, bút lông chìm lộng lẫy giống như một tác phẩm nghệ thuật. Nếu như nó không xuất hiện tại vùng bình nguyên hoang vu, không bị một U Linh không mặt tạo ra thì chắc chắn những thứ này sẽ làm cho người ta nghĩ đến tinh linh hoặc thiên sứ.

Tasa cực kì kỳ vọng, đưa khế ước cho cô gái người thú, hy vọng tay cô gái này bị run sau đó kí tên xuống.

Nhưng cô gái vẫn bất động, chẳng lẽ vừa rồi bị ngã nên đầu óc bị hỏng luôn rồi?

Sau đó phản ứng của cô gái người thú là xoay người bỏ chạy hơn nữa chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

Tasa thở dài, hiểu được mình không thể trông cậy kỳ tích xuất hiện khi xác suất là quá nhỏ. Việc ngưng kết khế ước cần dùng không ít ma lực nên nếu giờ xóa bỏ nó thì có chút lãng phí vì vậy cô dứt khoát dùng một phần của thân thể U Linh cuộn chặt lấy giấy bút, để cho nó lơ lửng ở bên cạnh mình. Sau khi làm xong chuyện này, Tasa không thèm đếm xỉa đến lời cười nhạo của quyển sách mà đuổi theo cô gái người thú đó.

Cô gái này chạy trốn rất nhanh, Tasa khá lo ngại về vết thương chồng chất trên người cô gái hơn nữa cô ta còn cộng thêm một ông lão vừa nhìn đã biết là rất nặng nề ấn tượng của Tasa về chủng tộc dị giới kiên cường dẻo dai này rất sâu sắc. Nếu như cô gái người thú cứ tiếp tục chạy như điên thì Tasa cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ từ bỏ vì nếu bay nhanh thân thể của cô sẽ bị tách rời nhưng trong lúc cô đang đuổi theo thì cô gái đó đã chạy chậm lại.

Tasa đứng ở xa xa trông thấy lỗ tai giống loài chó của cô gái đó dựng lên, đột nhiên cô ta quay người chạy về phía rừng cây sau đó thả ông lão trên lưng vào trong bụi cỏ. Cô gái người thú nhanh chóng cào hết bùn đất và lá cây chung quanh phủ lên người ông lão kia. Động tác nguy trang của cô gái vừa nhanh vừa tốt. Tasa rất hoài nghi có phải ông lão kia đã bị chôn sống ở dưới đất hay không.... nhưng Victor có nói đó là một cây cỏ thụ thành tinh cho nên có bị chôn sống chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Tasa liếc nhìn ông lão bị giấu trong đồng đất sau đó tiếp tục đi theo cô gái người thú. Cô gái người thú chạy trốn còn nhanh hơn hồi nãy nữa, có vẻ cô ta hết sức chăm chú nên hình như không có chú ý tới U Linh đang đi theo ở phía sau. Không lâu sau đó, ngay cả Tasa cũng có thể nghe được tiếng ồn ào phía trước.

Phía trước là một chiến trường.

Phạm vi của chiến trường này rất nhỏ, hai bên đang giao chiến với nhau là một đám người bình thường thấp bé, quần áo rách nát và một tiểu đội binh sĩ được trang bị rất hoàn hảo. Bất luận là ý chí chiến đấu hay là vũ khí, trang bị thì chỉ cần nhìn thoáng qua cũng thấy rõ được sự chênh lệch của hai bên, nếu không phải binh lính ít hơn những người dân thường rất nhiều thì chắc hẳn trận chiến đấu này đã kết thúc từ lâu rồi.

Đây là một cuộc giết chóc.

Những người bình thường đều đang kêu gào, cố gắng chạy trốn còn bọn lính thì không di chuyển, bọn chúng xếp thành một hàng, lấp tên lên nỏ rồi bóp cò. Tên được bắt ra hàng loạt khiến những người đang chạy thực mạng nằm trong phạm vi sát thương của mũi tên gục xuống, mũi tên cắm ở trên lưng. Máu tươi chảy vào dòng suối nhỏ, nhiều đến mức ngay cả đá cuội trong suối cũng bị nhuộm đỏ.

Chỉ trách những người bình thường với số lượng lớn hơn này lại không dám phản kháng giống như bầy cừu run rẩy sợ hãi khi đứng trước mặt sói già hung ác.

Sau đó có một chú chó chặn cừu lao vào.

Cô gái người thú không rít gào, cũng không hề phát ra bất cứ tiếng động nào, binh lính đầu tiên phát hiện ra cô là nhờ máu phun ra.... từ cổ của mình. Máu phun ra cao cỡ khoảng nửa người, tên lính kia lập tức ngã xuống đất còn những tên lính khác vẫn chưa kịp lau máu tươi bắn lên mặt, lên mắt của mình. Cô gái người thú cứ vậy xông ào vào chính giữa đám binh lính, mỗi tay cầm một con dao nhỏ. Cô như một quả pháo đạn, xé toạc vòng vây của đám binh lính đang vây quanh những người dân du cư.

Đôi mắt màu xanh lam của cô gái mang theo tức giận, lóe sáng trong đêm tối.

Bọn lính lập tức rút dao ra, lấp tên vào nỏ chữ thập. Rốt cuộc hoa máu nở rộ trên chiến trường không phải chỉ từ một bên nữa. Con dao nhỏ của cô gái cắt đứt yết hầu của một đám binh lính mãi đến khi những kẻ săn thú giết mình phát hiện ra mình cũng có thể bị săn giết, đến khi hoảng sợ lan tràn vào trong mắt những kẻ đi săn này.

Cô gái người thú cũng không phải là người đao thương bất nhập, những tên lính sắp chết cũng có thể đâm cô một đao, những xạ thủ nhắm chuẩn xác có thể bắn mũi tên xuyên qua thân thể cô. Cô đã bị thương, mỗi một giây phút trôi qua vết thương trên người cô lại nhiều hơn nhưng cô vẫn đang chiến đấu, con dao lóe lên ánh sáng màu trắng như tuyết, sợi dây chuyền răng sói trên cổ lay động theo mỗi bước chân của cô.

Cô là một nữ thần báo thù, là một con sư tử cái điên cuồng, không có người nào biết rõ vì sao cô gái có vóc người nhỏ nhắn, còn chưa trưởng thành này, trên bả vai vẫn còn cắm mũi tên mà vẫn có thể tiếp tục chiến đấu được. Cô chém đứt những mũi tên vướng víu trên vai nhưng đầu mũi tên có móc cắm rất sâu vào thịt cô nên mỗi một lần vung dao đều dẫn đến đau đớn dữ dội, nhưng vậy thì thế nào? Trong mắt cô chỉ có kẻ địch, vũ khí của kẻ địch dính máu người thân cô, những mũi tên vẫn còn chưa bắn ra có thể sẽ cắm vào đầu người cô quen biết, vì vậy cô không thể dừng lại.

Tasa cho rằng cảnh tượng này sẽ làm cho cô chán ghét, trước khi xuyên không cô là một người vô cùng bình thường trong số những người bình thường, ngay cả cảnh giết gà cũng chưa thấy bao giờ nhưng không biết tại sao... là vì cô xuyên qua thành một tòa thành ngầm, mất đi những cơ quan, bộ phận

Kích thích cảm xúc sao? Không, cô hoàn toàn không phải bị mất cảm giác nhưng cũng không còn bị cảnh giết người dọa sợ đến mức buồn nôn.

Ánh mắt của cô dừng lại rất lâu trên người cô gái người thú, bất cứ người nào ở đây, chỉ cần không sợ tới mức chạy trốn chết thì nhất định sẽ nhìn người nữ chiến sĩ này.

Tasa luôn có một cảm giác là cô đã từng nhìn thấy cảnh tượng này ở đâu đó, thật là kỳ lạ, làm sao cô có thể nhìn thấy cảnh này được?

Lúc cô gái cầm con dao còn sót lại (một con dao khác đã không thể sử dụng được vì vết thương rất nặng trên vai trái) vào ngực một tên lính, sau đó bước chân lao đảo, cố gắng đứng vững thì Tasa lập tức nghĩ tới thời điểm cô nhìn thấy những viên ma thạch lỏng lẻo mang theo ma lực ngàn năm đột ngột bốc cháy trên trần nhà của thư viện. Cô gái này giống như đang bùng cháy, cô chiến đấu giống như một ngôi sao sáng đến mức vô cùng.

Hình ảnh này... Rất đẹp.

Ý niệm này khiến Tasa cảm thấy rất kỳ lạ, cô hoài nghi có phải là mình đã mắc phải tật xấu gì đó hay không. Nhưng sau khi nhìn thêm lần nữa thì cô vẫn đưa ra kết luận như vậy. Không hề liên quan đến máu tanh, giết chóc, càng không hề liên quan gì đến tình dục nhưng trận chiến đấu này lại ẩn chứa một thứ gì đó cực kỳ quyến rũ khiến người ta rung động.

Cuối cùng cô gái ngã xuống, đám lính cũng chỉ còn lại một người. Hắn đã bị dọa cho bẽ mặt nên cực kỳ hoảng sợ, chỉ lo tìm cách trốn khỏi nơi này. Có người gạt chân khiến hắn ngã xuống, hắn lập tức đứng lên nhưng lại bị gạt ngã lần thứ hai. Những người dân du cư chạy trốn tứ tán lúc này đã tập hợp lại chẳng biết từ lúc nào, bọn họ tay không tác sát nhưng có một số người đã bắt đầu nhấc đá lên.

Rốt cuộc tên lính cuối cùng cũng không thể chạy trốn được.

Cô gái người thú nằm trên mặt đất thở từng hơi, từng hơi một, lỗ tai của cô sụp xuống, tóc và váy đều bị nhuộm đỏ. Bắt đầu có người tìm kiếm những người bị thương, cũng có người tiến đến băng bó vết thương cho cô. Bầu không khí dường như hòa hoãn lại, đám người sống sót sau tai nạn vui sướng tán ra làm việc nên làm. Đột nhiên có một viên pháo bị bắn lên bầu trời sau đó nổ tung thành một đóa hoa chói mắt trong đêm tối.

Một tên lính nằm trong đống xác chết sau khi bắn pháo hiệu xong cũng trút hơi thở cuối cùng, trên miệng của hắn vẫn còn treo nụ cười lạnh.

Hiện trường yên lặng giống như cõi chết, có ai đó nức nở một tiếng nhưng lập tức bịt miệng lại.

“Có một đại đội sắp tới.” Victor chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn nói: “Ừm, bao nhiêu người nhì? Dù sao không phải là đội quân mà đám tàn binh bại tướng này có thể đối phó được.”

Trên thực tế không cần anh ta lên tiếng nhắc nhở thì đội ngũ kia cũng đã ở rất gần rồi. Phía xa xa truyền đến tiếng chó sủa, tiếng bước chân của binh sĩ. Trên mặt tất cả mọi người ở đây đều hiện lên tuyệt vọng.

“Con chó nhỏ kia vẫn còn một hơi thở đấy, muốn ra tay thì phải nhanh lên, nếu chết rồi thì chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.” Victor thúc giục.

Tòa thành ngầm rất lớn, lối đi cũng rất nhiều, khi bọn họ ở phía dưới thì Địa Tinh đã chuẩn bị rất kỹ càng, Tasa bay thấp xuống, đến gần cô gái người thú. Cô làm cho thân hình U Linh trở nên trong suốt giống như không khí để tránh đám người kia gây ra những phiền toái không cần thiết nhưng khi cô đến gần thì cặp mắt màu xanh kia đột ngột mở ra, nhìn về phía cô.

“Ảnh hưởng không có tác dụng đối với người sắp chết.” Victor nói.

Xin lỗi, trong lòng Tasa mặc niệm. Thật sự của cô rất ngưỡng mộ cô gái dũng cảm này nhưng nếu đã không thể cứu cô ấy thì Tasa cũng không bài xích việc lợi dụng thân thể của cô ấy trước khi cô ấy chết. Trước mắt Tòa thành ngầm hoàn toàn không đủ sức để chống lại một đại đội, đồng tình là một chuyện nhưng thực tế thì lại là một chuyện khác. Tasa cũng không phải là người theo chủ nghĩa lý tưởng.

Vào lúc này, cô gái người thú đột nhiên giơ tay lên.

.....

Marion sắp chết.

Cô run rẩy rất dữ dội, có thể bởi vì lạnh (cô mất quá nhiều máu), cũng có thể là bởi vì sợ. Marion từng cho rằng cô sẽ không sợ hãi khi phải đối diện với tử vong giống như cha cô, chết trận là một loại vinh quang nhưng bây giờ cô phát hiện mình sợ hãi số mệnh, sợ đến mức không có cách nào nhắm mắt lại.

Marion đột nhiên nghĩ lúc cha cô chết đi ông thật sự không có sợ hãi sao?

Cô nghĩ thấy được mùi dầu hỏa, bụi mù, chó sủa và hơi thở của quân đội, đội quân đó đang tiến đến nơi này, bọn họ mang theo đuốc và đao kiếm. Cảnh này giống như tái hiện lại cái đêm năm cô bảy tuổi, cô sắp nhìn thấy người nhà mình bị tàn sát còn mình thì lại bất lực không thể làm gì được. Vào buổi tối đó, mẹ cô che mắt của cô lại nhưng Marion vẫn thấy được tất cả từ khe hở giữa những ngón tay của mẹ cô, cô không hề nhắm mắt lại.... Cô cảm thấy quyết định này là chính xác nhất trong đời mình, cô nhìn thấy cha cô, nhìn thấy đồng tộc của cô trong đêm cuối cùng đó, cô nhìn thấy một giây sau cùng.

Nhưng Marion sợ hãi.

Cô sợ hãi vô tình, sợ hãi những người có ánh mắt nhìn cô như côn trùng có hại, từ xa xưa hai bên đã giúp đỡ lẫn nhau nhưng giờ chỉ còn lại chết chóc, lạnh lẽo. Bọn họ nói đi chừng đáng chết, đi chừng hoàn toàn không nên được sinh ra, tại sao lại như vậy chứ? Bọn cô đã làm sai điều gì? Khi còn bé cô đã từng hỏi vấn đề này nhưng sau đó cô không hỏi nữa. Từ khi sinh ra con người và bọn họ đã là kẻ thù, người thắng giết chết kẻ chiến bại là chuyện đương nhiên, sâu tận trong xương tủy Marion cũng thù hận loài người giống như loài người chán ghét giống loài của cô. Cô rất rõ một khi cô không thể bảo vệ được những người thân thì những người kia sẽ làm gì với bọn họ.

Bọn họ sẽ giết sạch tất cả dị chủng, một số có vẻ ngoài vô hại, xinh đẹp thì có thể may mắn sống sót nhưng sau đó sẽ bị rao bán ở những khu chợ đen, trở thành thú cưng không thể phơi bày ra ánh sáng. Bọn họ sẽ không còn được trở về cố hương, sẽ không còn được nhìn thấy rừng rậm, lồng giam lạnh lẽo sẽ là nơi ở của bọn họ. Marion biết tất cả những việc này, cô sẽ chết trước khi nhìn thấy mọi người chết như thế nào hoặc có lẽ là sống không bằng chết như thế nào.

Marion không muốn chết vinh quang, cô muốn sống sót, muốn trở thành muốn bức tường thành kiên cố, trở thành một cái khiên chắc chắn, trở thành ngọn lửa hừng hực để thiêu cháy kẻ thù. Marion không thể chết được, cô muốn mọi người sống sót, cho dù là phải trả bất cứ giá gì đi nữa.

Cho dù là phải trả cái giá gì đi nữa.

Marion từng được nghe bà kể những câu chuyện cổ xưa về ác linh, quỷ hồn, ác ma. Những người tham lam sẽ bị một tờ khế ước lừa lấy cái tên của mình, bọn họ sẽ được thỏa mãn nguyện vọng nhưng cuối cùng cũng sẽ mất đi tất cả, không có bất kì ngoại lệ nào. coki LQĐ. Trước khi những thứ khủng khiếp thật sự xâm nhập vào cuộc sống của cô thì đó là câu chuyện xưa đáng sợ nhất mà cô từng được nghe kể, lúc còn nhỏ cô ngồi ở bên đồng lửa che miệng mình lại, nghe những người lớn tuổi nhất trong tộc kể về những người đã mất đi tất cả kia.

“Đừng để ác ma cướp đi tên của con, con sẽ không tương tượng được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì đâu!” Sau khi kết thúc câu chuyện, bà luôn nói câu này một cách rất nghiêm túc.

“Con sẽ không làm như vậy!” Marion đảm bảo: “Chỉ có người ngu ngốc muốn hưởng mà không muốn làm mới có thể giao dịch với ác ma, con là một cô gái thông minh, cần cù lại đừng cảm nài!”

U Linh không mặt nhìn cô chăm chăm.

Cô đã không còn gì để mất đi đúng không, Marion nghĩ. Tuyệt vọng và hy vọng đang thiêu đốt trong lòng cô, cô không biết mình lấy sức lực từ đâu, cố gắng ngồi dậy. Cô giãy dụa khiến mọi người giật mình sau đó vươn tay ra giữa không trung, bắt lấy cây bút lông vũ đang sáng lấp lánh kia.

“Giấu tất cả mọi người đi!” Marion hét lớn sau đó ký tên của mình xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòà Thành Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thẻ nhân vật

Cô gái người thú đứng lên giống như đang ở trong trạng thái hồi quang phản chiếu, bắt lấy bút sau đó ký tên xuống.

Lực cầm bút của cô gái giống như đang cầm dao, vẽ lên trang giấy những hình vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo khiến Tasa gần như cho rằng cô gái này chỉ đơn giản là đang phát tiết cơn giận dữ trước khi chết nên mới vẽ linh tính trên trang giấy đang lơ lửng giữa không trung nhưng khi cô ta viết xong nét cuối cùng thì cả tờ khế ước phát sáng rực rỡ. Ngay sau đó tờ khế ước đẹp đẽ nhưng có vẻ không chân thực đang lơ lửng giữa không trung lập tức hóa thành tro bụi, cùng lúc đó khế ước sáng lên ở trong đầu hai bên.

Đây là một loại chuyển hóa rất kỳ lạ, hữu hình hóa thành vô hình, tiêu tán hóa thành bất tử. Nếu như chuyện đốt tiền âm phủ có thể đến được tay của những vong hồn trong truyền thuyết là có thật thì đại khái quá trình cũng giống như thế này. Trong khoảnh khắc khế ước bắt đầu có hiệu lực, trong đầu Tasa như có pháo hoa đang nổ tung đồng thời hình như có một cánh cửa bị khóa trong linh hồn cũng được mở ra. Sau một tiếng “cạch”, vô số tin tức được mở ra khỏi lớp khóa tro bụi.

Lượng tin tức này rất khổng lồ hơn nữa lại phức tạp khiến Tasa lập tức hiểu được vì sao lần đầu tiên cô tỉnh lại lại không “nhớ đến” những thứ này, lúc ấy cô không hề chuẩn bị cho việc linh hồn của mình sẽ bị những thứ này chen lấn, xô đẩy sau đó nổ tung. Tuy vậy tình huống hiện tại cũng không tốt hơn bao nhiêu, Tasa như bị giam trong một thư viện điên rồ, mỗi quyển sách trong đó đều giống như chim chóc bị hoảng sợ bay dáo dác khắp nơi. Chỉ mỗi việc né tránh góc cạnh của những quyển sách đã làm cô cực kì mệt mỏi rồi.

Tasa cố gắng thuần hóa những tin tức này, tìm kiếm quy luật, phán đoán quỹ đạo.... Cái khó nhất là ở chỗ cô không muốn trốn tránh những tri thức nguy hiểm này mà cô muốn hiểu chúng nó. Sự thật là cô rất tinh táo lại cẩn thận nhưng đồng thời cũng có lòng hiếu kỳ rất lớn, người này hơn người khác chính ở chỗ... Hoặc có thể nói là những người dừng cảm chỉ hơn những kẻ ngu ngốc, lỗ mãng ở một chút sáng suốt và may mắn thôi, không phải sao?

Dường như do hai chủng tộc có nền văn minh hoàn toàn khác nhau nên khi dịch đồng tin tức này có những chỗ Tasa rất khó lý giải vì cô chưa bao giờ nhìn thấy, chưa từng được nghe nói qua. Nếu có cặp hồ sơ để phân loại từng thứ thì tốt rồi, Tasa nghĩ. Trong đầu cô lóe lên bảng excel, túi hồ sơ, hộp danh thiếp. Những ý niệm nhỏ nhoi trong đầu cô lạng lẹ rót vào dòng lũ tin tức.

Ở dưới ý chí của cô, những kiến thức này bắt đầu thay đổi.

Từng mảng từng mảng tin tức được phân loại, quy nạp thành một hệ thống mà cô có thể hiểu được, có thể sẽ có một ít tin tức bị mất đi hoặc ý nghĩa bị thay đổi nhưng như thế cũng đủ rồi. Cánh cửa kia khép lại một lần nữa, phần lớn “Sách” đều bay vào trong đó, dòng nước lũ đang cần quét bồng dừng lại, Tasa mừng rỡ phát hiện có một ít tư liệu được cô lưu giữ lại.

A, khó trách Tòa thành ngầm lại được xưng tiền tiêu của đội quân Vực sâu.

Đối với những tòa thành ngầm bình thường mà nói thì việc nuốt chửng các sinh linh trên mặt đất là cách tiến thêm một bước để đạt được sự chú ý của Vực sâu. Tòa thành ngầm truyền năng lượng thuộc về chủ nhân vật chất vị diện này tới Vực sâu sau đó nhận lại ma lực từ Vực sâu. Vực sâu trao đổi năng lượng đó rồi làm nhiễm bản thể giới trên mặt đất. Tựa như Slime, nó có thể kiến tạo ra ma thạch trong hoàn cảnh sinh trưởng thích hợp, nếu như Tòa thành ngầm xuất hiện đầy rẫy ở Erean và chúng nó liên tục cải tạo hoàn cảnh thì một ngày nào đó sẽ làm cho Đại ác ma không bị vị diện này bài trừ, sau đó là tung hoành trên mặt đất.

Tasa không làm như vậy nhưng không biết có phải là do ký khế ước với Victor dẫn đến tạo thành thay đổi hay là trung tâm của tòa thành ngầm tiến hành thỏa hiệp với tình trạng hiện tại mà nó lại công nhận việc ký khế ước với một sinh vật là chủ nhân của vị diện này.

Những bí mật được cất giấu ở trung tâm của tòa thành ngầm đã mở khóa một phần với Tasa nên cô có thể dùng những phương pháp mà cô biết để điều chỉnh lại tri thức và sức mạnh đến từ thế giới khác này. Tin tức bị che giấu đã trở thành một bản kê khai rất rõ ràng, minh bạch.

Trên bàn trước mặt cô có ba “tấm thẻ”.

Trên tấm thẻ thứ nhất vẽ cái đầu của A Hoàng mập mạp đồng thời có chú thích: “Địa Tinh A Hoàng thông minh, con kiến có khỏe mạnh đến mấy cũng chỉ là con kiến, có lẽ đơn thuần là lãng phí năng lượng của trung tâm”

Tasa tập trung sự chú ý vào tấm thẻ, sau đó vì tò mò nên cô dùng ý chí của mình chạm vào trung tâm của A Hoàng, nhìn thấu cảm xúc của nó giống như lúc trước cô trao đổi với nó bằng trò chơi vút gây vì không thể trông cậy vào việc nó nói rõ ràng cho cô nghe được. Tin tức bên trong nó rất rối loạn, mất trật tự, đại khái chỉ có một con Địa Tinh khác mới có thể hiểu được. Tên tấm thẻ đó ngoại trừ tên và dòng chú thích ngắn thì không còn gì nữa. A Hoàng vốn là sản phẩm của Tòa thành ngầm, hiện tại cũng không có nhiều thay đổi lắm.

Trên tấm thẻ thứ hai là một đôi mắt màu vàng với con ngươi dựng thẳng đứng và chú thích: “Quyển sách của tòa thành ngầm, Victor, một quyển sách kỳ lạ tự xưng là Đại ác ma, ít nhất hiện giờ đang đảm nhận tốt vai trò sách tham khảo.”

Tasa cũng tìm kiếm thông tin giống như cô đã từng làm với A Hoàng, cô như đi vào một con đường nhỏ bị bao phủ bởi bóng đêm vô biên, bên tai nghe thấy giọng nói nhỏ, nhưng chưa tới nửa đường thì cô đã bị bắn ra ngoài: “Hừ! Không phải cô muốn nhìn trộm ta đây chứ?” Victor kêu lên: “Đừng có ngớ ngẩn nữa, linh hồn tối tăm trong ta sẽ khiến cô nát bầy, sau đó ta sẽ bị sự ngu xuẩn của cô hại chết!”

Tasa cảm thấy phần lớn lời nói của Victor chỉ là khoa trương nhưng cô thật sự cảm giác được sự lạnh lẽo thấu xương và một ít hình ảnh không hoàn chỉnh, những hình ảnh kia như cảnh sáng sớm trong mơ, biến mất rất nhanh. Tasa cảm thấy cho dù giữa hai người có sự gắn kết bằng khế ước nhưng tốt nhất là đừng tùy tiện nhìn trộm đối phương. Làm vậy có chút nguy hiểm hơn nữa việc xâm phạm riêng tư của người khác như vậy là không phải phép, cộng thêm không phải linh hồn mỗi người đều giống như A Hoàng, chỉ cần liếc nhìn là có thể thấy hết tất cả.

Trên tấm thẻ 【 quyển sách của tòa thành ngầm 】còn có viết một năng lực.

Nhiệm vụ viên giải đáp thắc mắc: Cô có thể tạo ra một tờ khế ước vào bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu nhưng chỉ được dùng những ngôn ngữ mà cô đã được học đồng thời không có những điều kiện hấp dẫn của ác ma đi kèm nhưng không sao! Bởi vì thành công hay không đều phụ thuộc vào nhiệm vụ viên! (Edit khúc này tui cũng không hiểu lắm vì nhiệm vụ viên trong tiếng Anh là Account executive, tui đọc thông tin thấy không nên dịch từ này ra tiếng Việt và tui cũng không tìm được từ Việt hóa nào của từ này, còn chế nào thắc mắc không tìm được từ Việt hóa mà sao để nhiệm vụ viên thì tui để theo QT đó. Công việc của nhiệm vụ viên này khá mơ hồ với đũa như tui, chuyên ngành tui học không có bất cứ liên quan nào đến kinh tế, cầu chế nào học kinh tế hoặc marketing vào giải thích)

... Tasa bắt đầu khẳng định những thông tin ghi trên tấm thẻ kia không đúng hoàn toàn với năng lực ở thế giới này, mà lời giải thích về nhiệm vụ viên đó nghe sao cũng thấy giống như đến từ thế giới của cô. Diễn đàn . Nghĩ đây cô lập tức thấy những hình vẽ ở phía sau tấm thẻ cực kì giống hình vẽ bên ngoài bộ bài tú lơ khơ bán mấy đồng một bộ ở gần nhà ga xe lửa.

Cô lướt qua hai tấm thẻ đầu, dời tầm mắt đến tấm thẻ thứ ba, trên tấm thẻ thứ ba là cô gái người thú máu chảy loang lổ.

“Marion mất máu quá nhiều, máu của cô ta đã bị pha trộn, không thuần khiết, nhiều nhất là từ con người và người sói. Cung cấp cho người thân của cô ta một nơi ẩn núp tạm thời, sau đó cô có thể lấy đi linh hồn của cô ta.... Tái bút: Thời gian còn lại đến khi cô ta biến thành “Marion chết giấc” còn khoảng mười phút nhưng không sao, một con chó nhỏ có huyết thống như vậy thì sức chiến đấu chẳng có bao nhiêu, linh hồn của cô ta càng hữu dụng hơn xác cô ta rất nhiều.”

Rõ ràng giọng điệu này là của Victor.

Tasa liên tục liếc Victor trắng mắt, đôi mắt màu vàng cực lớn của Victor khó hiểu nhìn lại cô, hoàn toàn không biết trong đầu cô đang nghĩ gì.

Lúc này khi tạo ra khế ước, Tasa hoàn toàn không để tâm đến việc điều chỉnh lại điều khoản trong khế ước, dù sao đối phương cũng không hiểu, vì vậy

nội dung trong khế ước chính là cô thực hiện nguyện vọng người kí khế ước, từ nay về sau tất cả những gì của người ký khế ước đều thuộc về cô.

Điều khoản ngang ngược, bất bình đẳng rất có phong cách Vực sâu, đại khái chỉ có Victor mới cho rằng nó công bằng.

Năng lực phía dưới tấm thẻ có tên cô gái người thú Marion bị gạch ngang bởi một đường thẳng màu xám, phải đợi đến khi khế ước hoàn thành mới có thể mở khóa được. Tasa nhíu mày nhìn hai chữ “gắn chết” bên cạnh, đột nhiên cô rung mình một cái, cầm theo tấm thẻ và cái bàn thoát ra khỏi không gian này.

Nhưng không hề có tấm thẻ và bàn đọc khi cô thoát ra không gian, đó chẳng qua chỉ là những thứ được hiện thực hóa nhờ vào linh hồn của cô mà thôi. Điện cuồng như cơn lũ dữ vừa rồi cũng được, sau khi sửa sang lại hợp lý chỉnh tề cũng được, cả hai thứ đều chỉ xảy ra trong tư duy của Tasa còn ở trong hiện thực, không đến mấy phút nữa Marion sẽ chết, cô ta đang nằm trên mặt đất cầu xin Tasa, người chung quanh vẫn sợ hãi giống như vừa rồi. Lúc này Tasa nhìn thấy ánh sáng của những ngọn đuốc cách nơi này không xa và đang dần dần tiến đến chỗ này. (Tóm lại từ khúc khế ước biến mất, khế ước sáng lên trong đầu cả hai thì đoạn này chỉ diễn ra trong đầu Tasa, tới khúc này bà mới thoát ra khỏi suy nghĩ và quay trở về hiện thực. Vì Tasa với Victor kí khế ước nên có sự kết nối, khi bà chỉnh sửa hệ thống lại thông tin = 3 tấm thẻ thì cha Victor cũng chen vào một chân)

“Giấu tất cả đi!“.... Hiện tại cô đã có thể hiểu được câu nói của Marion lúc này là có ý gì.

Chuyện này cũng không khó.

Mặt đất tách ra thành một khe nứt dài, nhóm Địa Tinh đã tạo ra một khe nứt nuốt chửng tất cả mọi người, binh khí và những thi thể trên mặt đất. Những người dân du cư phát ra tiếng kêu kinh hoàng: “Đừng sợ!” Marion la to sau đó ho ra máu tươi: “Theo tôi... Mọi người đi theo tôi!”

Marion gắng gượng đi vào sâu trong đường hầm tối đen như mực khiến người ta cực kì bất an dưới mặt đất nhưng so với quân đội đang gần trong gang tấc thì đi đến một nơi mà mình không biết còn có thể tệ hơn nữa sao? Có Marion làm gương, đám dân du cư dần dần đi theo cô.

Những người còn lại tuy có bất mãn nhưng cũng đuổi theo rất nhanh, sau khi tất cả tiến vào tòa thành ngầm thì khe nứt dần dần khép lại. Ở phương diện sử dụng, chi phối nguyên tố đất thì những con Địa Tinh cực kì xứng đáng nhận được danh hiệu bậc thầy, Tasa cũng không biết chúng nó có thể làm được xuất sắc như vậy. Không lâu sau mặt đất hoàn toàn bằng phẳng giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Được rồi!” Victor nói: “Khế ước đã hoàn thành, ném bọn chúng đi.”

Anh ta nói không sai, Tasa có thể cảm giác được điểm ấy. “Giấu tất cả đi!” nhưng không nói là giấu bao lâu, cũng không nói là giấu ai. Nếu đã tuyệt vọng đến mức kí khế ước với ác ma thì tuyệt đối phải nhớ bỏ sung tất cả lỗ hổng có thể nghĩ đến, bao giờ khế ước của ác ma cũng mang đến cái lợi lớn nhất cho chủ nhân. Marion đã lâm vào hôn mê nên không thể nào biết được đây là chuyện đáng sợ đến cỡ nào.

“Cô còn chờ cái gì nữa?” Victor thúc giục: “Không có một chủ nhân của tòa thành ngầm nào cho phép chủ của vị diện xuất hiện trong tòa thành ngầm của mình, cô muốn bị một đội kỵ sĩ Thánh Quang bao vây sao?”

“Tất cả dấu vết đều đã bị mặt đất nuốt chửng rồi.” Tasa chỉ chỉ xác của bọn lính: “Bọn họ sẽ không phát hiện được gì cả.”

“Một đám người mất tích ở trên mặt đất bằng phẳng? Đứa ngốc cũng biết là có vấn đề!” Victor không đồng ý nói.

Nhưng dù có như thế nào đi nữa thì cũng đã quá muộn rồi. Phía trên đã truyền đến tiếng bước chân của quân đội, tất cả chỉ cách bọn họ một lớp đất. Những người sống sót tập trung lại thành một đám, tất cả đều căng thẳng đến ngùng thở.

Tiếng chó sủa, tiếng bước chân, tiếng quát mắng... Quân đội đến gần... Sau đó đi xa.

Phù! Lúc này đám người mới dám thở ra khe khẽ nhưng ở trong bóng đêm vô biên như thế này lại to đến dọa người, rất nhiều người đều hoảng sợ vội vàng bịt kín miệng mình lại, còki LQĐ. Bọn họ đứng bất động như pho tượng một lúc lâu, sau đó không ít người bắt đầu kinh hoàng nhìn về phía nguồn sáng duy nhất trong đường hầm, cũng chính là Tasa đang ở trong thân thể U Linh.

Trong đường hầm này có đủ không khí sao? Tasa di chuyển một cách vô ý thức. Ở dưới mặt đất, con người cần phải có không khí cũng giống như cần ánh sáng, thức ăn, chữa trị...

Cô từng sờ một chút, sau đó phát hiện trong đầu có một tin tức mới đã mở khóa.

“Phép thuật chữa trị: Nguồn năng lượng sinh mạng của sinh vật kí khế ước với cô đã giảm xuống tới mức thấp nhất, phép thuật chữa trị được mở khóa.”

“Phòng bếp: Sinh vật kí khế ước với cô muốn tồn tại được cần phải ăn uống, phòng bếp đã được mở khóa “

...

Những thông tin mới liên tục xuất hiện, ngoài ra còn có “Chỗ ở: Sinh vật kí khế ước với cô không thể tồn tại và khôi phục ở trong đường hầm, nơi ở đã mở khóa.” v...v.. (là vân vân đó) nhưng không thể nghĩ ngờ điều quan trọng nhất chính là cái đầu tiên. Trong khoảnh khắc cô gái người thú trở thành vật sở hữu của Tòa thành ngầm thì Tasa cũng nhận được khả năng tự phục hồi của cô gái. (Xem X-men chưa, Logan có khả năng tự chữa trị siêu nhiên đó, chắc bà này fan của X-men)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hai người kí khế ước lần đầu nói chuyện với nhau

Marion tỉnh lại từ trong hôn mê sau đó bật thốt ra một tiếng kêu sợ hãi.

Trí nhớ của cô bị đứt gãy ở khoảnh khắc quân đội loài người cầm vũ khí lừng sục cách đó không xa còn những người sống sót của trại dân du cư thì kinh hoàng lo lắng khi bị mặt đất nuốt chửng. Khi đó trên người Marion đang có mấy vết thương chảy máu ào ào khiến đầu óc cô mê mang... Hiện tại cũng không khá hơn chút nào, vô số suy nghĩ khủng khiếp bay loạn trong đầu cô như đàn dơi bị hù dọa. Mọi người như thế nào? Những người kia đã đi chưa? Cô đang ở đâu? Cô còn sống không? U Linh kia là gì? Trời ơi, ông Sồi vẫn còn ở bên ngoài!

Marion đột ngột đứng lên thì phát hiện trên người mình không có bất kì một vết thương nào. Cô cho rằng mình đang nằm mơ nhưng cô bắt đầu mơ từ lúc nào? Marion chỉ hy vọng trại dân du cư chưa bao giờ bị đốt trụi nhưng nhìn thế nào thì đường hầm tăm tối trước mắt cũng không giống như thứ sẽ xuất hiện tại nơi hoang dã. Sợi dây chuyền của cô vẫn còn ở trên cổ, hai thanh đoản đao đang ở trên bàn cạnh đầu giường, điều này làm cô bình tĩnh hơn rất nhiều.

Marion cất đao của cô, cảnh giác đi ra ngoài. Có người đang đưa lưng về phía cô ngủ gật, nếu như người này là người canh gác thì phòng vệ nơi này cũng quá lỏng lẻo rồi. Cô đi vòng qua thì nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Đối phương đang dựa vào bàn đá ngáy khò khò, nước miếng chảy đầy cả cánh tay.

“Ella?” Marion đẩy nhẹ đôi phương, gọi khẽ.

Cô đẩy vai mới đánh thức được Ella. Cô gái có vóc dáng nhỏ bé tên là Ella vẫn còn đang nhập nhèm buồn ngủ nhìn Marion nhưng ngay sau đó con buồn ngủ đã bị quét sạch. “Marion!” Ella hoan hô vui sướng: “Cuối cùng thì cô cũng tỉnh rồi! Mau lên, tôi dẫn cô đi ăn một chút gì đó!”

Tiếng hoan hô của Ella rất lớn khiến Marion suýt nữa bị miệng cô ấy lại. Trong trại dân du cư, người có quan hệ tốt nhất với Marion chính là mấy người Ella, nghe nói bọn họ cùng thuộc một tộc người lùn, là những người đầu tiên của trại du cư, tất cả bọn họ đều có vóc dáng thấp bé và trái tim áp áp. Marion suy đoán chính là vì có bọn họ nên sau đó trại mới biến thành nơi sinh sống yên bình cho những người dân du cư, phải biết rằng phần lớn những người bị vứt bỏ, lang thang khắp nơi đều không dễ ở chung với nhau.

Nhưng nhóm người lùn này cũng rất thiếu khuyết cảm giác nguy hiểm, nếu không phải lão Sồi và Marion liều mạng ngăn cản thì lúc rời khỏi trại dân du cư nhất định bọn họ sẽ mang theo toàn bộ gia sản trên lưng. Tập trung ở thượng nguồn của dòng suối nhỏ là một ý kiến rất nguy hiểm, khi chưa xác định được mình đã cắt đuôi được truy binh hay không thì tốt nhất đừng tới đó nhưng bọn họ đã tụ tập ở đó từ sớm rồi. Lúc Marion nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của bọn họ từ đằng xa thì trái tim của cô thiếu chút nữa đã ngừng đập.

“Không sao đâu, đã qua hai ngày rồi.” Ella nói: “Chúng ta đã an toàn rồi, U Linh kia cung cấp cho chúng ta chỗ ở và thức ăn, đúng là một người tốt! Chỉ có điều trong này có hơi tối lại không có nhiều người mang theo đèn cầy, ngày hôm qua bọn tôi đã đi xung quanh tìm được một ít rêu phát sáng, vừa vặn hiện tại có thể dùng...”

Trong góc phòng lóe lên ánh sáng rất mờ nhạt đến từ rêu và các loài nấm nào đó không biết tên. Marion vội vàng nhìn xung quanh căn phòng sau đó nhanh chóng vứt chi tiết không quan trọng ấy ra sau đầu. Hai ngày! Sau khi nghe thấy từ này thì cô mới bắt đầu cảm thấy dạ dày của mình thậm chí kháng nghị nhưng bây giờ hoàn toàn không phải là lúc ăn cơm. Marion có thể cảm giác được sự tồn tại của khế ước, phía trên đó có những chữ viết hoặc hình vẽ lấp lánh mà cô không nhận ra. Là U Linh kia cung cấp cho bọn họ chỗ ở và đồ ăn? Nó muốn làm gì? Chuông báo động trong lòng Marion vang lên ầm ầm đến mức lông trên lỗ tai cũng sắp nổ tung.

“U Linh kia đang ở đâu?” Cô kéo cánh tay Ella: “Tôi có việc muốn tìm nó.”

“Trước tiên cô nên ăn một chút gì đi đã!” Ella chống nạnh không đồng ý.

“Tôi có chuyện rất gấp cần phải nói với nó!” Marion lo lắng nói.

Cuối cùng Marion phải dùng tới vẻ mặt thành khẩn nhất của mình mới có thể khiến Ella chỉ đường cho cô. Marion bước thật nhanh trong đường hầm tăm tối chẳng chịt, trên đường đi cô gặp được không ít người, đều là những người lùn trong tộc Ella, nguyên một đám thiếu khuyết cảm giác nguy hiểm đi theo cô chào hỏi trong lúc cô đang vội muốn chết. Nhưng nói cho cùng sợ rằng ngoại trừ những người luôn nghĩ tốt về tất cả mọi người như bọn họ thì chẳng còn dân du cư khác xuất hiện ở nơi này.

Marion đi qua những đường hầm thật dài giống như mê cung, hỏi đường mấy lần nhưng cuối cùng vẫn bị lạc. Nơi này đã không còn rêu phát sáng, cô thất bại nhìn chung quanh, muốn tìm ra những điểm khác biệt của đường hầm này với những đường hầm khác nhưng kết quả là không tìm ra được gì cả. Marion có thể tìm được đường về nhà khi đang ở trong rừng không có ánh trăng nhưng ở dưới mặt đất không ánh sáng lại là một chuyện khác. Nếu không phải thỉnh thoảng ở trong đường hầm có vài hòn đá sáng lên thì cô nghĩ có lẽ mất mình sắp mù rồi.

Đột nhiên trong bóng tối truyền đến “rắc rắc”, tiếng động này không giống tiếng động do người gây ra.

Cô phóng đoán dao của mình sau khi thấy rõ hình dạng của đối phương, đó là con chuột to đến dọa người. Đoán dao chạm vào cơ thể nó sau đó bị văng ra, trên lưỡi dao không hề có một giọt máu tươi nào, chỉ có một ít bột mịn. Sau khi đến gần hơn chút nữa thì Marion mới phát hiện con chuột này không giống sinh vật sống, nhìn nó có vẻ giống một bức tượng đang hoạt động hơn.

Con chuột giống như bức tượng dùng móng vuốt gãi gãi chỗ bị đánh trúng trên lưng giống như là nó đang rất ngứa. Sau đó nó kêu vài tiếng với Marion rồi quay đầu chạy vào trong bóng tối.

Marion do dự một chút sau đó đuổi theo.

Bọn họ đi qua một đường hầm thật dài, Marion không biết là mình đã đi vòng vèo bao nhiêu vòng nên chỉ có thể theo sát bóng đen phía trước. Lúc này sau khi rẽ qua một đường hầm khác thì phía trước đột nhiên sáng sủa hơn, không ngờ dưới mặt đất tối đen như mực lại có ánh sáng. Ở giữa một đại sảnh rộng mênh mông có một U Linh đang bay lơ lửng.

Marion căng thẳng nuốt nước miếng.

Đó chính là U Linh, quỷ hồn hay ác ma gì đó đã ký khế ước với cô. Khế ước của bọn họ đã hoàn thành nhưng Marion lại không rõ rốt cuộc mình đã mất đi cái gì đồng thời cô cũng không dám nghĩ tới. Nếu như cô đã là nô lệ của U Linh thì cô còn có tư cách gì để cảnh cáo đối phương đừng... đánh chủ ý lên những người khác? Marion nghĩ đến những nô lệ mà cô đã từng nhìn thấy, bọn họ không có tên cũng không có tương lai, bọn họ nằm rạp trước mặt chủ nhân, co rút trong những chiếc xích sắt. Hiện tại cô cũng không có tên, suy nghĩ này làm cô rung mình một cái. Marion không thể suy nghĩ ra rốt cuộc mình đã làm cái gì.

“Nhìn cô có vẻ không được tốt lắm.” Một giọng nói êm ái vang lên.

Đó là giọng nói của một phụ nữ trưởng thành, xét thấy ở đây chỉ có Marion và U Linh kia nên người đang nói chuyện là ai hết sức rõ ràng. Nghe qua... bình thường một cách ngoài ý muốn, không phải là tiếng gào rú khản đặc của quỷ quái trong truyền thuyết, cũng không phải là tiếng gió quái lạ lúc trước, đây chỉ là giọng nữ có chút trầm, nghe qua có vẻ hơi lạnh nhạt.

“Tôi rất khỏe!” Marion sững sờ một lát sau đó vội vàng trả lời. “Cảm ơn!” Marion nhanh chóng bổ sung thêm một câu. Cô nhận ra chắc hẳn vết thương của mình là do đối phương chữa trị, quả nhiên U Linh có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi: “Cảm ơn cô đã cứu chúng tôi.”

“Đó là chuyện nằm trong bản phận của tôi khi chúng ta đã ký khế ước.” U Linh cười khẽ nói. Marion lập tức nhớ đến khế ước kia, trái tim nhanh chóng chìm xuống.

Marion có chút thất thần khi phóng đoán vận mệnh của chính mình sau này, đến khi cô phản ứng kịp thì U Linh đã bay tới trước mặt cô, ánh sáng màu trắng nhạt của nó chiếu lên mặt cô. Marion không chế được việc cầm lấy dao của mình theo bản năng, cô không xác định được thứ mình đang nhìn có phải là một khuôn mặt không có mắt, mũi miệng hay không nhưng vẫn cung kính cúi thấp đầu với nó.

“Cô đói rồi.” U Linh nói: “Cô nên ăn một chút gì trước đi.”

Giọng nói của U Linh rất êm ái nhưng hơi lạnh nhạt khiến Marion không nghe ra được cảm xúc gì trong đó. Marion định phản bác theo bản năng nhưng bụng của cô lại đang phát ra tiếng kháng nghị vô cùng lớn khiến cô đỏ mặt. “Tôi sẽ dẫn cô đi ăn một chút gì đó.” U Linh không cho Marion cãi lại, sau đó bảo con chuột mập đã dẫn Marion tới đây ra ngoài.

Đột nhiên không khí trở nên im lặng, bị cắt ngang bất ngờ như vậy nên Marion cũng không biết nên mở miệng thế nào. Tay chân của cô linh hoạt hơn miệng cô rất nhiều nên không thể chờ mong vào việc cô lên tiếng trước được, nhất là khi cô đang đối mặt với một nhân vật quan trọng có khả năng quyết định vận mệnh của cô. Lúc cô đang cố gắng lấy hết dũng khí để mở miệng nói chuyện thì đối phương lại giành trước.

“Cô có một cái tên rất đặc biệt.” U Linh nói: “Nhìn có vẻ giống một bức tranh.”

“Tên của hậu duệ Lang thần đều là hình vẽ, trước khi sinh cha mẹ đã chọn cho chúng tôi một cái tên, sau đó vào lúc chúng tôi sinh ra Đại trưởng lão sẽ bói ra hình dạng của nó.” Marion giải thích. Cô do dự một chút rồi nói tiếp: “Tôi thích tên của tôi.”

“Đúng là không tệ.” U Linh nói.

“Tôi có thể giữ lại nó không?” Marion nói thật nhanh: “Ý của tôi là cô có thể tiếp tục dùng cái tên này để gọi tôi nếu như cô muốn.”

Những người dạy dỗ nô lệ sẽ và nát miệng cô vì tội cả gan làm loạn nếu như bọn họ có thể nghe được điều này. Nhưng Marion thích tên của mình, ngoại trừ sợi dây chuyền cô đang đeo thì cái tên này chính là thứ duy nhất mà cha mẹ và những người trong tộc để lại cho cô. “Con đã bán tên của mình cho ác ma!” Giọng nói nghiêm nghị, khiển trách của bà vang lên trong đầu cô: “Con đã bán cái tên mà cha mẹ con đã lựa chọn, cái tên mà tổ tiên và Lang thần đã phù hộ cho ác ma! Từ giờ về sau con sẽ không bao giờ được phù hộ nữa!” Cô chỉ có thể im lặng nói lời xin lỗi ở trong lòng sau đó nhìn về phía U Linh đang giữ tên của cô với niềm hy vọng mạnh mẽ.

Ít nhất thì cô cũng đã cố gắng.

U Linh không trả lời Marion ngay mà im lặng trong vài giây khiến lòng bàn tay đang xiết chặt của cô đổ đầy mồ hôi. Qua mấy giây tưởng chừng như rất dài đó, U Linh mới nói: “Có thể.”

Marion thở phào nhẹ nhõm, cô gần như đứng không vững, lúc này cô mới phát hiện mình căng thẳng đến bao nhiêu. Vết thương đã khỏi nhưng cô vẫn

còn suy yếu sau trận đại chiến hơn nữa cô rất đói. Tiếp theo Marion ngửi thấy được một mùi rất thơm, nước miếng của cô lập tức tiết ra với một lượng lớn, ánh mắt vô thức tìm kiếm nơi phát ra mùi thơm của thịt nướng thì thấy con chuột lớn kia đã quay trở lại nơi này, trên lưng còn mang theo một cái khay.

U Linh đưa tay sờ sờ đầu con chuột lớn sau đó ra hiệu cho Marion ăn.

Cô nói cảm ơn sau đó không khống chế nổi mà ăn như sói như hổ. Thịt trong khay rất thơm, ngoài chín trong mềm hơn nữa còn nêm thêm gia vị và muối. Marion không biết đây là loại thịt gì nhưng nó béo vừa phải, ngon đến mức làm cho cô muốn nuốt luôn đầu lưỡi của mình, nhất định không phải là thịt chuột núi vừa đắng vừa dở của vùng này. Cô liên tục sử dụng tay và răng của mình, càn quét cả một khay lớn, U Linh đứng ở bên cạnh nhìn cô ăn, dường như nó cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Nhưng cũng có thể là nó không nhìn cô vì Marion không cách nào phán đoán được U Linh đang nhìn cái gì bởi vì đối phương không có mặt. Nói không chừng nó đang thất thần hoặc đang nhìn sau lưng cô, hoặc cũng có thể ánh mắt của nó có thể nhìn thấy toàn cảnh và lúc này nó đang nhìn phía sau lưng mình, biết đâu được. Nghĩ như vậy, Marion vô thức nhìn ra phía sau lưng U Linh, căn phòng này rất lớn còn nguồn sáng thì rất ít nên cô không thể thấy rõ nơi đó có cái gì.

“51 cái xác.” U Linh đột nhiên nói.

Marion ngừng ăn, cô lập tức cảm thấy đồ ăn trong miệng trở nên nhạt nhẽo, vô vị.

“Người của bọn lính và người bên cô, tổng cộng là 51 cái xác.” U Linh nói: “Những người đáng được tôn trọng sẽ được hỏa táng, tôi cũng đã nói với người của cô là tôi đã hỏa táng bọn họ nhưng đó không phải là thật sự.”

Marion dờ dẩn gật đầu.

“Tôi không có tách bọn họ ra, bất luận là kẻ địch hay là người bên cô, xin lỗi, hiện tại nguồn tài nguyên rất khan hiếm.” U Linh tiếp tục dùng giọng điệu bình thản nói: “Tôi đã lợi dụng những thi thể này để giúp đỡ những người còn sống sót.”

Miếng thịt ở trong miệng Marion giống như đang bốc cháy, tay của cô run lên dữ dội nhưng ít ra vẫn còn thả chén đĩa xuống được. Trong nháy mắt dạ dày của cô như bị ngâm trong acid, Marion không thể kiềm chế được nữa, cô cúi người xuống nôn mửa liên tục.

“Cô không nên ăn nhanh như vậy.” U Linh nói, có vẻ như rất quan tâm đến Marion: “À, cô đã lâu không ăn gì, có lẽ không nên ăn thịt.”

Marion không thể ỏi ra tất cả được mặc dù cô rất muốn. Cô muốn móc dạ dày của bản thân ra, dùng một mồi lửa đốt sạch nó sau đó nói xin lỗi với vô số người đã khuất. Hốc mắt Marion nóng lên, toàn thân run rẩy như muốn bỏ nhào qua, xé U Linh kia thành từng mảnh nhỏ, cô biết phản ứng của mình rất quá khích, bọn cô phải sống sót nhưng... nhưng..

Lúc trước những người kia sẽ mang những dị chủng bị bệnh chết đi, sau đó cùng ngày những nô lệ khác sẽ ăn canh thịt loãng, lúc đó Marion không biết giữa hai chuyện này có quan hệ gì. Lúc đầu mẹ cô không ăn canh thịt, cũng không cho cô ăn, đến khi cô đói quá lâm vào hôn mê.... Những tên trông coi chết tiết kia chỉ cho bọn họ một chút đồ ăn, đối với một cô gái đang lớn mà nói thì như vậy là quá ít vì vậy sau đó mẹ cô không hề uống canh mà đều đút cho Marion, bà không nói tiếng nào, khuôn mặt cực kì đau khổ.

Vào ngày Marion ăn phải răng nanh của mẹ mình trong chén canh kia thì Marion đã biết tất cả.

Khi đó cô quá đói nên ăn rất vui vẻ. Bây giờ cô cũng đói, mấy phút trước đó cô vẫn còn ăn ngấu ăn nghiêng như lúc trước. Cô không hề tiến bộ, cô tham lam, ngu ngốc, bất lực, không thể làm được gì. Lang thần ơi!

“Cô đang suy nghĩ gì vậy?”

U Linh ngồi xổm xuống nhìn Marion, nếu như Marion không chìm vào trong bóng ma quá khứ thì nhất định cô sẽ giật mình vì động tác quá nhân tính hóa này của U Linh. Cô dùng đôi mắt bị phủ bởi nước mắt của mình nhìn màn sương mù màu trắng bạc trước mắt.

“Trí tưởng tượng của cô thật phong phú.” U Linh nói, giọng điệu khác hẳn vừa rồi, nghe qua có chút bất lực: “Không phải như cô nghĩ đâu, Marion. Cô cảm thấy 51 cái xác đó có thể đủ cho người của cô ăn hai ngày sao? Đây là đồ ăn ma pháp, còn có bánh mì và hoa quả, tôi nghĩ là cô muốn ăn thịt.... vì suy xét đến chủng tộc của cô.”

Tay U Linh xuyên qua hai má của Marion khiến cô cảm thấy có chút mát lạnh. Dưới cái đụng chạm này, đầu óc đang bị nóng lên của Marion lập tức tỉnh táo lại, cô chậm chạp nhận ra mình đã hiểu lầm cái gì đó. “Hả?” Marion há to miệng, phát ra một từ có vẻ ngu ngốc.

“Là lỗi của tôi, tôi không nên nói chuyện này lúc cô đang ăn cơm.” U Linh nói: “Tôi chỉ nghĩ là cô đã nhìn thấy nó.”

Nói xong U Linh bay về phía sau, vùng không gian xung quanh lập tức được nó chiếu sáng. Nơi đó có rất nhiều cái xác được xếp đặt chỉnh tề, nếu như đếm một cách cẩn thận thì vừa đủ 51.

Marion liếc nhìn thật nhanh, cô cảm thấy đầu mình như bị nổ tung, đến cả khuôn mặt cũng nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Sự đề phòng của lão Sôi

“Hình như vừa rồi cô ta có nói là không bao giờ muốn ăn thịt đồng loại gì đó đúng không?” Tasa hỏi một cách không xác định.

“Hả? Đây là suy nghĩ của cô ta sao?” Victor trả lời cô: “Điều này cũng không tệ, dù sao mấy cái xác kia để không cũng lãng phí.”

Tasa quăng cho Victor một ánh mắt xem thường nhân đôi sau đó dời tầm mắt sang cô gái người thú đang cắn môi, mắt lưng tròng, quỳ trên mặt đất, trong lòng Tasa cảm thấy tràn đầy bất lực.

“Không phải là cô đang cảm thấy đau lòng, áy náy khi nhìn thấy suy nghĩ của cô ta đấy chứ?” Victor gào to: “Đùa cái gì vậy, chuyện này là lỗi của cô ta, ai bảo không biết bảo vệ suy nghĩ của mình trước người kị khế ước, ngu như vậy còn trách ai nữa?”

Suy nghĩ trong đầu Marion quá mãnh liệt nên Tasa không cần cố ý nhìn trộm cũng đã nghe thấy được suy nghĩ của cô. Trong lòng Tasa lập tức ghi nhớ đồng thời cũng tự nhắc nhở sau này phải chú ý đến tâm trạng của chính mình, đừng để cho những người kị khế ước (đặc biệt là đồ ma quỷ xấu xa như Victor) nghe thấy. Lúc này Tasa hoàn toàn không có ý định để cho Marion biết chuyện cô đã nghe thấy được suy nghĩ, cảm xúc đang dao động dữ dội của mình, cô gái đáng thương này đã hoảng sợ quá mức rồi.

Tasa rất thích Marion, cô gái này mới chỉ mười sáu tuổi, nếu ở trong thế giới của Tasa thì lúc này vẫn còn đang học trung học mà thôi. Lúc này lỗi tai Marion nhích tới nhích lui, trong đôi mắt to tròn lóe lên ánh sáng đề phòng, trong lúc đang ăn ngấu ngiến thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn Tasa giống như lo sợ Tasa sẽ xông tới giành đồ ăn với mình vậy. Marion ăn có vẻ rất ngon miệng khiến cho người nhìn vui vẻ. Tasa cảm thấy mình có thể nhìn Marion ăn cả đêm, cảm giác bây giờ của cô giống như một cô gái đang đợi cho một cụ già hoặc một chàng học trò nghèo khó, gầy ốm tong teo ăn hoặc là một tiểu thư nhà giàu tự mình nuôi mèo hoang vậy. Tuy hoàn cảnh khác nhau nhưng tâm trạng thì khá giống nhau.

Tasa đã nói với cô gái người thú đây là một sự hiểu lầm sau đó đưa bánh mì và nước cho cô gái mặt đang đỏ bừng đầy lúng túng này. Trong phòng bếp có thể sản xuất được bánh mì, thịt và một loại rau có mùi vị là sự pha trộn giữa hoa quả và dưa bọ. Tasa không biết mùi vị nó như thế nào nhưng chắc chắn là có thể cung cấp đầy đủ dinh dưỡng. Ma pháp thật sự rất thuận tiện, mỗi phòng bếp có thể dùng ma lực chuyển hóa ra một trăm đơn vị đồ ăn trong một đơn vị trong thời gian (cái này giống lý ha, lâu rồi không học môn này nữa)... Hãy bỏ qua cho cô vì cách giải thích không rõ ràng này, thật sự là Tasa rất khó khăn trong việc tính toán, quy đổi chúng ra bằng cách dùng những đơn vị đo lường mà cô biết, vì vậy chỉ bằng trực tiếp tính toán quy đổi ở trong đầu. Bản thân Tasa chính là tòa thành ngầm nên cô rất quen thuộc với chuyện này giống như là bản năng của mình vậy, cô có thể tính toán bao nhiêu người cần bao nhiêu phòng bếp một cách rất đơn giản.

Phòng tắm và nhà vệ sinh cũng giống như vậy. Sau khi Tasa ngăn cản đám Slime ăn tươi nuốt sống những người mới tới này thì chúng nó lại tiến vào chiếm giữ nhà vệ sinh, bắt đầu giải quyết vật bài tiết. Nghe qua thì có chút mắc ói nhưng ý ở ngay trên mặt chữ, nếu nhân viên của mình có thể biến những thứ bỏ đi thành báu vật thì còn gì để phàn nàn nữa? Sau khi tìm được chất hữu cơ thì thậm chí Slime còn bắt đầu thông thả sinh sôi nảy nở theo cách phân đôi, nơi chúng nó bỏ qua thường để lại một loại vật chất có thể phát sáng trong bóng đêm, độ sáng có thể so sánh với ma thạch. Tasa nghĩ có thể dùng cái này để giải quyết vấn đề chiếu sáng dưới mặt đất.

“... Sao vậy?”

Tasa tập trung tinh thần lại sau khi đã phân tán cho những bộ phận khác của tòa thành ngầm, cô nhanh chóng nhớ lại hình như vừa rồi Marion đã nói cái gì đó.

Hà, cô ta nói muốn đi ra ngoài.

Ánh mắt Marion có vẻ trốn tránh sau khi nói đến chuyện mình muốn đi lên mặt đất để điều tra hiện tại kẻ địch đang ở nơi nào. Lúc này không cần đọc suy nghĩ của Marion thì Tasa vẫn có thể nhìn ra cô đang giấu diếm cái gì đó.

“Tôi đưa cô đi.” Tasa cố ý nói.

“Không cần!” Marion lập tức thốt ra sau đó vội vàng bổ sung: “Không có gì, một mình tôi đi là được rồi. Một mình tôi đi thì mục tiêu tương đối nhỏ, nếu bị phát hiện cũng có thể nhanh chóng thoát thân.”

Marion đã phát hiện ra tốc độ của U Linh không nhanh, nhìn qua thì cũng có thông minh ra được chút.

Tasa im lặng một lúc, đến khi lỗi tai Marion bắt đầu nhích qua nhích lại.... Tasa rất tiếc nuối, cô quyết định nếu một ngày nào đó cô tìm được thực thể thì nhất định điều đầu tiên cô làm là sờ lỗi tai Marion. Tasa hơi gật đầu, nói: “Đừng chết ở bên ngoài.” Lúc này Marion thở phào nhẹ nhõm rõ ràng đến mức dùng mắt thường cũng có thể thấy được, cô liên tục gật đầu sau đó chạy ra ngoài.

“Cô cứ để cô ta ra ngoài như vậy sao?” Victor nói: “Cô nên dạy cho con chó nhỏ này một ít phép tắc, bây giờ cô ta hoàn toàn không biết gì về khế ước, cẩn thận cô ta tự cho là thông minh, chạy trốn hoặc đi mật báo.”

“Cô ấy sẽ không làm vậy.”

“Bởi vì cô tin tưởng cô ta?” Victor nói một cách chậm chạp.

“Tôi tin tưởng ánh mắt của tôi.” Tasa vừa nói vừa nhìn bóng lưng cô gái người sói đã đi xa: “Những người khác vẫn còn ở chỗ của tôi đây.”

.....

Trong tay Marion đang cầm cái một bánh bao trắng mà trước khi đi U Linh đã bảo cô mang theo. “Tôi không thể ăn nó.” U Linh kia nói: “Còn nữa, đừng chết ở bên ngoài, nếu không tôi sẽ bị tổn thất rất nặng.”

Tuy câu nói cuối cùng kia.... có vẻ đe dọa nhưng Marion lại cảm giác được sự quan tâm ở trong đó. Cô thầm cảm thấy U Linh này thân thiện hơn loài người rất nhiều, chỉ cần sau này nó đừng gây khó dễ, đòi nhóm dân du cư báo ơn là được nhưng Marion không hề chắc chắn về chuyện này, kinh nghiệm và trí tuệ của cô không đủ để xử lý chuyện này cho nên cô phải đi tìm người có thể giải thích mọi chuyện cho cô biết.. Chuyện này so với trực tiếp gắng hỏi hay yêu cầu U Linh trả lời tốt hơn nhiều.

Marion nhét bánh bao vào trong miệng, bánh bao vẫn còn rất nóng hổi, mềm mại giống như một đám mây trong tưởng tượng của Marion. Mùi vị của cái bánh bao này rất ngọt ngào, bên trong không hề bỏ thêm cát hoặc vỏ trấu, dường như toàn bộ đều được làm từ bột mì (nói “dường như” là vì Marion từ chưa từng được ăn loại bánh này nên không thể nào nói chính xác được). Lúc trước cô vì quá đói nên mới tỉnh lại, lúc này sau khi dạ dày được vỗ về thì tinh thần cũng trở nên tỉnh táo.

Lúc này trước mắt Marion sáng lên, bầu trời và mặt đất lại xuất hiện trong tầm mắt cô lần nữa.

Marion hít một hơi thật sâu không khí trên mặt đất. Trong không khí vẫn còn mùi của loài người nhưng đã nhạt hơn lúc trước rất nhiều, có thể bọn họ đã rời đi. Trên mặt đất đang là buổi trưa, ánh mặt trời làm cho người mới rời khỏi bóng đêm vô biên như cô chớp mắt khá lâu mới có thể mở ra được. Trên mặt đất, không khí rất tươi mát nhưng đồng thời cũng trống trải và nguy hiểm, Marion cẩn thận tìm đúng phương hướng sau đó chạy tới vị trí lúc trước.

Sau khi cô tới nơi thì vết máu trên tảng đá và gốc cây đã biến thành màu đen, xem ra suốt hai ngày này trời không đổ mưa. Cô đi dọc theo dòng suối vài bước, trong lúc nhất thời không tìm thấy được chỗ giấu lão Sồi ở đâu. Sau khi đánh hơi mấy giây thì Marion mới hiểu được đã có chuyện gì xảy ra.

Ở bụi cỏ phía xa đột nhiên có thêm một cây đại thụ.

Cô chạy tới, vạch bụi cỏ ra sau đó nhỏ giọng gọi: “Ông ời?”

Đã qua một lúc lâu mà Marion vẫn không nghe được câu trả lời, chỉ có gió thổi qua tán lá cây sồi phát ra tiếng xào xạc. Lúc lão Sồi chìm vào hôn mê thì hoàn toàn giống một cây sồi bình thường nhưng lão cũng đã từng nói sau khi mình chết đi thì cũng sẽ hóa thành một gốc cây bình thường.

Đột nhiên có một đôi mắt chậm rãi mở ra giữa những đường vân trên lớp vỏ xù xì thô ráp giữa thân cây sau đó liếc nhìn chung quanh, cuối cùng có một giọng nói chậm rãi, nặng nề vang lên nhưng khi vào trong tai Marion thì lại giống như tiếng trời, lão nói: “Marion...”

“Ông ời, chúng ta sống rồi.” Marion vui mừng nói: “Chúng ta đã trốn thoát, đại đa số đám người Ella đều còn sống. Ông có khỏe không?”

“Không sao.” Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão Sồi lộ ra nụ cười: “Nhưng ta sợ rằng trong khoảng thời gian này ta không thể di chuyển được.”

Marion gật đầu, nhìn chung quanh một lát. Đây là lúc phải nói ra vấn đề, không thể dấu diếm vĩnh viễn được. Cô liếm môi sau đó nói một hơi: “Ông ời, là thế này, lúc ấy có rất nhiều binh lính nên con rất khó có thể dẫn tất cả mọi người trốn thoát khỏi đó, sau đó con gặp được một U Linh, nó hỏi con có muốn ký khế ước hay không.. Trên thực tế là con không hiểu nó nói gì nhưng nó lấy ra một tờ giấy, con cảm thấy hình như là nó muốn con kí tên vào đó. Lúc ấy có rất nhiều rất nhiều binh lính loài người đang tới gần...”

Từ lúc Marion nhắc tới U Linh thì lông mày của lão Sồi đã bắt đầu nhíu lại, bởi vì tốc độ nói chuyện của Marion quá nhanh nên đến khi cô nói xong lão mới kịp mở miệng. “Con kí tên rồi đúng không, trên một tờ giấy không biết nội dung, với một U Linh?” Lão hỏi, lông mày nhíu lại thành một gốc cây lụ.

“Con không còn cách nào khác, con sắp chết.” Marion nói. Cô cắn đầu lưỡi nhìn lão Sồi: “Không phải bây giờ đã không có gì rồi sao! Con rất tốt!” Marion hoa chân múa tay, cố gắng lộ ra một nụ cười thật tươi: “U Linh đó trị thương cho con! Nó mở mặt đất ra theo yêu cầu của con sau đó giấu những người còn sống sót vào trong đó, nó còn cung cấp cho mọi người chỗ ở và đồ ăn, con cảm thấy nó là một U Linh tốt. Ella cũng cảm thấy như vậy.”

Những lời cuối cùng không hề có sức thuyết phục vì Ella xem tất cả mọi người đều là người tốt. coki LQĐ. Trong lòng Marion có một đồng nghi vấn và lo lắng nhưng khi đứng trước mặt lão Sồi thì cô lại không nhận được muốn nói tốt cho U Linh, cô không muốn làm cho lão lo lắng, giống như cô nói không sao thì mọi chuyện sẽ thật sự không sao.

“Giấu mọi người dưới mặt đất?” Hai mắt lão Sồi tròn trĩnh, tốc độ nói chuyện lập tức nhanh như người bình thường.

“Vâng, bởi vì lúc ấy không có chỗ nào khác để giấu mọi người cả.” Marion không xác định nói: “Dưới mặt đất có một không gian rất lớn, có rất nhiều lối đi giống như mê cung đồng thời còn có rất nhiều phòng đủ cho tất cả mọi người ở. Con nhìn thấy nó ra lệnh cho những con chuột rất lớn giống như pho tượng đào đất, chúng nó đào đất rất giỏi.”

“Tòa thành ngầm!” Lão Sồi nói.

Marion muốn nói nơi đó không được tính là thành phố vì phần lớn đều rất đơn sơ nhưng giọng điệu và vẻ mặt của lão Sồi lại làm cho cô ngừng giải thích. Lão Sồi chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng như vậy, trong lòng Marion bắt đầu hồi hộp, cô mơ hồ cảm thấy hình như mình đã gây họa rồi.

Lão Sồi thờ ra một thờ dài, lá cây lay động xào xạc, khuôn mặt trên thân cây lập tức có vẻ già yếu hơn một chút. “Marion...” Lão nói một cách nghiêm túc: “Đừng để cho U Linh kia biết, trước khi nó ký khế ước với người khác con phải lập tức dẫn mọi người ra khỏi đó.”

“Vâng.” Marion trả lời, theo lý thuyết thì cô nên thờ phào nhẹ nhõm vì đã có kế hoạch rõ ràng nhưng trong đầu cô lại bị quẩn quanh bởi một đồng vấn đề lớn. Lão Sồi nhìn cô vẻ rất kỳ lạ, rõ ràng là U Linh kia có chuyện gì đó, U Linh kia rất cổ xưa sao? Nhìn nó có vẻ không quá xấu hơn nữa đồ ăn nó cho bọn cô rất ngon khiến Marion rất khó tin tưởng đồng thời ôm lấy một loại hy vọng không thật. Hiện nhiên suy nghĩ này vừa mềm yếu lại vừa ngu xuẩn, nhưng Marion vẫn không nhận được hỏi: “Tại sao?”

Lão Sồi nhìn cô giống như đang khiển trách cô lãng phí thời gian ở đây hồi lung tung. Marion nhanh chóng tìm được cho mình một cái cớ, nói: “Bây giờ quân đội loài người vẫn còn chưa đi xa, nếu tùy tiện rồi đi sẽ rất nguy hiểm...”

“Không có bất kỳ chuyện gì nguy hiểm hơn chuyện ở lại tòa thành ngầm đối với bất kỳ một sinh linh nào sống trên mặt đất cả.” Lão Sồi ngắt lời cô: “Đó là tiền tiêu của đội quân Vực sâu, là cái miệng khổng lồ nuốt chửng tất cả mọi sinh linh, là kẻ địch lớn nhất của tất cả các sinh vật trên mặt đất!”

“Còn xấu hơn cả con người sao?” Marion không phục, nói.

“Còn xấu hơn cả con người.” Lão Sồi lắc đầu khiến các cành cây cũng đồng loạt lay động: “Chúng ta đã từng kẻ vai chiến đấu cùng loài người mấy trăm năm, đã từng hy sinh gần nửa tộc, mất đi một phần tư lục địa chỉ vì muốn đuổi tất cả những tạo vật của Vực sâu trên mặt đất đi. Chúng nó sẽ hủy diệt tất cả những điều tuyệt vời trên mặt đất, phá hủy thân thể của tất cả các sinh linh, nuốt chửng linh hồn người chết.”

“Nhưng con chưa từng được nghe nói đến Vực sâu...” Marion cái hiểu cái không, nói: “Nếu thật sự như thế thì tại sao bây giờ con người không đánh nhau với Vực sâu nữa?”

“Bởi vì chúng ta đã thành công...” Lão Sồi nói một cách đáng chất: “Vực sâu và Thiên giới đều đã biến mất.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Tháp quan sát, lò rèn và thu hoạch

Trong thời gian này Tasa tương đối bận rộn vì Tòa thành ngầm liên tục xuất hiện các chức năng mới giống như linh kiện của một mô hình máy bay hay tàu thuyền nên thứ Tasa cần phải tìm hiểu rất nhiều.

Sau lần đầu tiên Tasa lên mặt đất thì có một công trình kiến trúc tên là “Tháp quan sát” được mở khóa. Tasa có thể làm cho nó lên cao hơn mặt đất, từ khi có thứ này tầm mắt của Tasa không còn bị giới hạn ở dưới mặt đất nữa. Cảm giác của cô đã lan tràn lên trên mặt đất, mặc dù chỉ giới hạn trong phạm vi một trăm mét chung quanh tháp quan sát. Tháp càng cao thì càng có thể quan sát xa hơn nhưng phải dựa vào độ cao của những cái cây chung quanh đó vì nếu cao quá thì rất dễ bị phát hiện.

So với tháp quan sát thì công trình kiến trúc này càng giống kính tiềm vọng đang nổi lên trên mặt nước của tàu ngầm hơn vì nhìn qua thì nó có vẻ dài và nhỏ như cột điện. Sau khi Tasa đã nuốt một ít thực vật và đất để phân tích thành phần trong đó thì Tòa thành ngầm có thể mở phóng ra thăm thực vật của vùng bình nguyên chung quanh đây. Từ đó tháp quan sát nhìn có vẻ hoàn toàn giống như một thân cây, nếu người bình thường đứng ở bên cạnh thì sẽ không nhận ra bất cứ chỗ nào không đúng, thậm chí có dùng dao chém vào cái thì cũng không lộ ra sơ hở. Đương nhiên nếu như chặt nó ngã xuống thì nó sẽ bị tổn hại nghiêm trọng cộng thêm nếu mất đi ma lực bổ sung thì sẽ hóa thành khối đen sau đó biến mất giống như bất cứ tạo vật nào của Tòa thành ngầm.

“Cô nhìn đi, thuận tiện đến cỡ nào!” Thời điểm cô tạo nên cây cối thì Victor nói: “Chỉ cần một lần nuốt chửng mà thôi, thà vất vả một lần nhưng nhàn nhã lâu dài, lại không bị tổn thất gì cả.”

Chỉ cần nuốt chửng cây cối một lần thì việc chế tạo ra chúng nó cũng chỉ tiêu hao ma lực mà thôi, giống như việc in bưu thiếp với số lượng vô hạn trong thế giới của cô vậy. Hàm ý của Victor rất rõ ràng, hiện nhiên lại đang muốn giựt dây cô ra tay với cô gái người sói hoặc những người khác, dùng cách nuốt chửng để tạo ra một đội quân giá rẻ. Ở thời điểm hiện tại, một đội quân được sinh sản vô tính như vậy quả thật rất hấp dẫn nhưng Tasa sẽ không dùng cách này.

“Đây chính là lí do vì sao phá hủy một tòa thành ngầm lại dễ dàng như thế.” Tasa nói: “Chỉ cần phá hủy trung tâm của tòa thành ngầm thì tất cả tạo vật của Tòa thành ngầm đều sẽ tan thành mây khói, chỉ một cái “chém đầu” đã có thể hủy diệt cả một tòa thành.”

Có lẽ là vì vậy nên bên trong tòa thành ngầm chỉ có một ít xương cốt và thi thể. Tasa suy đoán. Có lẽ nuốt chửng là cách thức truyền thống của các tòa thành ngầm, tất cả các sinh vật trong tòa thành ngầm đều do nó nuốt chửng sinh vật của vị diện vật chất này sau đó dùng ma pháp tạo nên. Vì vậy sau khi trung tâm của tòa thành ngầm bị phá hủy thì tất cả đều bụi về với bụi, đất về với đất.

Tasa cảm thấy loại thiết lập này hơi bị ngu ngốc, quả thật giống như là đang tạo ra nhược điểm cho kẻ địch vậy. Thử nghĩ đi, nếu một tòa thành có sức phòng ngự kiên cố đến đáng sợ, có một quân đội có thể sao chép, bổ sung không giới hạn thì làm thế nào cũng không thể dễ dàng kết thúc cuộc chiến dài đằng đặc kia được... Nhưng chỉ cần có một tiểu đội linh hoạt, tinh nhuệ thừa dịp sơ hở lén vào tìm tới trung tâm sau đó giờ kiểm chém nát tảng đá thì không phải là thắng lợi rồi sao. Thật đúng là khô khan. Khô khan đến mức giống như chỉ cần mở một cái chốt là có thể chiến thắng trong Resident Evil hay ném nhả vào trong núi lửa có thể chấm dứt đại chiến thế giới. (Resident Evil là một game sau được chuyển thành phim rất nổi tiếng thì phải, tui chưa xem cái này nên không rõ lắm còn cái sau là trong phim Chúa tể những chiếc nhẫn nha, ai chưa xem nên xem. Hay cực)

“Nhưng cô là Sào Mẩu mà?” Victor sừng sốt, nói: “Chỉ cần có người phá hủy trung tâm thì cô chết chắc rồi, còn rảnh để quản chuyện người khác sống hay chết nữa hả?”

“Ít nhất làm vậy có thể khiến cho kẻ địch phải tính toán cái giá phải trả trước khi hành động, bọn họ tính ra cái giá phải trả càng cao thì nguy hiểm của tôi sẽ càng nhỏ.” Tasa nói: “Huống chi nếu như tôi nhất định phải chết, khi biết kẻ thù cũng sẽ bị chôn cùng mình thì ít nhất tâm tình cũng tốt hơn một chút.”

Victor im lặng một hồi sau đó cười ha ha. Anh ta nói: “Hiện tại ta có chút thích cô rồi đấy.”

“Không cần, cảm ơn.” Tasa nói một cách lễ phép.

Tasa không muốn chết, cũng không muốn làm một tòa thành ngằm vĩnh viễn. Cô rất nhớ mùi vị của cơm, rất nhớ cảm giác ngón tay vuốt ve bộ lông của thú cưng, rất nhớ chiếc giường mềm mại, rất nhớ lúc dùng châm giấm lên bãi cỏ, cảm nhận gió mát phất vào mặt, hoa cỏ đua hương. Tasa cảm thấy rất hứng thú với thế giới mới này, cô sẽ không vì muốn biến trở về thành con người hoặc trở về thế giới cũ mà trả giá tất cả những thứ bây giờ cô có, tương tự với những thứ mình đang có, cô cũng sẽ không chấp nhận việc bị trôi vào một tòa thành, tồn vong cùng với một tảng đá.

Sử dụng kế ước mà không phải là nuốt chửng làm cho Tasa mơ hồ thấy được ánh rạng đông, cô vẫn chưa xác định được cụ thể là nên làm như thế nào nhưng chắc chắn cô sẽ tìm được biện pháp.

Bây giờ có gần trăm người sống ở đây, từ nay về sau ma lực dự trữ của Tòa thành ngằm sẽ chỉ tăng lên chứ không hề giảm đi. Slime giống như vi khuẩn, nuôi nó rất dễ dàng, sau khi có đồ ăn thì chúng nó sẽ nhanh chóng phân chia, sinh trưởng, ma thạch được chúng nó sản xuất ra còn nhiều hơn cả ma pháp bị hao đi do tạo ra đồ ăn... Nhưng kỳ lạ chính là không thể trực tiếp dùng đồ ăn ma pháp để nuôi Slime được, chắc có lẽ nguyên nhân nằm ở nguồn gốc. Tasa bị vây trong ma pháp và định luật bảo toàn khối lượng một lúc, cuối cùng quyết định không nên lãng phí tế bào não ở trên những thứ không khoa học như thế này làm gì.

Thật ra nếu như không có sự uy hiếp từ những kẻ xâm lược bên ngoài thì nuôi mấy sinh vật của vị diện vật chất này cũng đủ cho một tòa thành ngằm hoạt động rồi. Tasa nghĩ. Cô cảm thấy mình giống như mấy con kiến đang nuôi dưỡng sâu còn Tòa thành ngằm là một hệ sinh thái sơ cấp rất thú vị.

Ở đây, ma lực giống như tiền, có ma lực thì mọi chuyện đều tốt đẹp. Tasa đã sắp đặt không ít tháp quan sát ở những vị trí thích hợp để tạo thành một mạng lưới có thể giám sát mặt đất ở mức độ tốt nhất. Sau khi Tasa biết rõ mình có thể di chuyển trên mặt đất thì việc cho Địa Tinh đào đường hầm thông lên mặt đất cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Hiện tại Tasa có tổng cộng mười con Địa Tinh (không bao gồm A Hoàng), không phải chứng hiệu suất đào hầm của chúng nó không đủ mà là bây giờ phạm vi của Tòa thành ngằm có chút lớn nên muốn điều thợ mỏ từ phía Đông sang phía Tây có chút bất tiện vì vậy Tasa nghĩ không bằng bố trí Địa Tinh ở cả bốn nơi.

Về sau có Địa Tinh đào được quặng sắt.

Khi Tasa tìm được cục quặng sắt thứ nhất thì Tòa thành ngằm lập tức báo lò rèn đã được mở khóa, chỉ có điều tạm thời còn chưa sử dụng nó được. Khi mở khóa lò rèn có chú thích rõ: Lò rèn là cung cấp các dụng cụ vũ khí, trước mắt vì không có thợ rèn nên không thể sử dụng được. Bên dưới còn có một dòng chữ nhỏ: Cô cho rằng chỉ cần ném quặng sắt vào trong lò rèn là có thể biến ra vũ khí sao? Đừng có ngu ngốc, cái này không phải ma pháp.

... Không phải phòng bếp có thể tạo ra đồ ăn từ ma pháp sao?!

Thôi, không nên so đo với mấy thứ khó hiểu này nữa.

Nhắc tới chuyện này thì thật ra phòng bếp cũng cần có đầu bếp, trước mắt phòng bếp chỉ có thể tạo ra bánh bao trắng, thịt nướng và dưa trắng mà thôi. Hiện tại các vị khách của cô đang cảm động đến rơi nước mắt nhưng nếu ngày nào cũng ăn chừng đó chắc chắn sẽ cảm thấy chán ngán.

Nhưng nhìn bọn họ ăn thì có vẻ ngày cảm thấy chán đó sẽ không tới.

Tasa thấy cô gái người sói lén lút trở về sau đó lại lén lút đi khắp nơi trong tòa thành ngằm, chụm đầu với những người khác bàn chuyện làm thế nào để trốn đi. Marion thật sự rất cẩn thận, kỹ năng tránh né tai mắt cũng không tệ, đáng tiếc cô không biết cả tòa thành ngằm chính là tay chân, tai mắt của Tasa mà làm sao cô có thể lừa gạt tòa thành ngằm được? Tasa chỉ nhún mày, phân ra vài phần để chú ý Marion mà thôi.

“Xem đi, xem đi...” Victor kéo dài giọng: “Con chó nhỏ vong ân phụ nghĩa muốn dẫn mấy con gà đi.”

Giọng điệu lúc nói chuyện của Victor đặc biệt gọi đòn hơn nữa lại thường hay khinh thường cô. Tên này vừa nhìn thấy Tasa chịu thiệt đã hoa tay múa chân, ý đồ dùng cái này để chứng minh lời mình nói mới là đúng.

“Là cái gì làm cho thái độ của cô ta thay đổi như vậy? Hừ, nhất định là cái cây thành tinh kia, chắc hẳn lão ta đang trốn ở nơi nào đó trên mặt đất, vậy mà cô còn chẳng thèm đi tìm lão ta. Đáng lẽ cô nên nuốt chửng lão ta từ sớm, mấy cái cây già thành tinh này đều là đồ càng già càng ngoan cố.” Victor chặc chặc lắc đầu, không ngờ anh ta còn có thể khiến quyền sách làm ra động tác lắc đầu.

“Xin lỗi, tôi có mắt, cũng có đầu óc.” Tasa thờ dãi: “Im lặng đi, đừng quấy rầy tôi nữa.”

Victor bắt đầu rầm rì phân bác nhưng Tasa lại làm như không nghe thấy.

Marion làm không tệ nhưng hành động bảo vệ những người này của cô chỉ mới ở mức tạm được. Bọn họ châu đầu ghé tai, lúi rúi, nghe qua thì có không ít người tỏ vẻ không vui khi phải rời đi, thật không nhận ra ban đầu có rất nhiều người không muốn xuống nơi này. Một số người có vẻ rất sợ hãi loài người, thà rằng ẩn núp ở mặt đất còn hơn, có lẽ bọn họ cảm thấy nơi này rất an toàn. Thậm chí có một số người còn dùng hoa, cành cây và một số thứ khác trang trí cho căn phòng trông tròn của mình. Bọn họ giống như những con chim đang chuẩn bị cho cái ổ của mình nên lúc nghe nói phải đi thì lẳng nhằng dây dưa, cúi đầu xuống sau đó tỏ vẻ muốn mang tất cả những thứ đồ linh tinh trong phòng theo. Một số khác thì rón ra rón rén đi đến phòng bếp, vừa ăn vừa mang theo giống như cảm thấy đồ ăn nơi này rất ngon, sau này không được ăn nữa sẽ rất đáng tiếc...

“Chúng ta ở lại đây càng lâu thì sẽ càng nguy hiểm!” Marion cố gắng thuyết phục: “Quân đội loài người chỉ tạm thời rời đi, đến khi bọn họ quay trở lại bao vây nơi này một lần nữa thì chúng ta đừng hòng trốn thoát!”

“Chúng ta có thể dẫn nó theo không? Nó thật đáng yêu!” Có một người nói sau đó túm lấy chân A Hoàng, kéo nó vào. Lúc trước A Hoàng được Tasa nuôi thả dưới mặt đất, gần đây lại làm cho các vị khách này rất vui vẻ nên cực kì được bọn họ yêu thích.

Marion có vẻ gấp đến sắp khóc rồi.

“Những người này là thế nào đây, người Italia à.” Tasa lăm bằm, đáng tiếc nơi này không có người nào hiểu được hàm ý mỉa mai trong câu này. (Chắc có liên quan đến câu chuyện cười nào đó mà tui tìm không ra)

“Service Dali? Ta chưa nghe nói tới chủng tộc này.” Victor nói: “Nhìn bọn họ thì đại khái là người lùn hỗn huyết, hoặc có lẽ là người lùn cũng có thể là nửa người lùn. Huyết thống còn pha tạp hơn cả con chó nhỏ kia nữa, cơ bản giống như người lùn bình thường.”

Người lùn hỗn huyết, người lùn, nửa người lùn? Tasa mê mẩn trong chốc lát, cô còn tưởng rằng ba loại này chỉ khác nhau ở cách gọi thôi. Victor cảm nhận được sự nghi ngờ của cô nên cảm xúc dâng trào nói: “Cô chỉ cần nuốt chừng một người thì sẽ biết ngay bọn họ thuộc chủng tộc nào!”

Thật là một đề nghị vô cùng đơn giản, thô bạo lại vô dụng.

Phía bên kia, cuối cùng Marion cũng thành công thuyết phục tất cả mọi người. Lúc đầu bọn họ lúi lúi kéo kéo nhưng cuối cùng vẫn bỏ lại phần lớn đồ vật, chỉ mang theo một chút đồ ăn sau đó né tránh Địa Tinh ở xung quanh, đi lên mặt đất. Những người này rất căng thẳng nhưng ở trong mắt Tasa lại rất buồn cười, cô kiên nhẫn đợi một một lúc lâu xem những người tài giỏi này thoát khỏi tòa thành ngầm bằng cách nào.

“Cô cứ để cho bọn họ đi ra ngoài như vậy sao?” Victor chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Cô có từng lo lắng đến vấn đề giữ bí mật không? Để cho một đám người mềm yếu, ngu ngốc chỉ cần bị tra khảo sẽ khai ra tất cả rồi đi mà không phải biến bọn họ trở thành vật sở hữu của tòa thành ngầm? Còn có con chó nhỏ mà cô đã kí khế ước kia nữa, ta đã nói với cô...”

“Tôi cũng đã nói với anh.” Tasa cắt đứt Victor: “Tôi có đầu óc.”

Không lâu sau, có một bóng người xuất hiện ở cửa, là Marion.

Cô mím môi, vẻ mặt nghiêm túc giống như thấy chết không sờn đi xuống dưới mặt đất. Bước chân của cô gái người sói rất nặng nề, Tasa nhìn cô đi từng bước một về phía trước sau đó tiến đến trước mặt U Linh.

Tầm mắt của tòa thành ngầm nhìn có thể nhìn thấy toàn bộ không gian ở dưới mặt đất nên lúc này U Linh vẫn đứng im lặng bất động nhìn khu mộ giống như sau khi chia tay Marion thì không hề động đậy nữa. Tasa vẫn đứng yên tại chỗ thật lâu, Marion cũng đứng im bất động ở bên ngoài khu mộ, không nói tiếng nào cũng không có rời đi. Hơn mười phút đồng hồ sau, U Linh mới quay đầu lại, không nói một lời bay tới trước mặt Marion.

Ánh mắt Marion chuyển động cực kỳ nhanh, dường như lúc cô căng thẳng thì luôn có động tác này. Cô mở miệng nói trước: “Bọn họ đã đi rồi, cảm ơn cô đã tiếp đãi, cũng cảm ơn cô đã cứu chúng tôi.”

“Vậy sao?” U Linh nói: “Cô nên nói với trước tôi một tiếng.”

“Xin lỗi, chuyện này quá đột ngột, chúng tôi đã quấy rầy cô quá nhiều. Bọn họ đã đi đến thành phố lớn hơn, sẽ không trở về đây nữa, rất cảm ơn cô.” Marion nói một cách cứng nhắc giống như đang đọc thuộc lòng kịch bản. Cô hít vào một hơi sau đó nói rất nhanh: “Nhưng tôi sẽ ở lại, vĩnh viễn ở lại chỗ này. Tôi đã là của cô rồi. Tôi sẽ.... tôi sẽ cố gắng làm việc để báo đáp ơn cứu mạng của cô, tôi sẽ làm luôn phần của bọn họ, tôi sẽ nghe lời... Rất nghe lời.”

Marion liên tục gật đầu rất mạnh ở khúc cuối giống như muốn gia tăng sự tin tưởng. Những câu cuối cùng Marion nói rất lộn xộn, áp ứng nhưng chắc hẳn đây mới là lời chân thật của cô. Tasa nhìn Marion một lát. Marion ngẩng đầu ưỡn ngực, thoát nhìn giống như cô sẽ nghe lời, làm theo lời Tasa không hề chùn bước nhưng lỗ tai xu lông trên đầu lại nghiêng về phía sau giống như đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc đánh nhau với Tasa.

“Không sao.” Tasa nói sau đó vươn tay sờ đầu của Marion: “Cô chính là thu hoạch lớn nhất của tôi.”

Marion bị xoa đến lỗ tai cũng dựng đứng lên, cô ngơ ngác nhìn Tasa giống như không biết nên làm thế nào. Lúc này Victor lập tức phát ra một tiếng rên rĩ giống như bị đau răng bên tai Tasa: “Chẳng lẽ cô đang nghiêm túc sao?” Anh ta nói: “Cô ta đã thả cho một đàn gà chạy mất mà cô còn nói cô ta là thu hoạch lớn nhất của mình?”

Đúng là Tasa rất nghiêm túc, tất cả những thứ được mở ra sau khi kí khế ước với Marion đã mang lại cho cô lợi ích không nhỏ, điều này còn có lợi hơn cả vô số tài nguyên. Từ sau khi các khả năng được mở khóa thậm chí cô đã tìm được đường đi cho tương lai.... Nhưng xét thấy điều này vẫn chưa được chắc chắn nên cứ tạm thời để đó rồi sau này tính sau.

Huống chi...

Ai nói những người kia có thể rời khỏi đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòà Thành Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lời thề

Vật kia ngẩng đầu lên.

Thật ra nó không có đầu, chỉ là một thứ gì đó hơi gồ lên đang lóe ánh sáng đỏ, nghe nói cấp trên đã bỏ ra một số tiền lớn để chế tạo nên loại vũ khí này, không biết tác dụng trên thực tế như thế nào. Lúc trước có rất nhiều người ngu xuẩn coi nó là ma quý, vì phạm mệnh lệnh chỉ vì muốn phá hủy nó, cuối cùng chính mình lại bị xử theo quân pháp hơn nữa lại còn ảnh hưởng đến loại vũ khí quý giá mắc hơn cả một doanh trại này. Loại chuyện ngu xuẩn này xảy ra quá nhiều nên người của quân bộ đành phải thay đổi ngoại hình của nó sau đó công bố đây là một loại chó săn hỗn huyết, là biểu tượng cho sự đê bệp ma lực của ác ma.

Mặc dù thượng sĩ cho rằng thứ đồ này nhìn có vẻ không giống chó săn chút nào nhưng hắn không thể không thừa nhận điểm tốt của nó. Dù sao việc giải thích chó săn màu đỏ là cái gì đối với những binh lính bình thường cả đời chưa bao giờ nghe nói đến “Máy móc” thực sự là có chút phí sức.

Con chó săn màu đỏ ngẩng đầu lên nhìn về một phía, “hai mắt” lóe lên ánh sáng màu đỏ. Trước đó không lâu nó đã trải qua một lần cải tạo nên hiện tại phạm vi điều tra càng trở nên chính xác, giới hạn cũng được nâng cao hơn.

Đổi lại những người nhìn giống dị chủng cũng sẽ xuất hiện trong danh sách săn bắt của nó.

Việc cải tạo chỉ xảy ra trong hai ngày nên thượng sĩ đã tỏ thái độ phê bình kín đáo đối với chuyện này. Trước đó vài ngày, hầu hết các nơi đóng quân đều nhận được nhiệm vụ tiêu diệt dị chủng, không biết là đã xảy ra chuyện gì. Thượng sĩ cho rằng mình là sĩ quan tăng dưới chót nên không cần phải nghĩ nhiều, hắn rất hào hứng vì có thể được điều đến đóng quân ở Ansa hoang đã đầy ung nhọt kia để tìm kiếm cơ hội. Nơi đó thu nhận kẻ bỏ trốn, tạp chủng và tất cả những thứ bị vứt bỏ gây phiền toái cho quân đội trú đóng ở nơi đó rất nhiều. Cho tới bây giờ hắn vẫn luôn cho rằng những kẻ này xuất hiện ở nơi đóng quân của bất cứ sĩ quan nào đều là chuyện vô cùng nhục nhã. Nhưng còn có cách nào nữa? Chính phạt tiền, cấp trên cho rằng tác chiến ở vùng hoang dã rét lạnh cùng với khí hậu, địa hình, thú hoang và những người dân nghèo khó liều mạng kia là cực kì không có lợi hơn nữa bọn họ lại không ra gây chuyện gì nên tạm thời mở một con mắt nhắm con mắt cho qua. Thượng sĩ cũng không thể làm gì thắng đến khi mệnh lệnh mới được truyền ra.

Bọn họ đã được cho phép và được tiếp viện đầy đủ nên việc hoàn thành những chuyện còn lại dễ dàng như một bữa ăn sáng. Bọn họ giết dị chủng, đốt trại doanh trại của bọn chúng, đáng tiếc phần lớn bàn chân của những kẻ này đều giống như bôi dầu, trốn tránh còn nhanh hơn cả thỏ. Thượng sĩ đã ra lệnh binh lính treo đầu những người chết và tù binh lên trên cột cờ nhưng bọn chuột nhắt đó đều không hề có lòng dạ báo thù, không thấy tên nào lộ diện cả.

Trại dân du cư đã bị thượng sĩ xóa sổ vĩnh viễn nhưng vẫn chưa đủ. Hắn biết những tạp chủng này giống như những con chuột, chỉ phá huỷ một hang ổ thì vẫn không đủ để ngăn bọn chúng tro tàn lại cháy. Chỉ có giết tất cả chuột lớn, đim tất cả chuột mới sinh thì mới có thể chấm dứt nạn chuột phá hoại, khiến tất cả những dị tộc đáng chết đến từ Vực sâu này không làm ô nhiễm không gian, xâm chiếm tài nguyên của con người nữa. Vì vậy hắn dẫn đầu toàn quân truy kích nhưng ở trong thời điểm quan trọng thì cấp trên lại thu hồi cho săn màu đỏ về, nói là muốn cải tạo nâng cấp.

Thật là con mẹ nó đúng thời điểm, bọn hắn vốn nên mang theo những con cá lọt lưới chiến thắng trở về nhưng chó săn màu đỏ lại bị thu hồi làm cho đám người kia trốn thoát ở ngay dưới mí mắt của bọn hắn, còn tệ hơn nữa là có một tiểu đội hoàn toàn mất tung tích, quả thật đã gặp quỷ mà. Lúc thượng sĩ nhận pháo hiệu thì năm phút sau đã tới vị trí phóng pháo thế nhưng ở nơi đó ngay cả một cái xác cũng không có. Trên mặt đất trống trơn, chỉ có vài nơi còn lưu lại vết máu và chỉ thế mà thôi.

“Chúng ta đang truy bắt Quỷ ăn thịt, chúng nó đã ăn hết cả một tiểu đội!”

Sau đó lời đồn này được lưu truyền rộng rãi trong quân đội và cấp trên không thể không dùng sức mạnh để loại bỏ nó. Thượng sĩ kia cũng phải gánh chịu trách nhiệm mà không hề biết lí do bởi vì lúc đó hắn ở gần nơi đấy nhất, cũng coi như là người chứng kiến duy nhất. Những người khác hoài nghi, nhìn hắn giống như là hắn hoa mắt để kẻ địch chạy trốn hơn nữa còn bỏ sót các thi thể.

Thượng sĩ rất tức giận nên dẫn theo những binh lính trực thuộc hắn tìm kiếm ở xung quanh vào lúc ba giờ sáng. Có lẽ ngôi sao chiến thắng đã chiếu rọi hắn khi ánh mắt của chó săn màu đỏ bỗng nhiên sáng lên, tuyên bố kẻ địch đột nhiên biến mất lại xuất hiện.

“Toàn quân nghe lệnh!” Hấn hưng phấn nói: “Dùng tốc độ nhanh nhất tiến về trước!”

Lần theo dấu vết chưa tới một giờ thì cuộc truy tìm đã đến hồi kết. Một đám người lùn nhìn thấy ánh đuốc thì lập tức sợ hãi, hiển nhiên là không ngờ mình lại bị bại lộ tung tích nhanh đến như vậy.... Lúc trước bọn hấn không có chó săn màu đỏ nên phạm vi truy tìm bị giới hạn còn lúc này trong đó không có một người nào không phải là dị chủng nên thượng sĩ lập tức nghĩ rằng lần này thoải mái rồi.

Xương cứng chỉ cần đánh một lần sẽ nát, ngay cả đứa bé cũng biết không nên kết bạn mà đi nhưng đám người yếu đuối, ngu xuẩn trước mắt này lại di chuyển thành đoàn khiến thượng sĩ không dám tin bọn chúng có thể trốn thoát khỏi sự đuổi bắt trước đó. Hấn không có ra lệnh bắn tên một lượt vì tên là để dùng cho những tình huống nghiêm trọng, không thể lãng phí vì bọn dị chủng được. Bọn hấn không tốn bao nhiêu công sức, cũng không gặp phải bao nhiêu kháng cự đã bao vây được đám dị chủng vào chính giữa.

Sau khi binh lính bao vây con mồi thành vòng tròn thì thượng sĩ quát hỏi những tên bỏ trốn đang run lấy bầy này: “Đồng bọn của bọn mày ở chỗ nào?”

Không có người nào lên tiếng.

“Không khai đúng không? Đồng bọn của bọn mày đã giết chết những binh lính anh dùng để che dấu cho bọn mày, không ai ngu đến nỗi tin rằng bọn mày có thể làm được chuyện này cả!” Thượng sĩ lạnh lùng nói: “Mau khai đi, tao sẽ cho bọn mày chết một cách nhân từ!”

Lúc này hấn nghe được tiếng khóc nức nở của một đứa bé. Mẹ của nó vội vàng bịt miệng đứa bé nhưng thượng sĩ đã ra lệnh cho binh lính kéo tay mẹ đứa bé ra. Hấn hy vọng sẽ nghe được lời khai nhưng đứa bé kia cứ khóc mãi, khóc đến bắt đầu nấc cục. Nhìn hành động của người mẹ thì có vẻ không phải xuất phát từ sự anh dũng hoặc trung thành mà chỉ là sợ tiếng khóc sẽ hấp dẫn sự chú ý của bọn họ mà thôi.

Thượng sĩ bắt đầu cảm thấy phiền chán, mặc dù bây giờ đang là mùa hạ nhưng vào lúc rạng sáng thì Ansa hoang dã vẫn tương đối lạnh. Hấn chỉ cần mang một ít tù binh về tra khảo, nơi này quá nhiều người rồi.

Hấn ra lệnh: “Giữ lại mười người, còn lại giết hết.”

Bọn lính lập tức rút vũ khí ra.

Đám người dị chủng bị bao vây ở chính giữa hét lên chói tai, bọn họ lại bắt đầu trở nên lộn xộn. Có không ít binh lính trong mắt lóe lên ánh sáng tàn nhẫn, bọn họ truy tìm vào nửa đêm cũng chỉ vì chuyện này, cho tới bây giờ giết dị chủng là cách giải tỏa áp lực được hoan nghênh nhất, điều khiến bọn họ vui sướng hơn nữa là còn có thể trở thành anh hùng. Thượng sĩ nhàm chán xoay người đi về phía ngựa của hấn, hấn không hề hứng thú đối với buổi tiệc ồn ào này, hấn chỉ hy vọng có thể trở về nhanh một chút sau đó tự thưởng cho mình một ly rượu.

Sau khi xoay người để khỏi làm bẩn ánh mắt của hấn thì thượng sĩ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đến từ binh lính của hấn. Lập tức sau đầu hấn truyền đến cảm giác đau đớn giống như có thứ gì đó cắt qua mũi, qua tóc rồi qua da đầu của hấn. Đây là vũ khí gì? “Mau tìm công sự che chắn!” Hấn quát lên sau khi nghe thấy tiếng gió rít gào và tiếng hét thê thảm trộn lẫn vào nhau.

Ngựa hí vang bỏ chạy, thượng sĩ may mắn tìm được một gốc cây để ẩn nấp, hấn nhỏ thứ đã tấn công mình từ trên đầu xuống. ... một cái lá cây sồi?!

Hấn nhìn về phía sau thì thấy đội ngũ chỉnh tề đã tan tác, không ít người ôm mặt kêu rên, chạy lung tung như những con ngựa bị hoảng sợ. Ở phía xa không có kẻ địch nhưng gió lớn lại mang đến một số lượng lớn lá cây như những lưỡi dao sắc nhọn.

Bọn tù binh thì hoàn toàn không bị gì bởi vì lúc này bọn chúng đã nhanh chóng ngồi xuống, hướng chỉ bọn người lùn này có đứng cũng không cao đến ngực của đàn ông trưởng thành. Những chiếc lá bị gió cuốn đến rất khéo léo, vừa có thể tránh bọn lùn vừa có thể tấn công binh lính ở tầm cao. Bắt đầu có một số người lùn thông minh nhận cơ hội này chạy trốn, thượng sĩ thấy thế nhíu mày, lớn tiếng ra lệnh cho bọn lính nằm xuống.

“Nằm xuống! Lập.... Lá chắn!” Diễn đàn. Hấn hô lớn, lập tức có một đám binh sĩ dựng lá chắn, chắn ở phía trước. Những binh lính biến thành người mù hoảng sợ bỏ chạy lung tung đều bị đánh gục xuống đất còn những người khác thì nhanh chóng chỉnh đốn lại đội ngũ. Quả thực lá cây tạo thành tổn thất không nhỏ với bọn hấn nhưng uy lực không bằng cung nỏ bắn hàng loạt nên chỉ cần tập trung tinh thần ngồi xổm xuống là có thể tránh né sự tấn công. Hiện giờ đội ngũ của bọn họ rất rối loạn, thượng sĩ hít mắt nhìn về phía những lá cây bay tới, trong lòng bị kích động lần nữa.

Nơi đó có bóng dáng của một cây đại thụ, lại là một một dị chủng, hiện giờ có rất ít dị chủng có hình dạng như thế này vì xác của nó sẽ bị đưa đến thủ đô triển lãm còn sĩ quan giết nó sẽ đổi được một quân hàm cao hơn.

“Thấy rồi! Phía trước là một quái vật đang sống sờ sờ!” Hấn kích động cao giọng nói: “Chẳng qua chỉ là một cái cây mà thôi, nó cũng chỉ có chút năng lực như vậy! Gió không thể nào lớn mãi như vậy được!”

Giống như hưởng ứng lời nói của hấn, số lượng lá cây thật sự không có dày đặc như vừa rồi nữa.

“Các anh em, chẳng lẽ các bạn sợ hãi sao? Trong tay chúng ta có đuốc và tên nỏ, chúng ta là chủ của muôn loài, là chủ nhân duy nhất của Erean!” Thượng sĩ nói. Sau đó hấn rất hài lòng khi thấy sĩ khí binh lính tăng lên: “Đến đây đi, chúng ta phải đốt cháy cái cây quái vật này, chặt hết cành của nó, chém rơi hết tất cả đầu người lùn! Vì máu tươi của tổ tiên và những người khác đã đổ xuống vì Erean!”

“Vì Erean!”

Bọn lính đồng loạt hô vang, bọn hấn cầm lưỡi kiếm sắc bén và cây đuốc trong tay, hoặc là dùng lá chắn, hoặc là khom người chậm rãi tiến đến gần cây sồi.

.....

Marion nhảy dựng lên.

Cô bật nhảy dựng lên sau đó gần như muốn chạy ra khỏi nơi đây.... Nếu như lúc xoay người không đụng phải U Linh đang lơ lửng ở bên cạnh thì cô đã lao ra khỏi Tòa thành ngầm rồi. Hàm răng của cô gái người sói nghiền chặt, cả người căng thẳng giống như tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tasa có thể nhìn thấy những thứ trên mặt đất thông qua tháp quan sát nhưng nếu muốn những người khác cũng nhìn thấy thì phải dùng một thứ ma pháp nào đó giống như hình chiếu, tuy phải tiêu hao một lượng ma lực không nhỏ nhưng tuyệt đối đáng giá.

Hình chiếu cho Marion thấy một trận tàn sát sắp bắt đầu.

Cô hoàn toàn không chờ đợi được, cô muốn xông lên giúp đỡ nhưng thời điểm đối mặt với U Linh cô lập tức nhận ra mình đã thuộc quyền sở hữu của U Linh. “Xin cho tôi được giúp mọi người!” Marion thốt lên: “Van cầu cô, xin cho phép tôi...”

“Tại sao?” Tasa hỏi.

“Bọn họ sắp bị giết rồi! Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!” Marion liên tục quay đầu lại nhìn: “Lá của ông Sồi sắp dùng hết rồi, hiện tại ông ấy không có cách nào di chuyển được!”

“Nhưng chuyện này đâu có liên quan gì tới tôi?” Tasa nói.

Về mặt Marion trống rỗng.

“Tôi cứu các cô, chiếu đãi các cô, tùy ý để bọn họ không chào mà biệt. Lúc trước kí khế ước với cô là do lòng tốt nhưng cô nên hiểu rõ nhân từ không phải vô hạn.” Tasa ôn hòa nói: “Nếu bọn họ đã lựa chọn rời khỏi nơi này thì sống chết của bọn họ có liên quan gì đến tôi? Mà cô, người kí khế ước với tôi, cô định dùng sức lực của một người để thay đổi chiến cuộc sao? Nếu cô thành công thì tôi chẳng có lợi gì còn nếu cô thất bại, tôi sẽ mất đi một tài sản rất quan trọng, trên thực tế việc chữa thương cho cô là một tổn hao không nhỏ. Tại sao tôi phải vì những người không liên quan mà để cô đặt mình vào nguy hiểm đây?”

“Tôi có thể cho cô linh hồn của tôi...”

“Cô đã đưa nó cho tôi, cô không biết sao?” Tasa nhìn Marion, ánh mắt gần như thương hại.

Có thể Marion không biết, cũng có thể là không nhớ rõ. coki LQĐ. Cô gái người sói đáng thương không hiểu khế ước và cũng không thể phản bác được, Tasa gần như có thể nghe thấy đầu óc của Marion đang chuyển động. Marion đang cố gắng tự hỏi mình còn lợi thế gì nhưng cô đã hai bàn tay trắng. Mọi chuyện đúng như Tasa dự đoán.

Tasa cảm thấy mình đang bắt nạt một đứa trẻ nhưng đây là tình thế bất buộc.

Chiếc lá cây cuối cùng rơi xuống.

Marion hít một hơi, có vẻ như cô đã ra một quyết định gì đó, giống như vò đã mẻ lại sứt nên chẳng còn gì để lo lắng nữa. Trên mặt Marion hiện lên sự pha trộn giữa tuyệt vọng và hy vọng, dường như trong con người màu xanh lam đang bùng lên một ngọn lửa có thể đốt cháy tất cả.

“Chỉ cần cô cứu bọn họ... Bọn họ sẽ ở lại, tôi sẽ thuyết phục bọn họ hoặc có thể trông chừng bọn họ.” Marion nói: “Cô sắp có được linh hồn trung thành đến chết không đổi của tôi, dù cho cô bảo tôi vung dao chém về phía Lang thân tôi cũng sẽ không do dự dù chỉ là một giây.”

Marion quỳ xuống, cô đâm đoản đao xuyên qua mu bàn tay, hoàn thành lời thề cao nhất của người sói. Marion thờ dòn dập, cô cảm thấy bờ vai của mình nặng trĩu, trái tim đập cuồng loạn, hiện tại cô đã bán tất cả những thứ của mình cho ác ma.

Cô thật sự không còn gì nữa.

“Tôi nhận.” U Linh nói. Lập tức có một luồng ánh sáng dịu nhẹ sáng lên ở trên mu bàn tay của Marion, chữa trị vết thương mà cô vừa mới gây ra. Lúc này giọng nói của ác ma lại giống như một thiên sứ nhỏ dịu dàng: “Tôi sẽ bảo vệ người của cô đến khi tôi hóa thành tro bụi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trường Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Xương khô và U Linh

"Thứ này là gì vậy?" Sĩ quan phụ tá nói trầm.

Bọn hấn bao vây cây sồi này lại, khiến chần chệ ở phía trước, tên nó xuyên qua khe hở giữa các tấm khiên chắn nhắm thẳng về phía thân cây. Đuốc bị ném đến gần cây sồi, không có gần đến nỗi có thể đốt cháy thân cây nhưng ánh lửa đủ để chiếu sáng gương mặt trên cây đại thụ.... Gặp quý rồi, cái cây này có mặt.

Thượng sĩ lộ vẻ mặt thù ghét.

Đó là khuôn mặt nhăn nhoe của một ông lão dính liền với thân cây. Trên cây sồi không còn một cái lá nào cả vì tất cả lá cây đều đã được sử dụng cho những đợt tấn công vừa rồi, bây giờ cành cây chỉ còn trụi lủi, ngược lại càng làm tôn lên khuôn mặt trên thân cây. Khuôn mặt trên thân cây nhắm nghiền hai mắt, chạc cây phập phồng một cách thong thả. Thượng sĩ phát hiện rõ ràng nó đang cử động theo nhịp hô hấp. Rành rành là một cái cây nhưng lại biết tấn công người khác, không hổ là dị chủng đến từ Vực sâu.

Đột nhiên cái cây mở hai mắt ra, một mồi nhìn bọn họ.

Thượng sĩ hoàn toàn bị chọc giận bởi vì vẻ mặt của cái cây kia cực kì giống một ông già loài người, ánh mắt một mồi hòa lẫn với sự sáng suốt, thần thái bất chước loài người một cách tầm thường này khiến hấn giận đến sôi gan. Nó muốn dùng cái này để đòi lấy sự đồng tình của bọn hấn sao? Hay là nó đã ăn rất nhiều người nên mới tạo thành một khuôn mặt giống loài người đến vậy? Cho dù là trùng hợp thì việc nó bất chước loài người, kẻ đứng đầu Erean cũng là một loại xúc phạm đáng ghê tởm, nó nên bị chặt xuống sau đó đốt cháy thành than.

"Đồ quái vật đáng chết!" Thượng sĩ giận dữ hét lên: "Chuẩn bị hòa tiền, thiêu cháy nó, báo thù cho những chiến sĩ của chúng ta!"

"Báo thù..." Quái vật kia mở miệng: "Đứa nhỏ, trên tay của các người đã dính bao nhiêu máu của đồng đội?"

Giọng nói của nó cũng giống người già nhưng nội dung lại cực kì hoang đường vô lý, chính vì vậy nên thượng sĩ không có để ý so đo câu "đứa nhỏ" si nhục kia. Quái vật chính là quái vật, sao có thể hiểu được sự đoàn kết, dùng cảm và cao thượng của loài người? Hấn nở một nụ cười khinh miệt sau đó nói: "Bọn ta không phải là dã thú như các người, con người đâu có ra tay với đồng đội của mình."

Đột nhiên cái cây nở nụ cười, tiếng cười của nó già nua như một trận gió, vang vọng cả cánh rừng.

Thượng sĩ không muốn nghe con quái vật này nói nhảm nữa, cũng không muốn biết đối phương còn có bao nhiêu năng lực. cokiLQĐ. Con quái vật này đã giết chết bao nhiêu binh sĩ ưu tú rồi? Suy nghĩ này khiến cho thượng sĩ căm giận không thôi, đây chắc chắn là sự hy sinh lớn nhất trong cuộc chiến giữa loài người và dị chủng trong vòng mười năm gần đây. Cung đã được lên dây, thượng sĩ bắt đầu căng dây cung, chỉ cần hấn thả tay ra, cái cây quái vật này sẽ biến thành một con nhím lửa. Những tên người lùn đang chạy trốn kia cũng sẽ không may mắn thoát được, bọn chúng sẽ...

Nhưng hấn không thể thả tay ra được.

Đột nhiên một nửa số binh lính, kể cả thượng sĩ đều ngã xuống đất, tất cả đều kinh ngạc nhìn mặt đất chấn động. Chẳng lẽ đây lại là trò bịp của con quái vật kia? Thượng sĩ cố gắng đứng lên cầm lấy cây đuốc sau đó dùng sức ném về phía cây cổ thụ. Hiện giờ thời tiết hanh khô, nên chỉ vài giây sau tán cây đã bén lửa, tiếng nổ lép bép hòa lẫn với tiếng kêu thảm thiết của cây cổ thụ, chấn động cả một vùng.

Song thượng sĩ chưa kịp chúc mừng thắng lợi thì đã có binh lính hét toáng lên.

Dáng vẻ bọn hấn rất giống nhìn thấy quý khiến thượng sĩ nhìn sang nơi bọn hấn đang chỉ, ngay sau đó tiếng quát mắng như bị tắc ở trong cổ họng thượng sĩ. Đúng vậy, những binh lính này thật sự nhìn thấy quý, cách bọn họ hơn mười mét là rất nhiều bộ xương khô đang sừng sững.

Những bộ xương này hoàn toàn không có một chút da thừa hay thịt thối nào, xương cốt trắng hếu rất nổi bật trong đêm tối. Càng khiến người khác chú ý hơn là trong hốc mắt của chúng nó có ánh lửa màu xanh như ngọn đèn được đặt trong quả bí đỏ. Ánh lửa trong mắt bọn chúng không hề có một chút nhiệt độ nào. Hình như không thể dùng từ "sống sờ sờ" để hình dung một bộ xương được nhưng ngoại trừ từ này thì không còn từ nào khác để diễn tả một đồng xương khô, tay cầm đao xương, động tác cực kì linh hoạt cả.

Có một binh lính run rẩy bắt đầu đếm một, hai, ba... nhưng sau khi đếm tới mười thì hấn không đếm nữa vì trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn, liên tục có những bộ xương khô leo ra từ cái hố đó. Tên lính kia thấy vậy thì hét lên sau đó quay đầu bỏ chạy nhưng chưa chạy được hai bước đã bị sĩ quan phụ tá chém rớt đầu. "Chiến hoặc trốn" chỉ còn lại một lựa chọn nên hiện giờ không cần thượng sĩ hô hào thì bọn lính đã bắt đầu hành động.

Vèo vèo! Dây cung đã được thả ra, hàng loạt mũi tên rời cung như một cơn mưa bao trùm lên những bộ xương khô quý quái nhưng những mũi tên trúng mục tiêu thì lại vô cùng ít ỏi. Không thể trách bọn hấn hoảng sợ mất đi độ chính xác mà vấn đề nằm ở chỗ phần lớn mũi tên đều lọt qua khe hở giữa những cái xương trắng hếu sau đó cắm xuống mặt đất ngay sau lưng bọn chúng nên không hề để lại một vết tích nhỏ nào trên người những bộ xương khô; tuy vậy cũng có những mũi tên may mắn trúng đích khiến bộ xương đó bị gãy mấy cái xương sườn.

Những bộ xương khô này sẽ không đổ máu, sẽ không la hét thảm thiết, chỉ có sự im lặng cực kì nguy hiểm. Khi hoạt động khớp xương của chúng nó phát ra những tiếng cốt kết rất nhỏ giống như tiếng con chuột chạy trên trần của những ngôi nhà gỗ cổ xưa.

Bọn lính liên tục hét to với mục đích muốn phá vỡ sự im lặng làm cho người ta sồn tóc gáy này. Bọn lính vung đao múa kiếm muốn chém những bộ xương có vẻ xộp giòn này nhưng có lẽ bọn hấn nên nhìn lại lực sát thương của tên nó lúc trước. Những bộ xương này không hề yếu ớt giống như vẻ bề ngoài.

Đao quân đội chém vào xương sống của bộ xương khô nhưng chỉ được một nửa rồi mắc kẹt ở đó khiến thân hình của tên lính kia bị lộ ra rất rõ ràng dưới đao xương. Phần cơ thể thứ nhất bị chém đứt rơi xuống đất sau đó là phần thứ hai, phần thứ ba. Những bộ xương khô cao ngang ngực bọn lính thì sức mạnh cũng ngang bằng bọn hấn, còn những bộ xương có vẻ thấp bé thì chuyên nhắm vào chân. Tốc độ của những bộ xương này chậm hơn một

chút, động tác cũng có vẻ vụng về nhưng chúng nó không biết đau đớn, không đổ máu, dùng đao và tên rất thành thạo.

"Dùng khiên chắn sau đó tấn công!" Thượng sĩ ra lệnh.

Hắn là một sĩ quan chỉ huy không tệ, mệnh lệnh này gần như được đưa ra ngay lập tức sau khi nhóm binh lính đầu tiên ngã xuống. Lúc này khiên chắn đã không còn hiệu quả khi bày trận nhưng ít nhất vẫn còn tác dụng che chắn cho từng cá nhân khi xông lên tấn công.

"Vi Ereal!" Có hai binh sĩ cảm khiên hét to, mục tiêu của bọn hắn là cùng một bộ xương khô. Hai cái khiên chắn rất lớn cùng đập vào một bộ xương khô gầy nhỏ, hai người một trái một phải phối hợp ăn ý dùng sức nghiền nát bộ xương khô ở giữa. Lúc này các khớp xương trên người bộ xương khô phát ra tiếng răng rắc rất nhỏ, dường như sức mạnh thần bí điều khiển, tái tạo nó đã tới cực hạn nên ngọn lửa bên trong đầu lâu dần tàn đi như đom đóm, đao xương trong tay cũng từ từ biến thành bụi rơi lá tả trên mặt đất.

Hai tên lính đều sững sốt một lúc vì không ngờ mình thật sự có thể giết chết kẻ địch đã chết từ lâu. Những quái vật này có thể bị giết chết! Bọn lính lập tức hoan hô, chấn chỉnh sĩ khí sau đó bắt đầu dùng những loại vũ khí không sắc bén để tấn công những bộ xương khô. Sau khi hai tên lính cảm khiên chắn hoàn thành sứ mệnh vĩ đại thì lập tức rời khỏi phạm vi tấn công của xương khô, định hoan hô ăn mừng nhưng tiếng hoan hô vừa mới phát ra được một nửa thì đã bị biến thành một tiếng động kì quái.

Vì người bị cắt cổ không có cách nào khác hờ hét cả.

Hai thanh đao gần giống nhau như đúc đồng thời cắt qua cổ bọn hắn, hiển nhiên sinh vật xuất hiện phía sau những bộ xương khô không chậm chạp như chúng nó. Cô có da và máu thịt, cô xông vào chiến trường với tốc độ nhanh như tia chớp, trong mắt là con ngươi màu xanh lam lạnh lẽo vô tình giống y như ngọn lửa bên trong đầu lâu. Cô gái có hai lỗ tai dài không giống người quay đầu lại, khi cô nhìn thấy ánh lửa trên cây sồi thì lập tức phát ra tiếng rít gào vang vọng khắp cả chiến trường.

Cô gái người sói chạy về phía cây sồi đang bị đốt cháy giống như mũi tên lao vun vút vào trận địa. Đây là hữu dũng vô mưu đến cỡ nào! Nhưng khí thế của cô khiến tất cả binh lính đối diện với cô sợ hãi, thậm chí bọn hắn còn quên giờ cây nổ chữ thập của chính mình lên. Cây cổ thụ quý, những bộ xương khô và cô gái người sói liên tục mang đến sự hỗn loạn làm bọn lính không có cách nào để né được sự nửa sợ hãi của mình nữa. Cuối cùng vị trí giữa tay thợ săn và con mồi đã bị thay đổi.

"Tên nó chuẩn bị!" Thượng sĩ khàn giọng quát: "Thấy không? Cô ta đang chảy máu! Số lượng những bộ xương khô cũng không tăng thêm nữa!"

Bọn lính cố gắng nhặt lại can đảm đã bị đánh rơi của mình. Số lượng của những bộ xương khô không tăng thêm nữa, nếu như đếm sơ qua thì chỉ còn hơn bốn mươi bộ xương, ít hơn bên bọn hắn nhiều, chỉ cần gạt bỏ sợ hãi, dũng cảm tinh táo phối hợp với nhau thì không phải những binh sĩ ngốc nghếch này không thể chiến thắng được. Khách quan mà nói thì cô gái người thú nhanh nhẹn kia lại càng thêm nguy hiểm.

"Các anh đang sợ cái gì? Các chiến sĩ, hãy nhìn lỗ tai của cô ta đi! Đó chính là một ả kỹ nữ đã bỏ trốn!" Thượng sĩ cao giọng nói, hắn cố gắng làm cho giọng nói của mình tràn ngập khinh miệt: "Hôm nay sau khi trở về, tôi sẽ vào trong thành tìm một con "chó cái" để cho các anh thấy những sinh vật tạp chủng này dễ tìm đến cỡ nào!" (Dị chủng là giống loài khác biệt với loài người còn tạp chủng là sự lai tạo giữa nhiều giống loài, trong truyện tác giả dùng cả hai từ đang xen)

Dị chủng vẫn là sinh vật hèn mọn nhất, giống như côn trùng có hại cần phải tiêu diệt nhưng trước khi tiêu diệt bọn hắn không ngại lợi dụng một chút, vì vậy một ít dị chủng mang dòng máu lai có diện mạo xinh đẹp trở thành hàng hóa lưu thông, đây là chuyện vô cùng bình thường, dị chủng xuất hiện ở khu vực đóng quân đồng nghĩa với đồ vật dùng để giải trí. Chung quanh Ansa có không ít nơi làm loại mua bán này, cũng có không ít binh lính đã từng tới đó.

Cô gái người sói có một khuôn mặt đáng yêu, một thân hình không tệ và đặc điểm của dị chủng là đôi tai... Chính những điều này là ám hiệu của tình dục khiến bọn lính trẻ tuổi đầy nhiệt huyết đột nhiên không còn sợ hãi nữa, bọn hắn cảm thấy mình có thể chiến thắng một cách thoải mái và tổn thương cô. Bọn hắn nghĩ mình là chúa tể, là người thống trị, là những chiến sĩ giỏi nhất của loài người. Lối tư duy này khiến bọn hắn phản chấn hẳn lên. Chung quanh tập tực vang lên tiếng cười, bọn lính bắt đầu cảm thấy can đảm đã quay lại với mình. Nói đến tác dụng của việc châm chọc khi ở trên chiến trường thì phần lớn không phải là anh dũng mà là thú tính.

Thượng sĩ lặng lẽ thở ra một hơi nhưng đột nhiên lại cảm thấy lạnh lẽo.

Hắn cho rằng mình chỉ căng thẳng quá mức nên sau khi bình tĩnh lại mới bị như vậy nhưng có ai trong lúc thả lỏng lại đột nhiên xuất hiện năng lực bay lên không trung? Hai mắt thượng sĩ trợn trừng, hoảng sợ nhìn xuống mặt đất cách mình mỗi lúc một xa và thân thể của mình vẫn ở nguyên tại chỗ. Hắn há miệng nhưng không thể nói được gì.

"Chú ý lời nói." Một giọng nói không hề có nhiệt độ vang lên ở phía sau hắn: "Miệng của ngươi quá bẩn."

Binh lính chung quanh dờ ra, ngẩng đầu lên nhìn cái đầu của sĩ quan chỉ huy càng ngày càng bay lên cao, đằng sau cái đầu của thượng sĩ là một U Linh không mặt, hai tay của U Linh đầy máu tươi. Lưỡi trong miệng của thượng sĩ văng ra ngoài, tiếp theo những bộ phận khác trên mặt đất cũng bị xé nát khiến thân thể của thượng sĩ như một quả bóng nước bị nổ tung, những phần nhỏ của cái xác và máu tươi văng ra bốn phía nhuộm đỏ gần nửa chiến trường.

Xạ thủ hoảng sợ giờ nổ chữ thập lên bắn nhưng mũi tên lại xuyên qua cơ thể U Linh mà không để lại một chút dấu vết nào.

"Các ngươi nghĩ mình có thể giết chết một U Linh sao?" U Linh nói.

Sau đó U Linh biến mất ở trong không khí.

Mất đi sĩ quan chỉ huy khiến bọn lính không thể tập hợp lại thành hàng ngũ đồng thời cũng không thể duy trì được dũng cảm và tinh táo. Tất cả mọi người kinh hoàng nhìn sau lưng, che cổ, sợ hãi bị U Linh bắt từ đánh lên mọi lúc mọi nơi. Bọn lính tan rã, sụp đổ, kêu gào thảm thiết. Từ giờ phút này cán cân thắng lợi đã bị đảo ngược.

.... Lúc trắng tròn: Cô sẽ có được răng nhọn và móng sắc giống như người sói nhưng nó chỉ có thể duy trì trong ba giây nếu để lâu hơn thì sẽ làm thân thể của cô quá tải và nổ tung. Nếu không thì còn muốn thế nào nữa? Người kí khế ước với cô chỉ là một người sói mang dòng máu lai bị pha loãng rất nhiều.

Ý thức của Tasa trở về tòa thành ngầm, cô nhìn năng lực sau khi kí khế ước với Marion mang lại, hài lòng gật đầu..

Hao tổn một U Linh cũng rất đáng giá.

#coki: Có ai hiểu không, tức là Tasa lợi dụng năng lực này để tạo nên móng vuốt xé xác tên thượng sĩ nhưng vì thời gian hành động quá lâu nên tiêu luôn một con u linh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Công ước rừng rậm

Editor: coki

Lúc trắng tròn: Cô sẽ có được răng nhọn và móng sắc giống như người sói nhưng nó chỉ có thể duy trì trong ba giây, nếu để lâu hơn thì sẽ làm thân thể của cô quá tải và nổ tung. Nếu không thì còn muốn thế nào nữa? Người kí khế ước với cô chỉ là một người sói mang dòng máu lai bị pha loãng rất nhiều.

.... Đây là năng lực Tasa có được sau khi hoàn thành khế ước với Marion.

Nghĩa địa: Chôn những cái xác có độ hoàn chỉnh hơn 50% vào trong đó, sau đó thông qua việc tiêu hao ma lực trong một khoảng thời gian nhất định sẽ tạo ra những binh lính xương khô có chất lượng khác nhau, những cái xác càng hoàn chỉnh thì xác xuất chuyển hóa thành công càng cao.

.... Những binh lính xương khô này chính là thi thể của những binh lính và những người dân du cư chạy trốn lúc Tasa dẫn bọn họ xuống tòa thành ngầm

Hiệu quả của hai năng lực mới được sử dụng trong lần chiến đấu đầu tiên khiến Tasa rất hài lòng. Tháp quan sát thiên về quan sát tình hình chiến đấu, còn binh lính xương khô thì thiên về chém giết ngoài ra còn có thể dọa đám binh sĩ hết hồn hết vía, tránh được rất nhiều phiền phức không đáng có. Về phần những tên nhanh chân bỏ chạy thì đã có Marion lo liệu. Sau khi Marion dập tắt ngọn lửa trên cây sồi thì không cần Tasa nhắc nhở, sát khí của cô gái người sói này đã bốc cháy ngùn ngụt đến tận trời, kiên quyết không cho người nào sống sót.

"Rất tốt, lại càng có nhiều thi thể hơn." Victor vui sướng nói: "Cô không cần người sống sao? Đừng nói cô có chướng ngại tâm lý đối với việc nuốt chửng kẻ địch đấy nhé."

"Con người quá yếu." Tasa thuận miệng nói.

Thật ra cô rất kinh ngạc, lúc cô tự tay xé toạt thân thể của sĩ quan loài người kia thì cô không hề có cảm giác khó chịu, rất giống cảm giác bàng quan khi nhìn Marion giết người. Là vì cô đang thích ứng với thân phận mới, không bị pháp luật, đạo đức của con người trói buộc hay là hiện giờ cô đang đứng ở phía đối địch với đồng loại trong quá khứ... hay là bởi vì thân thể mới hoàn toàn không có khả năng đa sầu đa cảm? Tasa ý thức được sự thay đổi đồng thời cũng tiếp nhận nó.

Nhưng Tasa vẫn có nguyên tắc riêng của mình.

Cô không ngại sử dụng thủ đoạn đê tiện, không ngại giết người nhưng cô sẽ không nuốt chửng linh hồn con người dù bây giờ bọn họ là kẻ địch của cô. Hai quân giao chiến, chém giết nhau là một chuyện còn dùng đồng loại trong quá khứ làm thức ăn lại là một chuyện khác. Tasa không có ý định làm cừ non nhưng cũng không có hứng thú làm đại ma vương.

Nói thật, cô không có ý định nuốt chửng bất kỳ linh hồn của sinh vật có trí khôn nào. Khế ước chính là một con đường mới để thay đổi, nếu đã như vậy thì cần gì phải đi lay lòng ý chí của Vực sâu nữa? Tasa không muốn lúc cánh chim của mình chưa cứng cáp đã trêu chọc cái gọi là ý chí của Vực sâu vì cô đã lường trước được kết quả của việc cầu xin kẻ mạnh giúp đỡ. Cô thích ý chí của mình, không muốn đặt sinh tử tồn vong của mình vào ý chí của người khác. Có lẽ ý chí của Vực sâu tựa như một cái máy chủ còn Tasa là hacker đến đòi hỏi máy chủ thắng cấp, có trời mới biết cô có bị phát hiện sau đó bị tiêu diệt hay không.

"Cũng đúng." Victor nói: "Nhưng bây giờ cô đã nhận ra chỗ tốt của binh lính xương khô rồi đúng không? Chúng nó trung thành, không biết sợ hãi, người bình thường không thể giết được chúng nó, chỉ cần chôn những mảnh xương vỡ xuống sau đó tiến hành thúc hóa (thúc = thúc giục, biến = thay đổi) thì chúng sẽ biến thành những binh sĩ đáng tin cậy một lần nữa. Có lẽ cô nên đi tấn công vài thôn xóm, ta từng quen biết một pháp sư vong linh rất am hiểu về đội quân xương khô, hẳn có thể dùng sức mạnh của mình để gây ra thiên tai vong linh. Mặc dù việc chuyển hóa năng lực của nghĩa địa..."

"Về sau thì thế nào?" Tasa cắt đứt lời Victor: "Hiện giờ pháp sư vong linh kia như thế nào rồi?"

Victor đang khoác lác dong dài thì bị cắt đứt khiến anh ta rất tức giận: "Con người đều phải chết."

Đại ma vương giết người khắp nơi để xây dựng đội quân cho mình mà không bị mọi người hợp tác tiêu diệt mới là kì lạ.

Quả thật trong rất nhiều trường hợp tác dụng của binh lính xương khô không nhỏ, lúc chiến đấu với những người bình thường còn có thể tạo nên nỗi sợ hãi nhưng tốc độ của chúng nó không đủ nhanh, những người bình thường vẫn có thể giết được bọn nó, sau khi bị nát vụn thì không thể lập tức sống lại, chỉ còn lại một đồng tro tàn mà thôi. Nhìn một cách khách quan thì Tasa cảm thấy năng lực của Marion càng hữu dụng hơn.

Thực ra năng lực này giống như gân gà (ăn không ngon mà bỏ thì tiếc), nếu là người khác thì dùng một lần duy nhất rồi chết luôn nhưng Tasa thì lại rất thoải mái vì cô có thể thay đổi thân thể, mỗi lần sử dụng đều không cần phải quan tâm đến tính mạng, chỉ hao phí ma lực để tạo ra một U Linh mà thôi. Quan trọng hơn là năng lực này làm cho cô thấy được ánh rạng đông về việc tìm kiếm một thân thể mới.

Hàm ý trong "trăng tròn" rất sâu xa: "Có được răng nhọn và móng sắc giống như người sói...", mới nghe qua thì có vẻ như sức chiến đấu được nâng cao nhưng nếu như sinh vật sử dụng năng lực này không có hàm răng và móng vuốt, không có một chút lực công kích nào thì chuyện gì sẽ xảy ra? Kết quả thử nghiệm khiến Tasa rất vui mừng, nó có thể tạo ra răng nhọn và móng sắc khiến sinh vật không có sự sống như U Linh có được sức sát thương... Nói ngắn gọn là nó có năng lực ảnh hưởng đến thế giới vật chất.

Tòa thành ngầm là một công trình kiến trúc còn U Linh là một linh hồn có thể nhìn nhưng không thể hành động, Tasa đã từng rất hoài nghi về sau cô chỉ có thể sống trong một không gian tách biệt như thế này, làm một người quan sát. Nhưng bây giờ cô không còn lo lắng nữa, nếu như cô có thể có được khả năng tự vệ giống như một bộ phận nào đó của người kí khế ước với cô thì một ngày nào đó cô có thể tạo ra được thân thể có cảm giác, có hành động, đến lúc đó cô có thể hưởng thụ cảm giác có một thân thể thật sự.

Đương nhiên bây giờ không phải là thời điểm lo lắng về vấn đề này.

Có một U Linh mới xuất hiện trong đại sảnh giống hệt U Linh cũ như đúc. Tasa bay lên trên, xuyên qua mặt đất, tiến đến nơi mà Marion đang kêu gọi cô với giọng điệu vội vàng, thống khổ.

Lúc Tasa xuất hiện trên chiến trường thì tất cả binh lính đã biến thành những cái xác không hồn, đám người lưu vong bỏ trốn trước đó đang tập trung xung quanh cây sồi, lo sợ bất an nhìn thân cây cháy đen. "Chủ nhân!" Marion đứng ở bên cạnh cây sồi, không dám chạm vào thân cây bị thiêu đốt, cô thình càu: "Xin cô cứu ông Sồi!"

"Tôi chỉ có thể cứu người ký khế ước với tôi." Tasa trả lời Marion.

Lỗi tai Marion rũ xuống, hiển nhiên là cô rất rõ thái độ của lão Sồi đối với Tòa thành ngầm. Tasa dò xét nhìn mặt người trên thân cây sồi, suy nghĩ không biết sau khi cây sồi này chết thì bên trong có gì không.

Đột nhiên lão Sồi mở mắt ra.

Lão không có tròng trắng mắt, toàn bộ đôi mắt đều là ánh sáng màu xanh. Thân và cành lão Sồi đã cháy đen trụi lụi nhưng cặp mắt kia lại làm cho người ta nghĩ đến những chiếc lá xanh giữa dưới ánh mặt trời ngày hè, nghĩ đến rừng rậm mênh mông bát ngát, cokiLQĐ. Đột nhiên chung quanh tối lại giống như bầu trời bị người ta úp một cái chụp cực lớn, chỉ còn Tasa và lão Sồi ở cùng nhau. Marion và đám người lưu vong đã biến mất, bây giờ trước mặt Tasa là một cây sồi cực lớn xanh ngắt sum xuê.

"Tâm linh cảm ứng, không có lời nói dối trong thế giới hai người, là trò hề của lão Sồi thành tinh này." Victor cười khẩy nói: "Đừng lo lắng, chỉ cần nghiền nát cái cây kia là cô có thể thoát ra."

Lão Sồi nhìn Tasa một hồi lâu rồi nói: "Trên người của người không có mùi vị của Vực sâu."

"Cái gì?" Victor cười thành tiếng ở trong đầu Tasa: "Tạo vật của tòa thành ngầm không có mùi vị của Vực sâu? Lão già thành tinh này cũng có lúc hồ đồ sao?"

Tasa tỏ vẻ không hiểu nhưng cô cũng không hỏi mà chờ đợi đối phương giải thích.

"Ta biết người có thể nghe được, chủ nhân của Tòa thành ngầm." Lão Sồi nói một cách chậm rãi: "Ta từng cho rằng Marion may mắn thoát được là vì người vẫn chưa làm nhiễm bản linh hồn của nó, chỉ vì muốn có được càng nhiều lợi ích hơn nhưng trên người những bộ xương khô và U Linh này cũng không có hơi thở của Vực sâu, tại sao vậy?"

Tasa suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Tôi không biết."

Mắt lão Sồi từ từ mở to, lộ ra vẻ mặt hoang mang.

"Trong thế giới này, ký ức đầu tiên của tôi xuất hiện khi tôi ở dưới một đồng phế tích, tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, tôi là cái gì hoặc là muốn làm gì." Tasa nói: "Chỉ có một ít tin tức vụn vặt dạy tôi làm thế nào để sinh tồn và cũng chỉ có thế mà thôi."

"Phế tích..." Lão Sồi lặp lại.

Lão nhắm mắt lại, im lặng rất lâu khiến Tasa gần như cho rằng lão đang ngủ. Thật lâu sau lão mới mở mắt ra lần nữa, nói: "Như vậy ngươi muốn cái gì?"

"Nói sẽ xây dựng ‘Thế giới bị thống trị’ trở thành ‘Một thế giới hoàn mỹ’." Victor xúi giục: "Trên thực tế thì hủy diệt thế giới cũng chẳng sao, chỉ cần cô thật sự cảm thấy hủy diệt thế giới rất tốt. Đó là nghệ thuật ngôn ngữ, cô hiểu ý của ta không?"

Tasa nói: "Không chắc chắn lắm, tôi còn chưa hiểu rõ thế giới này."

Victor chắc một tiếng, lăm băm lâu bầu nói tốt nhất là cô chỉ đang nói đùa.

"Ngươi hiểu được Vực sâu không?" Lão Sồi hỏi.

"Cũng không hiểu nhiều lắm, giống như thế giới này vậy." Tasa nói: "Tôi nghĩ những tin tức tôi biết có thể đã không sử dụng được nữa."

"Nhưng ngươi cũng không hướng tới Vực sâu." Lão Sồi nói.

"Tại sao tôi phải hướng tới thứ mình không hiểu?" Tasa hỏi ngược lại.

Cây sồi cười ha ha, tiếng cười của lão giống như tiếng thông reo. Cuộc nói chuyện của hai người kết thúc bằng một tiếng thở dài, lão Sồi nói: "Chúng ta ký khế ước đi."

"Cái gì? Cái gì?" Victor nói: "Được rồi, thì ra lão già này càng già càng ngu ngốc. Còn chờ cái gì nữa? Mau lấy ra đi!"

Khế ước lập tức xuất hiện ở giữa hai người, lóe lên ánh sáng màu xanh tràn trề sức sống. Tasa còn chưa kịp làm gì thì bản khế ước đã bay đến trước mặt cây sồi.

"Trước khi đi Đại Thần rừng đã tặng cho ta một món quà, khi đó ta chỉ là một cái cây nhỏ." Lão Sồi giống như đang quay trở về quá khứ, nói: "Công ước rừng rậm không cần bất kỳ thần linh hay ác ma nào làm chứng, người làm chứng là thiên nhiên, chỉ cần vẫn còn một cái cây chưa chết thì công ước không thể bị phá hủy."

Khế ước là một cái lá cây, búp là một đoạn cành cây, chúng nó tản ra hương thơm của cỏ cây, vừa ngửi đã khiến người ta cảm thấy mình đang ở trên bãi cỏ trong rừng rậm, dưới ánh mặt trời. Những phiến lá trên cây cành cây Sồi đung đưa, sau đó xuất hiện nội dung. Thật là kỳ lạ là nó không phải chữ viết mà giống như một chuỗi tiếng chim hót nhẹ nhàng hoặc có lẽ là những mảng rêu bám trên tảng đá, Tasa không biết đó là cái gì nhưng cô lại hiểu ý nghĩa trên đó.

"Nó là một mảnh nhỏ của một bảo vật quý giá, phía trên đó chính là tất cả trí tuệ của các chủng tộc." Dường như nhận ra nghi vấn của Tasa, lão Sồi nói: "Không có chữ viết là thích hợp nhất vì có thể phá bỏ sự ngăn cách... Trong lúc tồn vong sống chết, tất cả các chủng tộc trong vị diện này đã hợp tác với nhau, nó từng được dùng để viết tuyên ngôn của Erean."

Trong lời nói của lão tràn ngập tâm trạng phức tạp, không biết kiêu ngạo hay là chua chát nhiều hơn. Sau khi giải thích xong, giọng nói của lão Sồi nghiêm túc hẳn lên.

"Người có đồng ý thế sẽ vĩnh viễn không bán đứng những sinh linh của vị diện vật chất này cho Vực sâu hay không?" Lão nói: "Ngươi có đồng ý thế sẽ vĩnh viễn sẽ không hủy diệt đại lục Erean, sẽ không tiêu diệt sạch những chủng tộc đảm đương vai trò tự tạo nên chất dinh dưỡng trên mặt đất, sẽ không mở lối đi thông với Vực sâu hoặc Thiên giới hay không?"

"Mở lối đi có nghĩa là gì?" Victor lăm băm vài tiếng sau đó nhanh chóng phản bác: "Nghĩ hay lắm! Ai sẽ ký loại khế ước này? Chúng ta có thể tự tạo khế ước mà, đúng không?"

"... Nếu như ngươi thế..." Lão Sồi nói tiếp: "Ta sẽ đi theo ngươi, sau khi ta chết... Trong vòng một, hai năm... Ngươi sẽ có được trái tim của tự nhiên."

Cây sồi trực tiếp đưa tin tức về trái tim của tự nhiên vào trong đầu Tasa, Victor đột nhiên vô cùng yên tĩnh, coki LQĐ Tasa có thể cảm giác được anh ta kinh ngạc đến không nói nên lời. Không đợi Victor lên tiếng, U Linh đã cầm bút lên, bay tới bên cạnh khế ước.

Tasa nói: "Tôi đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòà Thành Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thu hoạch

editor: coki

Cả Erean cũng chỉ có một trái tim của tự nhiên.

Nó là hạt giống cây thần của Thần rừng, là khởi nguồn và kết thúc cây thần to như một hòn đảo nhỏ. Cứ một ngàn năm, cây thần sẽ chết đi, Đại Thần Rừng lại lấy trái tim của tự nhiên từ trong thân cây đã khô mục ra rồi mang nó và tất cả các Guardian (là người bảo vệ) của thánh địa đến một nơi thật xa, sau đó chôn trái tim của tự nhiên xuống một mảnh đất hoàn toàn mới. Các Guardian có thể nhận biết được phương hướng từ những cơn gió, chỉ cần nơi nào có cây thần thì nơi đó chính là thánh địa của Thần rừng.

Những cây sồi ở nơi này chính là những cây sồi đầu tiên được Thần rừng tạo ra theo ý của tự nhiên. Bên cạnh mỗi một cây sồi ở đây đều có thi thể của Đại thần rừng qua các thời đại chôn ở bên dưới, rồi từ đó những mầm cây mới sẽ mọc lên, tràn đầy sức sống. Cứ một ngàn năm, cánh rừng sồi sẽ phải thay đổi một lần nhưng các Thần rừng không hề để ý, bởi vì đổi mới là quy luật của tự nhiên. Mỗi Đại thần rừng đều phải có được sự ủng hộ của trái tim tự nhiên, các thần dùng nó như là một lời chào, lời giới thiệu với tự nhiên, từ đó về sau, các thần mới có đủ tư cách để sử dụng sức mạnh của trái tim tự nhiên.

Chỉ với bề dày lịch sử của trái tim tự nhiên cũng đủ để nói rõ sự quý giá của nó. Không cần để ý tới những thứ khác, chỉ những lời giải thích này thôi thì Tasa đã cảm thấy năng lực của Thần rừng là một món quà rất quý báu.

"Thật ra tác dụng cũng không lớn lắm." Victor nói với vẻ không chắc chắn: "Tòa thành ngầm không cần dựa vào sức mạnh của tự nhiên để hoạt động, nơi này cũng không có Thần rừng, không có Guardian bảo vệ thì trái tim của tự nhiên cũng chỉ như miếng thịt trên thớt. Cô nhìn cây sồi này xem, không phải ngay cả một tiểu đội loài người cũng không đánh lại sao?"

"Tôi ký xong rồi." Tasa nói dứt khoát.

"Ta thật sự không rõ tại sao thánh vật của Thần rừng lại ở trong cái cây này." Victor nói: "Chẳng lẽ đám Thần rừng chết sạch rồi sao? Vừa lên trên mặt đất đã tìm được trái tim của tự nhiên? Ngay cả những tiểu thuyết đầy âm mưu của loài người cũng không có chuyện này đâu."

So với việc thuyết phục thì lần này anh ta chỉ đơn thuần là phàn nàn nên Tasa xem nó như gió thoảng bên tai. Tâm tình của cô rất tốt, sau khi công ước rừng rậm hoàn thành, một tấm thẻ mới lại xuất hiện trong suy nghĩ của cô.

"Cây sồi bảo vệ: Là một cái cây bình thường nhưng lại đang giữ trái tim của tự nhiên, cũng không sợ bị giâm thọt.... Ha ha, nó đã bị giâm thọt rồi. Sức mạnh của tự nhiên cũng không thể ngăn cản được sự suy yếu của cây sồi này, trong vòng một hai năm nữa nó sẽ chết thôi, đến lúc đó nó sẽ để lại trái tim của tự nhiên cho cô."

Dù không cần kế ước của mình nhưng sau khi kí công ước vẫn nhận được năng lực tương ứng sao? Đây quả thật là một tin tức tốt. Tasa nhìn xuống dưới thì phát hiện năng lực "Trái tim của tự nhiên" đã xuất hiện trên tấm thẻ khiến cô cảm thấy may mắn như được nhận lương sớm vậy.

【 Trái tim của tự nhiên 】: Hơi thở của tự nhiên sẽ bao phủ cô.

... Cứ như vậy thôi sao?

Đây là lần đầu tiên Tasa nhìn thấy một năng lực được giải thích mơ hồ như vậy, cô thử sử dụng năng lực này nhưng không có gì xảy ra cả. Lúc cô bình tĩnh lại thì phát hiện ra bên cạnh dòng chữ "Trái tim của tự nhiên" còn có mấy chữ nhỏ, được bỏ trong dấu ngoặc là giả và bị động.

【 Trái tim của tự nhiên 】 (giả) (bị động): Hơi thở của tự nhiên sẽ bao phủ cô.

Được rồi, là Tòa thành ngầm thì không thể quá tham lam được.

Hiệu quả của năng lực bị động này là gì thì sau này có thể thử sau, dù sao Tasa kí công ước với lão Sồi cũng không phải vì năng lực tặng thêm này.

Công ước rừng rậm sáng lên như tia chớp trong bóng đêm vô tận, sau khi hai bên kí tên xong thì công ước lập tức có hiệu lực. Lão Sồi một hồi thở ra một hơi, không gian đã không còn ổn định nữa, nhất định không lâu sau đó sẽ tự động tan biến. Tasa tranh thủ thời gian hỏi: "Mớ lối đi thông giữa Vực sâu hoặc Thiên giới có nghĩa là gì? Lối đi đã bị đóng lại sao?"

"Nói một cách chính xác thì nó đã bị cắt đứt rồi." Lão Sồi trả lời: "Sau khi kí tên lên công ước thì tất cả các chủng tộc có trí tuệ trên Erean đã liên hợp lại, tuyên chiến với Vực sâu và Thiên giới. Cuối cùng những anh hùng đã cắt đứt vị diện nên không còn lối đi thông với Vực sâu hoặc Thiên giới nữa."

"Xong rồi." Tasa nói với Victor ở trong lòng: "Tôi đã tìm được vấn đề xảy ra với Vực sâu."

"Cứ như vậy thôi hả?!" Victor sợ hãi nói.

Quyển sách của tòa thành ngầm bị Tasa chơi xấu đến mức kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Trong trường hợp này Victor không còn cách nào để bới móc cả, vì trong khế ước cô chỉ đồng ý "Tìm được vấn đề xảy ra với Vực sâu" chứ không nói là sẽ hoàn thành ở mức độ nào, lại càng không nói là sẽ giải quyết vấn đề. Tasa thật sự không biết vì sao một ác ma như Victor lại có thể ngây thơ đến vậy, nghiệp vụ viên như anh ta có thể sinh tồn ở Vực sâu được sao? Cô khép quyển sách của tòa thành ngầm lại ở trong đầu, tay đề lên trên bìa sách, im lặng nghe Victor nức nở như một cô gái đáng thương đang che miệng khóc thầm.

Haizz, không biết khi nào bên tai mới được yên tĩnh đây.

"Cho nên ta đồng ý tin tưởng ngươi." Bên này, lão Sồi vẫn đang tiếp tục nói: "Vực sâu là giới hạn cuối cùng, chỉ cần không kéo Erean vào vùng lầy chiến

tranh vị diện một lần nữa thì ta không quan tâm người muốn cái gì, ta nghĩ... Hiện tại, chắc hẳn các chủng tộc đang ở trên vùng đất không thuộc về mình đang giúp đỡ lẫn nhau."

Trong giọng nói của lão Sồi có rất nhiều chuyện xưa, Tasa nghĩ, lúc nào có thời gian cô sẽ hỏi lão kĩ hơn. Cô dừng lại một lát sau đó nói tiếp: "Nhưng tôi lại là tạo vật của Vực sâu, trung tâm của tòa thành ngầm đến từ Vực sâu."

"Đó là hai chuyện khác nhau." Lão Sồi giải thích ngắn gọn: "Hơi thở của Vực sâu là một dấu vết chứng tỏ sự liên lạc với Vực sâu."

"Nó là một loại hiện tượng mà không phải là vật chất cố định, giống như sự khác nhau giữa gió và không khí?" Tasa hỏi.

"Rất chính xác." Lão Sồi đồng ý: "Nếu người đã có sự liên thông với Vực sâu thì không thể che dấu được người có hiểu biết, bởi vì bên cạnh người sẽ bị quần quanh bởi những con cuồng phong dữ dội nhưng sự thật là người không có. Nhất định người hủy diệt người lúc trước là một vị anh hùng, hẳn đã chặt đứt mối liên lạc của người và Vực sâu sau đó tinh lọc hơi thở của Vực sâu trên người người. Mặc dù lúc người thức tỉnh thì sẽ có người phát hiện được sự tồn tại của người ngay lập tức nhưng bọn họ không cách nào xác định được vị trí của người, bởi vì người hoàn toàn mới."

Nghe qua thì đây là một tin tức tốt cho việc che dấu thân phận của cô.

Lúc này quyền sách của tòa thành ngầm giống như phát điên, thậm chí còn hất cả tay của Tasa ra. "Làm sao điều này có thể xảy ra được?" Victor không thể tin nổi hô lên: "Ta là Đại ác ma! Bản thân ta chính là một phần của ý chí Vực sâu! Cô đã kí khế ước với ta thì làm sao không có hơi thở của Vực sâu được?"

Tasa đề quyền sách lại, trừng mắt cảnh cáo Victor. Anh ta lập tức ngậm miệng lại, nhưng hình vẽ trên mỗi trang sách đều lóe sáng chứng tỏ anh ta đang rất nóng nảy.

"Tôi đã hiểu." Tasa nói với lão Sồi: "Tôi biết Đại ác ma là một phần của Vực sâu, nếu như chúng nó lên trên mặt đất thì có phải là nơi đó sẽ tràn ngập hơi thở của Vực sâu, chỉ cần liếc một cái cũng có thể nhận ra không?"

"Đúng là như thế." Lão Sồi dừng lại một chút: "Cho nên bây giờ Erean không thể nào còn Đại ác ma cả."

Victor cười nhạo một tiếng.

"Việc 'săn bắt' đã kéo dài mấy trăm năm rồi, đứa nhỏ." Lão Sồi lắc đầu: "Con người cũng đã chế tạo ra những thứ có thể xác định được những chủng tộc không có dòng máu của mình thì làm sao có thể bỏ sót được kẻ địch chân chính của Erean chứ? Nếu như trên đời này còn một ác ma thì hẳn giống như mặt trời trên bầu trời đầy sao, hẳn sẽ bị toàn bộ quân đội Erean dùng mãnh lao tới tiêu diệt. Không nói đến việc các Đại ác ma xảo trá đã sớm rời đi trước khi vị diện đứt gãy, dù còn ở lại Erean thì bọn hắn cũng không thể im hơi lặng tiếng đến ngày hôm nay được."

"Nơi có ác ma thì nơi đó sẽ hơi thở của Vực sâu quần quanh, cho dù có ý che giấu thì vẫn sẽ lộ ra." Lão Sồi tổng kết: "Trừ khi hắn đã chết đi hoặc là bị Vực sâu trục xuất."

Tasa gạt đầu tỏ ý đã xong đề tài này. Trong lòng cô đang đợi Victor phản bác nhưng lại không có gì cả, trong đầu cô yên tĩnh giống như sự liên lạc của hai người đã bị cắt đứt. Tasa đẩy gậy sách một cái nhưng quyền sách vẫn im lặng bất động giống như một cái laptop bình thường. Cô lại chọc anh ta một cái khiến quyền sách lập tức khép lại.

Lúc này không gian mà lão Sồi tạo ra đã tan biến, chung quanh dần sáng lên sau đó xuất hiện mấy chục khuôn mặt lo lắng, vừa rồi bọn họ đã nói chuyện rất lâu nhưng hình như thời gian bên ngoài chưa trôi qua được bao nhiêu cả. Tasa vứt chuyện của quyền sách ra sau đầu, vội vàng thực hiện phép thuật chữa trị với lão Sồi đang hấp hối.

Trong phút chốc khuôn mặt của cô gái người sói đã bình tĩnh lại, cô hít hít mũi sau đó xông lên ôm chặt lấy phần thân cây không bị cháy đen. Điều này giống như là một tín hiệu, tất cả những người dân du cư thấp bé kia đều tiến lại gần, ôm lấy cây sồi thành từng vòng, tiếng hoan hô của bọn họ liên tục vang lên. Bọn họ càng có vẻ thấp bé hơn khi đứng bên gốc cây, nhìn thoáng qua giống như một đàn sóc đang tụ tập lại.

Lão Sồi hiền hòa dùng cành cây đã trụ lụi của lão ôm lấy tất cả mọi người... Mặc dù vết cháy đen đã biến mất nhưng lá cây thì không thể quay trở lại được. Lão dùng vài chục cành cây của mình an ủi, vỗ vỗ lưng của những người dân du cư sau đó kéo một người lùn chắc nịch, mặt đầy râu ria ra rồi đẩy đến trước mặt Tasa.

"Đây là người đứng đầu Tòa thành ngầm." Lão giới thiệu hai bên cho nhau: "Đây là Hogan, là tộc trưởng của gia tộc Millstone."

"Xin chào! Cảm ơn người đã cứu mọi người!" Hắn nói một cách kích động khiến chòm râu rung rung, thậm chí còn muốn đưa tay ôm Tasa một cái nhưng hai tay hắn lại xuyên qua thân thể Tasa, sau đó ngã nhào về phía trước theo quán tính, lăn vài vòng trên mặt đất.

"Như người biết, chúng ta không có nhiều nơi để đi." Lão Sồi nói với Tasa: "Nếu như người đồng ý thu nhận bọn họ thì bọn họ sẽ giúp đỡ người rất nhiều. Mặc dù bọn họ không am hiểu chiến đấu nhưng bọn họ hiểu rõ những vùng đất xung quanh hơn ta, trong đó còn có rất nhiều thợ thủ công xuất sắc. Ta có thể làm người làm chứng, người cho bọn họ công việc, bọn họ sẽ không tiết lộ sự tồn tại của người với người khác."

Marion phát ra một tiếng hoan hô nho nhỏ, trong phút chốc, bà vai của cô thả lỏng giống như đã trút được gánh nặng.

"Nghe qua thì không tệ." Tasa gạt đầu. Nói thật, nếu lão Sồi không đề nghị như vậy thì cô thật sự có chút lo lắng về việc giữ bí mật về sự tồn tại của mình.

"Người thấy thế nào, Hogan?" Lão Sồi hỏi lại.

"Rất tốt!" Tộc trưởng vừa phải đồ vừa nói một cách hào sảng: "Sớm biết vậy thì lúc trước sẽ không bỏ trốn! Hon nữa ăn mà không trả tiền thì đúng là không biết xấu hổ..."

Vợ Hogan đứng ở phía sau đã mông hấn một cái khiến Hogan vội vàng ho một tiếng, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Rất cảm ơn! Người có thể chuyển giúp chúng ta ít đồ không? Chúng ta muốn tìm thiết nhiều cây đuốc, à, ngoài ra còn làm ống thông gió và đèn, lại làm thêm một ít bàn, ghế, giường, tủ và dụng cụ gia đình! Chúng ta còn biết làm cả vũ khí và đồ chơi, nếu như người cần thì cứ nói cho chúng ta biết, đây là công việc của gia tộc chúng ta!"

Phía sau hấn có không ít người gật đầu một cách tự hào, Tasa cảm thấy sau khi nhìn thấy sự tấn công của binh lính xương khô thì đám người này khôi phục quá nhanh, thần kinh thô đến nỗi không còn gì để nói.

Lão Sồi lấy công ước rừng rậm ra, Hogan dùng danh nghĩa tộc trưởng ký tên lên công ước, tất cả những người còn sống sót ở đây đều mang họ Millstone nên tất cả bọn họ đều bị ràng buộc bởi công ước. Tasa cung cấp nơi ẩn núp cho bọn họ, bọn họ sẽ lấy tài nghệ và thông tin để trao đổi, hai bên đều tuyên thệ sẽ không bao giờ phản bội nhau. Thông tin trên tám thẻ mới rất thú vị, bao hàm cả gia tộc Millstone này, bây giờ rốt cuộc Tasa đã biết những người có vóc dáng thấp bé này thuộc chủng tộc nào.

"Người lùn thợ thủ công hồn huyết, huyết thống mỏng manh đến mức mất đi năng lực trời sinh, chỉ có vóc dáng là không thay đổi. Bọn họ không có sự can đảm và sức chiến đấu của người lùn, nhất định sẽ là những người bỏ chạy đầu tiên trên chiến trường; bọn họ không có năng lực quản lý tài sản của người lùn, phần lớn đều không biết trong túi mình có bao nhiêu tiền, bọn họ không sự nhanh nhẹn và giáo hoạt nhưng bù lại tinh thần lạc quan quá mức lại không khác biệt mấy. Cảm ơn trời đất, là phần lớn những người lùn ngu ngốc lại nhút nhát này đều là những thợ thủ công xuất sắc." (Trong này có rất nhiều từ có nghĩa là người lùn như Chu Nho, Ải Nhân, Bán nhân thân nhưng dịch tiếng anh hay tiếng việt đều là người lùn. Ác cái trong truyện lại là những chủng tộc khác nhau, mỗi chủng tộc lại có đặc trưng riêng. Thôi cứ tạm gọi chung là người lùn vậy)

Năng lực 【 Những người thợ có sức mạnh 】: Có câu tri thức chính là sức mạnh giống như cô không biết rèn nhưng cô lại có ánh mắt có thể giải thích được những món đồ nghệ thuật. Ví dụ như: Cô thấy một cây kiếm xấu đến mức không giống kiếm nhưng chỉ cần suy nghĩ đầu tiên của cô là kiếm thì nó sẽ là kiếm!

Lão Sồi không hề nói khoác. Trong đầu Tasa giống như có một bóng đèn đang phát sáng. Không phải trong tòa thành ngầm có một lò rèn đang bỏ không đó sao? Đang buồn ngủ lại có người đưa gối, cho dù đây là một năng lực gân gà (ăn không ngon mà bỏ thì tiếc) buồn cười đến cỡ nào thì cô cũng không thiệt thòi gì.

Sau khi công ước rừng rậm thứ hai biến mất thì khuôn mặt lão Sồi càng mệt mỏi hơn. "Ta sợ rằng mình phải nghỉ ngơi một chút." Lão thở dài sau đó nhắm mắt lại, không lâu sau đó lão đã hóa thành một cây sồi bình thường không có mặt người.

Marion có chút lo lắng nhìn lão Sồi trong khi đó các người lùn đã bắt đầu ồn ào thảo luận công việc xây dựng nơi ở. Tasa nhìn đám người không đáng tin này sau đó âm thầm suy nghĩ phương pháp che giấu dấu vết. Cô cảm thấy trong lòng mình đang sinh ra một loại ý thức trách nhiệm sau khi nhặt về một đám thú cưng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Những người thợ thủ công lành nghề

Ansa hoang vu có không ít dã thú ăn thịt.

Trên trời có đại bàng cánh trắng có thể quắp cả một con sơn dương, trên mặt đất thì có gấu ngựa đi một mình, sói hoang thành đàn, ngoài ra còn có sư tử Ansa xuất quỷ nhập thần. Ansa là một đất vùng hoang dã rộng lớn ít người lui tới nên việc người đi một mình rồi mất tích không phải chuyện lạ, vì vậy muốn giả tạo hiện trường của một cái chết hợp lý là rất dễ dàng, không cần vất hết óc tạo nên động đất hoặc núi lửa.

Những binh lính xương khô đã kéo phần lớn xác binh lính và những bộ xương bê nát vào nghĩa địa nên sau một thời gian ngắn sẽ tạo ra những binh lính xương khô mới. Những bộ phận nhỏ còn lại của những cái xác đó thì vẫn để nguyên tại chỗ, đồ tiếp tế và trang bị gần như không động vào ngoại trừ "Chó săn màu đỏ". Lần đầu tiên Tasa nhìn thấy nó đã sợ hết hồn, nó có vẻ không hợp với thế giới giống như thần thoại này mà giống như một cái máy cồng kềnh thời hiện đại. Tasa chưa kịp nghiên cứu nó kĩ càng thì Marion đã đạp nó xuống vách núi, những người lùn thợ thủ công phía sau lại còn hoan hô trợ uy, có vẻ bọn họ rất ghét thứ này.

"Chó săn màu đỏ có thể tìm kiếm dị chủng." Marion giải thích: "Nó rất quý giá đối với quân đội loài người, chỉ những đợt càn quét lớn mới dùng đến nó. Trong tất cả các cuộc chiến mọi người đều phá hủy nó trước cho nên làm như vậy sẽ không khiến người khác nảy sinh lòng nghi ngờ."

"Đó là một loại chó?" Tasa hỏi. Trong lòng thầm nghĩ đáng đáp chó ở thế giới này thật là kì lạ.

"Không, nó là một loại đồ vật!" Một người lùn nghe thấy các cô nói chuyện thì tiến lại gần sau đó khoa tay múa chân nói: "Giống như chúng tôi tạo ra búp bê, bọn họ tạo ra một con chó!"

Chẳng lẽ đây là thành quả của cách mạng công nghiệp ở thế giới này? Tasa nghĩ. Nếu loài người đã leo lên được cành cây khoa học kỹ thuật thì tình cảnh của nền văn minh trông trọt của thổ dân rất không ổn, trước mắt có vẻ bọn họ đã hoàn toàn chuyển sang khoa học kỹ thuật rồi. Người khác đến dị giới làm cách mạng công nghiệp còn cô lại đến dị giới phục hưng văn minh ma pháp, là cô rơi xuống vị trí không chính xác nên đứng ở phía đối lập với xu hướng của lịch sử sao? Tasa im lặng không nói gì, một lát sau mới mở miệng hỏi Marion: "Loài người trong thành phố có máy chạy bằng hơi nước hay không?"

Marion nói: "Hả?"

Tasa thay đổi cách giải thích khác: "Trong nhà xưởng loài người dùng vật gì để làm việc?"

"Người." Marion nói: "Bọn họ không tin bất kỳ dị tộc nào."

Có vẻ cách mạng công nghiệp còn chưa bắt đầu, ít nhất không có phổ cập rộng rãi. Tasa nghĩ. Vẫn còn có hy vọng, ma pháp suy vong và công nghiệp vừa mới manh nha, vẫn chưa biết được ai sẽ hơn ai.

Những phần của thi thể và vũ khí bị vứt lung tung trên sườn núi cách đó không xa trên, nơi đó thường xuyên có bầy sói lang văng. Marion là một thợ săn xuất sắc, cô có thể tạo ra hiện trường rất thật từ đó càng tạo điều kiện để những phần thi thể kia phát huy hết nhiệm vụ của nó. Chỉ qua một ngày, những phần thi thể kia đã đầy dấu răng và vết cào khiến người ta không thể nào nghĩ đến những nguyên nhân khác nữa.

Những người lùn lại càng cố gắng làm cho hiện trường trở nên chân thật nhất, bọn họ không có khiếu săn bắn nhưng lại rất am hiểu việc chế tạo bẫy rập khi đi săn. Bọn họ lấy bảo bối mà họ cất kỹ trong người ra khiến những vùng xung quanh hiện trường trở nên tan hoang, đồng thời rải thêm một chút thuốc ngủ có hiệu quả giải thích tại sao bọn lính không bắn pháo hiệu cầu cứu.... Trên thực tế thứ thuốc này của người lùn chỉ có tác dụng hỗ trợ giấc ngủ chứ không đủ để làm vũ khí nhưng con người không biết điều đó.

Nếu như chưa từng gặp những người lùn này thì sẽ không biết sức chiến đấu của bọn họ tệ đến bao nhiêu đồng thời cũng không biết vũ khí của bọn họ hiệu quả như thế nào, những thứ còn lại ở hiện trường sẽ cho người ta đầy đủ không gian để tưởng tượng. Sự chiến thắng của bọn họ sẽ được giải thích bằng các loại bẫy rập, thuốc ngủ và sự bao vây của bầy sói, nếu không thì vẫn còn các cách giải thích khác, dù sao cũng đáng tin cậy hơn một lời đồn hoàn toàn vô nghĩa là "Tòa thành ngầm xuất hiện nuốt hết cả một tiểu đội".

Lão Sói đã chìm vào giấc ngủ sâu, rễ cây bám chặt vào đất, hiển nhiên vừa nhìn đã biết là không thể nhổ lên để chuyển xuống dưới mặt đất không có ánh sáng mặt trời được. Các người lùn nhanh chóng thu thập nguyên liệu và chế tạo ra những cái lá cây sau đó gắn nó lên những cành cây trụ lại. Tay nghề của bọn họ thật sự không tệ, những cái lá đó được gắn cực kỳ chắc chắn, dính rất chặt vào cành cây hơn nữa lại còn có thể lung lay khi có gió to. Bọn họ hóa trang cho lão Sói rất tốt, cực kỳ thành công trong việc "giấu" lão vào trong rừng cây.

Tất cả đã được chuẩn bị ổn thỏa, về phần kết quả cuối cùng thì phải xem phản ứng của loài người.

Trong những ngày này Tasa không có cho phép bất kỳ ai rời khỏi Tòa thành ngầm để tránh đụng phải quân đội loài người. Người lùn có chút phàn nàn với việc Tasa bắt họ ở dưới mặt đất nhưng khi Tasa mở lò rèn thì những lời phàn nàn đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

Sau khi Tasa mở lò rèn, đám người lùn lập tức tràn vào, đứng bọn chặt ních khắp các ngõ ngách trong lò rèn, cố gắng duỗi cổ nhìn những dụng cụ trong đó. Chiếc búa sắt được truyền qua truyền lại rất nhiều đôi tay, đồng thời lời khen ngợi đa dạng cũng vang lên không ngớt. "Nhìn xem sức nặng hoàn mỹ của nó này! Hình dạng của nó thật là xinh đẹp! Độ cong này thật là tao nhã! Cái búa sắt này thật là lớn!" Bọn họ kích động nói: "Balabarra! Jiligua!"

.... Với Tasa, những lời này không khác gì tạp âm vang lên bên tai cô, dù sao cô cũng không có cách nào phản khởi cảm động lây với mấy người thợ khó hiểu này được.

Bọn họ kích động cảm búa đập lung tung khắp nơi giống như tiếng búa nện xuống đất và tiếng gió được tạo ra từ đó càng chứng tỏ nó thích hợp với bọn họ. Có mấy người lùn sau khi kiểm tra dụng cụ xong đều nhất trí cái búa là tốt nhất nên cứ cầm lấy cán búa không chịu buông ra, sau đó lại còn lúi lúi kéo kéo nhưng không đợi Tasa đứng ra giải quyết thì bọn họ đã nhanh chóng quyết định sẽ thay nhau sử dụng rồi. Một số người lùn khác cầm đe sắt, một số còn lại thì vây quanh lò rèn ma pháp.

"Lửa! Lửa này rất ổn định!" Tộc trưởng Hogan nói với vẻ say mê, lúc trước hắn đã tuyên bố hắn là thợ rèn giỏi nhất trong tộc mình: "Bên trong được đốt bằng cái gì vậy? Cho dù là than củi thì cũng không cách nào làm cho nhiệt độ ngọn lửa cao như vậy được, vùng rìa cũng rất ổn định, quá trình thải khói cũng cực kỳ hoàn mỹ! Tôi chỉ được nghe kể về lò rèn như vậy trong những câu chuyện cũ mà thôi!" Hắn tiến lại quá gần lò rèn khiến suýt nữa tự đốt trụ cả bộ râu của mình. Bộ râu cực nhiều được bện lại của hắn bị cháy xém một mảng lớn khiến người chung quanh cười vang.

"Thật ra tôi đã muốn nói chuyện này từ lâu rồi, những thợ rèn như các anh để râu nhiều như vậy không thấy bất tiện sao?" Tasa tự nói thầm một mình. Giọng của cô bị nhấn chìm trong tiếng cười to của những người lùn khiến Marion đứng ở bên cạnh cũng không nghe thấy.

"Người lùn trời sinh đã thích ứng với nhiệt độ cao."

Tasa cũng sờ một chút, sau đó mới phát hiện câu này trả lời đến từ Victor. Lúc trước sau khi đột nhiên im lặng thì Victor vẫn luôn giả chết, trong khoảng thời gian này đây là lần đầu tiên anh ta chủ động mở miệng, có vẻ những ngày thanh tịnh của cô đã trôi qua rồi.

"Không giả chết nữa hả?" Tasa hỏi.

"Ta không có già chết!" Victor nói.

"Trước đó đã xảy ra chuyện gì? Anh bị Vực sâu trục xuất sao?" Tasa lại hỏi.

"Ta không biết!" Victor nói.

Câu trả lời của anh ta rất ngắn gọn lại mang theo chút bức bối, có lẽ là do trong lòng không được vui vẻ, Tasa có thể phát hiện được Victor có chút bất an. Thoạt nhìn anh ta có vẻ không muốn nói chuyện nhưng lại vì khế ước yêu cầu nên không thể không trả lời....

Đột nhiên Tasa có chút đồng tình với anh ta nên không hỏi nữa.

Bên kia tộc trưởng của tộc người lùn đang mặc niệm vài phút cho đám rĩa mếp của mình nhưng chỉ một lát sau hần lảo bảm một mình: "Cũng may mình chưa ăn com chiều, nếu như râu bị dính dầu, chẳng phải là sẽ bị đốt trụi hết sao?" Nói xong hần lập tức trở nên vui vẻ, thậm chí còn ngâm nga một bài dân ca. Marion nhìn lò rèn chỉ trong vài phút đã hỗn loạn không chịu nổi thì có chút quần bách nói xin lỗi với Tasa. Cô nói: "Bình thường lúc rèn thì bọn họ rất nghiêm túc, chỉ có điều chúng tôi không có cách nào tìm được đầy đủ dụng cụ..."

Trong lúc hai người nói chuyện thì có một người lùn vút kim sắt lên cao sau đó tiếp được nó một cách nguy hiểm. Giọng nói Marion lập tức dừng lại, sắc mặt xanh lét, cô đã dần dần đoán người lùn này không nên khoe khoang tay nghề của mình không dưới một lần chỉ là lúc này đám thợ rèn đang rất vui vẻ nên nhất thời quên mất mà thôi.

"Bọn họ thật sự là những thợ rèn rất đáng tin cậy." Marion nói một cách cứng ngắc.

Tasa cười nói: "Tôi tin."

Không cần Marion cam đoan thì lúc này trong đầu Tasa cũng đã xuất hiện tin tức nói rõ về điểm này.

"Lò rèn: Lò rèn của cô đã xuất hiện những thợ rèn phù hợp, có thể bắt đầu."

"Xưởng rèn: Trong gia tộc đã kí khế ước với cô có hơn mười thợ thủ công phù hợp, bọn họ đã biểu đạt nguyện vọng muốn làm việc ở lò rèn với cô. Lò rèn thăng cấp, xưởng rèn đã mở khóa."

Tasa tạm thời gọi tin tức về từng công trình là tám thẻ công trình, trước đó tám thẻ lò rèn hiển thị tin tức không đủ điều kiện để dùng thì bây giờ đã dùng được hơn nữa còn thăng cấp lên "Xưởng rèn". Xưởng rèn có càng nhiều dụng cụ hơn, chỉ cần Tasa hoàn thành việc xây dựng thì tự nó sẽ tự động bố trí tốt, nó có thể thu nhận một số lượng lớn người lùn không đủ sức mạnh nhưng lại có đôi bàn tay khéo léo.

Lò rèn và xưởng rèn đều có thể tạo ra rất nhiều vật dụng, ví dụ như "Bàn gỗ: thợ thủ công của cô đủ khả năng để tạo ra vật này. Nguyên liệu cần thiết: Gỗ. Có thể làm theo mẫu có sẵn." hoặc "Kiếm có tay cầm bằng da bình thường: thợ thủ công của cô đủ khả năng để tạo ra vật này. Nguyên liệu cần thiết: Quặng sắt: đã có. Gỗ. Da: cần thu hoạch. Có thể làm theo mẫu có sẵn." v...v. Từ dụng cụ gia đình đến vũ khí, từ những cánh cửa bình thường đến những cánh cửa có bẫy thú vị, rất nhiều thứ đều xuất hiện trong đầu cô hơn nữa còn rất tốt bụng nhắc nhở cô cần phải có nguyên liệu gì.

Tuy rằng không thể tạo ra đồ vật từ không khí nhưng Tasa có những người lùn, điều này nói rõ Tasa chỉ cần chuẩn bị nguyên liệu sau đó ra lệnh là được.

Ngày hôm sau đội quân loài người vẫn không xuất hiện, đến ngày thứ ba mới có thám tử phát hiện hiện trường mà cô đã bố trí tốt rồi trở về báo cáo tin tức này. Tasa duy trì cảnh giác rất cao nhưng loài người điều tra rất qua loa, sau khi thu thập những mảnh nhỏ của chó săn màu đỏ ở dưới núi thì cứ thế mà bỏ qua. Tasa dùng U Linh đi theo bọn họ một đoạn, vì đề phòng bọn họ có cách nào đó phát hiện ra cô nên cô chỉ dạo xa xa quanh thành một vòng

Quả thực quân đội rất bận rộn nhưng lại không phải vì tiểu đội đã mất tích kia. "Hồng việc nhiều hơn là thành công!" Tasa nghe được một sĩ quan loài người mắng: "Chết tiệt, bây giờ tôi không có mặt mũi nào đi báo cáo tổn thất về chó săn màu đỏ. Chờ việc này kết thúc..."

Hình như bọn họ đang tìm cái gì đó nhưng cụ thể là gì thì lát nữa mới biết được. Tasa đi theo phía sau bọn họ, cẩn thận để ý bất cứ chuyện gì xảy ra.

Có người lùn, môi trường sống trong Tòa thành ngầm thay đổi rất nhanh.

Lúc mới bắt đầu thì bọn họ tự chạy tới chạy lui tất cả những nơi hẻo lánh trong Tòa thành ngầm nhưng về sau có người bắt đầu lười biếng, coi Địa Tinh như là công cụ bốc xếp và vận chuyển, từ đó bọn họ bắt đầu đặt nhưng đồ dùng đã làm xong lên lưng Địa Tinh hoặc là dúi khoát ngồi luôn lên đó. Những người lùn có vóc dáng thấp bé này coi Địa Tinh giống như người bình thường cưỡi ngựa, thật ra thì lại rất hợp hơn nữa còn rất đáng yêu, vì vậy Tasa tốt bụng ra lệnh cho Địa Tinh phối hợp với người lùn. A Hoàng tự giác đi hỗ trợ, mặc dù nó hay chơi đùa nhưng các người lùn vẫn rất thích nó.... Dù sao hiện tại cũng không có gì gấp gáp nên người lùn cũng vừa làm vừa chơi nhưng năng suất của bọn họ lại cao vượt ngoài dự đoán, có lẽ là bởi vì bọn họ thích công việc này.

Những người lùn này dùng toàn bộ nhiệt tình của mình vào việc xây dựng nơi ở mới, lúc nào lò rèn và xưởng rèn cũng có người làm việc, đồ mới được tạo ra cuộn cuộn giống như nước lũ. Bảo bọn họ làm cửa cho các phòng thì bọn họ tự giác làm thêm khóa, sau đó là chìa khóa. Bọn họ tạo ra rất nhiều bàn ghế, tủ đầu giường, tủ quần áo, vừa nhanh lại vừa tốt.

Bọn họ sẽ viết những nguyên liệu mình cần lên một quyển vở nhỏ sau đó đưa cho Marion, Marion lại giao cho Tasa. Người lùn tên là Ella phát hiện ra dịch nhờn của Slime có thể phát ra ánh sáng huỳnh quang từ đó chế tạo ra đèn dịch nhờn sau đó xin Tasa một lượng dịch nhờn lớn vì cô cho rằng đèn Slime có thể thay thế hoàn toàn những cây đuốc trên hành lang. Người lùn tên là Tucker mỗi ngày đều nhắc "Xin bắt mấy con vịt hoặc dê, hoặc bất kỳ

động vật nào đó có lông mềm" ba lần vì trong lòng hắn luôn canh cánh về chuyện ván giường cứng ngắc. Hắn tuyên bố chỉ cần cho hắn nguyên liệu, hắn có thể chế tạo ra một chiếc giường mềm mại gấp vạn lần chiếc giường này. Nếu không phải trường hợp cá biệt, khi bọn họ đề xuất yêu cầu thì trên tấm thẻ lò rèn hoặc xưởng rèn sẽ xuất hiện những lựa chọn mới.

Qua một tuần, Tasa phát hiện không khí nơi này đã thay đổi. Các đường hầm đã biến thành các loại hành lang, những hang động lớn, nhỏ trở thành những căn phòng với các công dụng khác nhau, trên những căn phòng này còn có biển số nhà, ở lối rẽ có biển chỉ đường, bọn họ còn dùng đại sảnh để liên hoan và dán bản đồ của Tòa thành ngầm mà mình đã vẽ lên đó. Tòa thành ngầm lạnh lẽo bắt đầu xuất hiện hơi thở của cuộc sống khiến nó biến thành một ngôi nhà.

Đúng là đáng tin ngoài ý muốn. Tasa nhìn lối đi rõ ràng ngay ngắn rồi lại nhìn những hàng lang bằng phẳng khiến cô không khỏi nhìn những người lùn thần kỳ này với ánh mắt khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tay thợ săn nữ

Không lâu sau đó, Tasa phát hiện ra nguyên nhân vì sao loài người bỏ qua bọn họ.

Lúc này quân đội đã bắt đầu luyện binh, những đoàn xe tiếp viện liên tục di chuyển giữa nơi đóng quân trong thị trấn nhỏ và thành phố lớn. Hiển nhiên bọn họ đang chuẩn bị cho chiến tranh, Mùi nhon của đội quân trực chỉ phía đông nam, thái độ nghiêm túc hơn lúc tấn công trại dân du cư rất nhiều. Trong lúc nói chuyện với nhau, những cựu chiến binh lẩm mẩm đã miêu tả tương lai của bọn hắn, nói rằng bọn hắn sẽ chiến thắng, mang theo đầu "đám ma quỷ kia" trở về.

Tasa hỏi Marion nơi đó có dị chủng tụ tập hay không thì cô gái người sói không thể cho cô câu trả lời chính xác được.

"Nơi đó là rừng rậm Ansa." Marion nhớ lại: "Mưa nhiều hơn nơi này, rừng cây lại càng rậm rạp, dày đặc hơn nơi này. Tôi nghe nói có vài thợ săn ở trong khu rừng đó nhưng hai năm trước lúc tôi đi qua nơi đó thì không gặp ai cả, có điều khi đó tôi đang trốn người khác, hơn nữa rừng rậm rất lớn."

Ansa hoang dã rộng lớn bị dãy núi Ansa chia cắt thành vùng đồng bằng phía Tây và đồng bằng phía Đông, trại dân du cư đã từng ở sâu trong đồng bằng phía Tây sau đó đoàn người Marion vượt qua dãy Ansa tương đối thấp tiến về đồng bằng phía Đông. Thành phố của loài người ở Nam của đồng bằng phía Tây, còn phía Đông có một khu rừng rậm gọi là rừng rậm Ansa.

Những người ở nơi này đặt tên cho địa danh thật là đơn giản nhưng Tasa lại rất thích.

Lúc đó Marion vừa nhìn đã biết là dị tộc cần phải cẩn thận hơn gấp bội, phần lớn thời gian tự do của cô đều là trốn chạy nên sống sót quan trọng hơn việc nghe ngóng tin tức nhiều. Marion còn trẻ nhưng đã đi qua không ít nơi, tuy nhiên lại hiểu biết rất ít về nó. Một số dân du cư trong doanh trại từng trải hơn những người bị vứt bỏ, đáng tiếc những người như vậy luôn có vẻ kỳ quặc và cẩn thận nên bọn họ không bao giờ nói về những nơi mà mình đã từng đi qua với ai và hiện giờ bọn họ cũng không đi theo những người lùn có thần kinh thô này đến tòa thành ngầm.

Lão Sồi vẫn đang ngủ say nên lúc này không thể giúp đỡ được gì. Victor thì nói bình thường tòa thành ngầm hay được xây dựng ở những vùng đất cao, nếu những anh hùng đã hủy diệt Tòa thành ngầm thay đổi địa hình thì thứ hắn biết còn có ích lợi gì nên cuối cùng Tasa đành phải hỏi đám người lùn không đáng tin cậy kia, vấn đề này được truyền miệng qua các người lùn, đi một vòng tròn thật to, cuối mới được một đáp án.

"Nơi đó có người ời!" Một người lùn trung niên mũi hồng nói: "Có một lần tôi ra ngoài thái thảo được, bị mắc mưa to nên đành ở trong sơn động thì gặp một người cũng đến tránh mưa. Người phụ nữ kia rất cao, cầm cung tên, nhìn có vẻ rất hung hãn, tôi còn tưởng rằng mình chết chắc rồi! Kết quả cô ta không cho tôi một mũi tên mà cho tôi cây cung... Cây cung đó rất tuyệt nhưng dây cung lại có vấn đề nên cô ta hỏi tôi có thể sửa được hay không. Khi đó tôi chỉ mang theo một ít công cụ nên không thể sửa được tốt nhất nhưng cô ta không chịu theo tôi về chỗ tôi để sửa, sau khi mưa tạnh thì đi mất. Lúc đó cô ta nói người của cô ta ở trong rừng rậm Ansa."

Lúc người lùn này nói đến người phụ nữ kia thì hai tay đều giơ lên cao, hơn nữa còn nhảy lên một cái với ý định muốn mô tả chiều cao của đối phương. Hắn cứ thao thao bất tuyệt không có điểm cuối, về mặt tức nuôi hết sức rõ ràng, sau khi nói xong còn thở ngắn than dài một trận: "Quả thật là một cây cung tốt, đáng lẽ tôi nên mang theo kim số 3, nếu vậy nhất định dây cung phía trên sẽ càng chuẩn hơn. Cô ta nên theo tôi về mới đúng"

Theo lời hắn nói thì người phụ nữ kia ngoại trừ có chút hung hăng và cao lớn (xét thấy bản thân của hắn là người lùn nên điều này cơ bản là không có tác dụng lắm) thì cũng không có gì đặc biệt nên Victor cũng không có cách nào đoán được đối phương là chủng tộc gì, có thuộc về dị tộc trong rừng rậm Ansa sắp bị bao vây hay không. Đầu thế dựa vào một cây cung hay mũi tên mà nghĩ người ta là tinh linh được.

"Hiện tại đúng là phiền phức vì có quá nhiều người lai." Victor than thở: "Trước đây dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ cần nhìn là biết người đó thuộc về chủng tộc nào ngay. Lỗi tai nhon lại xinh đẹp chính là tinh linh còn lỗi tai nhon mà mắt híp là Goblin, người nào cao to chính là người khổng lồ, vóc dáng thấp bé thì có nhiều chủng tộc nhưng người lùn đều là đám thổ phi thành tinh, về phần là chủng tộc nào thì chỉ cần vút trước mặt hắn một đồng vàng rồi quan sát xem hắn lẩn vào đám người chuẩn bị ăn cắp hay tiến lại gần muốn chào hàng, thương lượng là biết ngay."

"Có phải anh đang kỳ thị chủng tộc hay không?" Tasa nói.

"Cái gì? Lời ta nói toàn là sự thật!" Victor nói.

"Bán nhân thân đều là tên trộm vặt còn Chu Nho đều là những người chào hàng." Tasa nói: "Nghe có vẻ công kích quá mức." (Không thể không dùng hai từ này vì dịch tiếng Anh hay Việt đều là người lùn nhưng trong truyện có phân biệt.)

"Bán nhân thân đều là những tên trộm đáng xấu hổ giống như Chu Nho đều là những tên keo kiệt vắt chày ra nước!" Victor phản bác.

"Anh đã từng bị họ lừa sao?"

"..."

"Anh đã từng bị bọn họ lừa chứ gì." Tasa đồng tình nói: "Uổng công anh còn tự xưng mình là một Đại ác ma."

"Cô hoàn toàn không biết bọn hắn đáng ghét đến mức nào đâu." Victor nói. Anh ta bắt đầu dùng ngôn ngữ đến từ Vực sâu để kể cho Tasa nghe những chuyện mà cô không biết.

Trong lúc Tasa đang nghe ngóng tin tức khắp nơi thì đồng thời U Linh cũng đang xuôi ngược trong rừng rậm Ansa.

Càng đi về phía nam thảm thực vật càng rậm rạp, sau khi Tasa bay lòng vòng trong rừng rậm chốc lát thì gặp phải một trận mưa. Bàn đồ của người lùn về thiếu độ chính xác nhưng những điểm mốc lớn thì không hề sai. Vùng Ansa nằm ở góc khuất xa xôi của đại lục Erean, xa hơn về phía đông nam một chút là biển. Chính vì vậy gió ở nơi đó đã cuốn hơi ẩm từ biển vào dãy núi Ansa rồi bay lên trên cao tạo thành những đám mây to lớn. Vì vậy nơi này không hanh khô, cần cỗi như vùng đồng bằng hoang dã bên kia núi. Rừng rậm Ansa bên này luôn được nước mưa tưới tắm nên mỗi một thân cây đều tươi tốt, sum xuê.

Nếu như giấu lão Sồi ở chỗ này thì có lẽ chẳng cần ngại trang cho lão vì cành lá nơi này rất rậm rạp khiến người khác rất khó nhận ra hình dạng của cây cối bên trong.

Rất khó để di chuyển trong rừng rậm vì trên mặt đất có rất nhiều tảng đá phủ đầy rêu xanh, những rễ cây ngoằn ngoèo và cành khô lá úa. Những bụi cỏ ở đây cao gần bằng bắp đùi, nhìn thoáng qua giống như những tấm mạng nhện. Một con rắn thân to bằng cánh tay lưỡi biếng quăn ở trên chạc cây, từ xa văng đến tiếng kêu không biết của loài động vật nào. Ngoại trừ U Linh bay lơ lửng giữa không trung thì chắc không ai có thể băng qua cánh rừng này trong thời gian ngắn được.

Điều này rất dễ hiểu vì con người không thể nào chặt cây mở đường được, nếu như muốn tiến vào chính giữa rừng mưa thì dù chuẩn bị kỹ thế nào cũng không tính là dư thừa. Chỉ có điều Tasa nghĩ mãi vẫn không ra tại sao quân đội loài người lại tấn công vào nơi này, cô cố gắng nhớ lại lịch sử nhưng vẫn không nhớ được ví dụ nào về trận chiến của những binh lính thời đại và dân ở trong rừng.

Đột nhiên có một bóng dáng hiện lên trong tầm mắt Tasa.

Bóng dáng này di chuyển rất nhanh ở trong rừng khiến Tasa gần như cho rằng mình đang nhìn thấy một loại động vật nào đó, nếu không phải đối phương di chuyển cùng hướng với U Linh thì rất có thể Tasa đã bỏ lỡ điều này. Người đó mặc một cái áo bằng da màu nâu, quần áo trên người không phải là màu nâu thì cũng là màu xanh, làn da bên ngoài được bôi vẽ rất nhiều màu sắc khiến cả người cô ta gần như hòa vào trong rừng rậm.

U Linh lập tức thay đổi phương hướng, nhanh chóng đuổi theo.

Đó là một cơ thể nhanh thoắt thoát nhưng lại không có bất kì đặc thù nào của phụ nữ, cô ta còn cao hơn cả U Linh của Tasa một cái đầu, hai chân dài, cực lớn đi giữa rừng cây như giẫm trên đất bằng, hoàn toàn không hề có một chút khó khăn nào. Trên lưng cô ta vác con mồi, là bốn năm loại động vật nhỏ nào được xâu thành một chuỗi. Lồ thung trên mặt những con vật này và cùng tên trong tay người phụ nữ đã nói rõ cách đi săn của cô nhưng Tasa lại không thấy bao đựng tên sau lưng cô ta. Tasa ý vào việc đối phương không nhìn thấy mình nên lượn quanh người cô ta một vòng, lúc này mới thấy bao đựng tên được giấu ở bên hông phải người phụ nữ.

Trong bao đựng tên chỉ có bốn năm mũi tên, nếu nhìn kỹ thì trong tay phải nữ thợ săn còn nắm chặt ba mũi tên. Tay trái cô ta cầm cung tên, tay phải cầm mũi tên, lại vác trên lưng khá nhiều con mồi nhưng tốc độ lại giống như không bị bất cứ thứ gì cản trở cả. Đột nhiên lỗ tai của cô ta giật giật, quay đầu nhìn sang hướng khác.

Tasa không biết đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ nhìn theo ánh mắt của nữ thợ săn, lúc này Tasa mới phát hiện cảnh là ở nơi đó đúng đũa với biên độ nhỏ giống như có một trận gió thoảng qua. Nữ thợ săn không đợi Tasa nhìn rõ nơi đó có cái gì thì một mũi tên đã được bắn ra ngoài.

Tasa đã nhìn thấy cảnh bắn súng ở trong phim ảnh, sau khi đến nơi này cũng nhìn thấy tên nó được bắn ra nên Tasa cho rằng mình sẽ không có bất kỳ thay đổi gì khi nhìn loại vũ khí lạnh sơ cấp như cung tên này.... Nhưng có vẻ cô đã đoán sai.

Mũi tên kia nhanh hơn tầm mắt của Tasa, cùng lúc với tiếng dây cung rung lên, tiếng mũi tên được bắn ra chính là một tiếng gào thảm thiết khiến người ta gần như không có cách nào đoán được rốt cuộc cái nào trước cái nào sau. Lúc này có một thứ gì đó rất to màu xám đen xen kẽ rớt xuống từ trên ngọn cây, trên đầu còn cầm mũi tên, Tasa cho rằng thứ này không nhỏ, không biết rốt cuộc vừa rồi nó ẩn nấp bằng cách nào? Móng vuốt của nó dài và sắc nhọn giống như mèo rừng, vừa nhìn đã biết là động vật ăn thịt. Nếu động vật họ mèo này không rơi vào nữ thợ săn thì rất có thể nó đã phục kích con mồi thành công.

Trước khi nó rơi xuống đất thì nữ thợ săn đã bắt được nó. Từ đầu đến cuối bước chân của nữ thợ săn không hề dừng lại, bất luận là khi phát hiện kẻ địch hay là khi giương cung, bắn tên chứng tỏ cô ta cực kì tin tưởng vào tài nghệ của mình, không hề lo lắng mình bắn không trúng.

Tasa ở bên cạnh vỗ tay cho dù nữ thợ săn không nhìn thấy được.

"Ta biết cô ta là gì rồi." Victor đột nhiên nói: "Amazon."

Amazon? Lúc Tasa nghe từ này thì trong đầu lập tức nghĩ đến một con sông ở Trái đất nhưng thứ Victor nói đến chắc chắn không phải là con sông kia. Cô nhìn nữ thợ săn vừa lầm bầm những âm tiết khó hiểu vừa vác con mồi mới lên lưng, chờ đợi Victor giải thích thêm cho rõ.

"Nữ chiến binh Amazon là một chi của dân tộc du mục chỉ có phụ nữ, là những cung thủ kiệt xuất nhất, ngang ngửa với tinh linh rừng rậm. Câu nói vừa rồi của cô ta chính là lời ca ngợi Nữ thần săn bắn sau khi săn được con mồi của người Amazon." Nói đến đây, Victor cười: "Nếu như thứ binh lính loài người nói đến chính là nữ chiến binh Amazon, vậy thì nhất định sẽ rất thú vị."

"Sao vậy?" Tasa nói: "Bởi vì đó là đàn ông?"

"... Hả?"

"Tôi nói đùa thôi, anh tiếp tục đi." Tasa không đổi sắc mặt nói.

"..."

Bị cắt ngang như vậy khiến sự ác ý đang trỗi dậy trong giọng nói của Victor giảm xuống rất nhiều, anh ta im lặng một giây sau đó nói một cách khô khốc: "Bởi vì nữ chiến binh Amazon là loài người thuần chủng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòà Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Amazon

Amazon là loài người.

Các cô chi là dân tộc thiểu số nhưng không thể coi là ít người trong số rất nhiều chủng tộc của Erean, đồng thời cũng không thể coi là tách biệt, lánh đời được. Người Amazon có nữ vương của vương quốc mình nhưng bọn họ không có lãnh thổ cố định. Những nữ chiến sĩ cầm cung đi thành từng nhóm ở trong rừng rậm, lối hành chính là cách sinh tồn của người Amazon. Những nữ chiến binh Amazon rời khỏi bộ tộc là đối tượng rất được lính đánh thuê hoan nghênh, tất cả các tiểu đội lính đánh thuê hay nhận nhiệm vụ mạo hiểm đều rất muốn mời các cung thủ nổi tiếng này. Phần lớn người Amazon đều đứng ở vị trí trung lập, nên các cô được yêu thích cũng nhiều mà căm ghét cũng nhiều.

Nhưng đó là chuyện mấy trăm năm trước, hiện giờ ở trên mặt đất chỉ có một quốc gia là Erean, chúa tể là loài người, đối tượng bị săn giết chính là những chủng tộc bị bọn họ cho là ma quỷ.

Tasa có thể nhận ra được Victor đang châm chọc, nhưng nếu như mục đích thật sự của đội quân đang chuẩn bị tiêu diệt "ma quỷ" là người Amazon thì cô cũng sẽ không cảm thấy đặc biệt bàng hoàng hay thất vọng. Ở trong thế giới của cô, sinh vật có trí khôn chỉ có loài người nhưng không phải chiến tranh vẫn liên tục xảy ra đó sao.

U Linh tiếp tục đi theo đằng sau kia vị nữ thợ săn kia tới chỗ cô ta ở. Chung quanh dần dần xuất hiện dấu vết hoạt động của con người, tầm mắt của Tasa cũng bắt đầu được mở rộng ra, dáng vẻ cảnh giác của nữ thợ săn kia cũng thả lỏng hơn rất nhiều. Trong rừng dần dần hiện ra bóng dáng của thôn xóm, lúc này có một bóng người chạy từ đằng xa tới, vui mừng kêu: "Chị!"

Tiếng kêu này là ngôn ngữ thông dụng nên Tasa có thể hiểu được. Lúc này người kia đã tới càng lúc càng gần, dáng vẻ hơi cao gầy và khuôn mặt ngây thơ cũng dần dần trở nên rõ ràng. Sắc mặt của nữ thợ săn ôn hòa, nói: "Jaren."

Không sai, mặc dù người này chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi nhưng không thể nhận lầm được. Trên ngực của cậu ta là cơ ngực chứ không phải vú, tuy khuôn mặt của cậu ta ngây thơ nhưng đường cong lại góc cạnh, đây rõ ràng là một cậu trai. Em trai của nữ thợ săn kia nhanh chóng chạy lên đón chị mình đồng thời huyết sắc.

Giống như cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ của Tasa, Victor nói: "Ta cũng đâu có nói chắc chắn là người Amazon."

"Người Amazon chỉ có nữ?" Tasa hỏi: "Vậy nam đâu?"

"Nữ chiến binh Amazon sinh ra thế hệ đời sau với đàn ông bên ngoài nhưng chỉ để lại bé gái. Bé trai sẽ đưa cho cha nó đồng thời không cho phép ở xuất hiện trong địa bàn của người Amazon... Cho dù là xã hội trọng nam khinh nữ cực đoan nhất cũng không quá đáng như bọn họ vì dù sao chỉ mình đàn ông cũng không thể sinh con được."

Nhưng lúc này cậu trai kia lại đường đường chính chính sóng vai với chị mình trở về bộ lạc, hiển nhiên là không bị vớt bỏ.

U Linh bay quanh thôn xóm, quan sát các thành viên trong đó. Thôn này rất lớn, nữ chiến binh lưng mang cung tên đi lại khắp nơi, phần lớn đều cao gầy khỏe đẹp, dáng người nhanh nhẹn. Đàn ông ở những chỗ hẻo lánh trong thôn, số lượng không hề ít hơn phụ nữ nhưng không có một người nào mặc đồ chiến binh mà phần lớn đều chế tạo vũ khí và xử lý con mồi. “Chắc chắn không phải là tinh linh đâu.” Sau khi nhìn thấy cách bọn họ xử lý con mồi thì Victor nói: “Nghe những lời cầu nguyện với nữ thần săn bắn và nhìn văn tự trên cây cột kia đi.”

Việc xác định đối phương không phải người Amazon không phải là chuyện quan trọng nhất, Tasa không chỉ phái một U Linh đi tuần tra nhưng trước mắt chỉ có một U Linh phát hiện ra thôn xóm của nữ thợ săn kia. Số người trong thôn này lớn hơn số người lùn đang định cư trong tòa thành ngầm rất nhiều, nếu như trong rừng rậm Ansa còn những thôn xóm có quy mô lớn hơn thế này thì không có khả năng Tasa không tìm được.

Vì vậy mục tiêu mà quân đội loài người chuẩn bị đối phó chính là chỗ này.

Cô không xuất hiện nói chuyện với người đứng đầu của thôn xóm này. Từ việc lần đầu gặp mặt Marion thà chết chứ không chịu khuất phục đã thể hiện rất rõ rằng U Linh không mặt, lai lịch không rõ tuyệt đối không phải đối tượng tốt để trao đổi. Vì vậy sau khi Tasa phát hiện ra thôn xóm này thì cô lập tức đi tìm Marion đang ở trong tòa thành ngầm rồi bảo cô gái người sói mang theo người lùn mũi hồng xuất phát... Đúng là có thể phân thân cực kì thuận lợi, tiết kiệm được thời gian chạy tới chạy lui.

Marion vác người lùn mũi hồng đã gặp người Amazon trong rừng rậm kia lên lưng, hành trang đơn giản gọn gàng lướt bắt đầu xuất phát. U Linh có thể vạch ra con đường gần nhất đến thôn xóm đó hơn nữa độ linh hoạt của Marion không hề thua kém đám thợ săn Amazon kia nên vào đêm đó Marion và người lùn mũi hồng đã băng qua rừng rậm như mê cung đi tới trước thôn xóm của nữ thợ săn.

Jaren và chị cậu ta đang thoải mái dạo bước trong thôn xóm. Lúc trước nơi này khiến Tasa nghĩ rằng nó không hề có người bảo vệ nhưng khi có người không rõ lai lịch bước vào cổng thì đội trưởng đội hộ vệ cầm cung tiễn trong tay lập tức xuất hiện không biết từ nơi nào. Lúc này có một mũi tên bay tới cắm thẳng xuống đất trước mặt bọn họ, Marion nhanh chóng nhảy lên nhưng lập tức có một mũi tên khác cắt đứt đường lui của cô.

“Tôi không có ác ý!” Marion giơ hai tay lên, đứng yên tại chỗ nói: “Tôi là người bị vớt bỏ của trại dân du cư ở hoang nguyên phía tây, tôi có tin tức muốn nói cho người lãnh đạo của các người!”

“Lấy bằng chứng của cô ra đây!” Nữ chiến sĩ cầm đầu quát khê: “Để chứng minh cô không nói dối.”

Marion cởi bỏ mũ trùm đầu của mình để lộ ra một đôi tai xù lông khiến người thủ vệ trẻ tuổi hiện lên nét mặt kinh ngạc, lúc này người lùn mũi hồng cũng nhảy xuống từ sau lưng Marion, quơ quơ cái túi đựng công cụ của mình với đám người kia.

“Mấy năm trước chúng ta đã từng gặp mặt! Tôi biết cung của các bạn đều dùng da trâu cùng màu dán lên!” Hấn nói: “Tôi có mang kim số 3 đến hơn nửa còn có cái chuỗi này của người lùn, bây giờ tôi có thể sửa lại cung tốt hơn!”

Hai tay hấn cầm đầy công cụ, trông mất đảo qua đảo lại, lúc này đột nhiên có một cây cung chuyển sang hướng khác. “Là người?” Một nữ chiến sĩ có màu tóc đậm trong đám người thủ vệ lên tiếng. Sau đó cô ta nói nhỏ bên tai người đứng đầu vài câu khiến sắc mặt của đối phương lập tức hòa hoãn lại.

“Áy áy, là cô!” Mũi Hồng vui sướng nói: “Cô vẫn cao như vậy! Cây cung kia còn tốt không?”

“Tôi cũng sẽ không tự nhiên lùn xuống.” Nữ chiến sĩ có mái tóc đậm màu trả lời, lúc này trên khuôn mặt nghiêm túc thoáng qua ý cười: “Cảm ơn, người khiến tuổi thọ của nó kéo dài thêm một năm.”

“Đó là bởi vì tôi không có công cụ thích hợp.” Mũi Hồng kiêu ngạo lại tiếc nuối nói: “Nếu như lúc đó tôi mang theo túi công cụ hôm nay, tôi nhất định có thể làm cho cung của cô sử dụng được thêm hai ba năm!”

Bầu không khí đang căng co hai bên bởi vì cuộc nói chuyện này mà hòa hoãn hơn không ít, sau đó không lâu đám người thủ vệ nhanh chóng tản ra, Marion và Mũi Hồng được dẫn vào một căn phòng nhỏ gặp một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi mặt mày tràn đầy uy nghiêm. Mái tóc màu nâu của bà ta được cắt ngắn rất gọn gàng, trang phục cũng không có gì khác những nữ chiến binh khác, chỉ có đồ trang sức bằng vàng trên trán thể hiện thân phận người lãnh đạo của bà ta. Bà ta hỏi: “Người bạn dị tộc, cô tới đây làm gì?”

“Hai tuần trước doanh trại dân du cư đã bị thiêu hủy, quân đội loài người đang chuẩn bị cho chiến tranh, bọn họ sắp tiến quân đến rừng rậm Ansa.” Marion nói ngay vào điểm chính: “Tôi nghĩ hoặc chính các người mới là mục tiêu của bọn họ.”

Nét mặt của đối phương càng lúc càng trở nên nghiêm túc: “Nếu như đây là sự thật thì tôi cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, đây không phải là lần đầu bọn họ không vừa mắt chúng tôi.” Bà ta lắc đầu, nói: “Cảm ơn, chúng tôi sẽ nhanh chóng chứng thực chuyện này. Nếu như đây là sự thật, lòng tốt của cô nhất định sẽ nhận được hồi báo.”

“Tôi cũng không cần hồi báo, người phát hiện sự việc này rồi bảo tôi tới đây là một người khác.” Marion nói: “Một nửa cư dân ở doanh trại dân du cư đều được người đó cứu vớt, hiện tại bọn họ đang ở một nơi rất an toàn. Tôi tới đây là muốn hỏi các người có nguyện ý theo tôi đến nơi đó hay không?”

“Một quý tộc tốt bụng sao?” Người phụ nữ cười khẩy nói.

“Chủ nhân của tôi không phải nhân loại.” Marion nói: “Cô ấy là chủ nhân của tòa thành ngầm nhưng không có liên lạc với Vực sâu. Đây không phải là bẫy rập gì cả, nếu không tin, ngài có thể phái người đi với tôi.”

Lúc này Tasa đang ẩn thân ở bên cạnh Marion, người khế ước có thể nghe thấy lời nói của cô sau đó truyền đạt lại cho người đứng đầu thôn làng này. Nếu Tòa thành ngầm không thể tạo ra được phản ứng mãnh liệt thì việc thuyết phục bọn họ nghiệm chứng Tòa thành ngầm “không có hơi thở của Vực sâu” sau đó cũng không có đất dụng võ. Người đứng đầu thôn làng cũng chỉ suy nghĩ một lát sau đó lắc đầu.

“Cảm ơn cô và chủ nhân của cô.” Bà tà lễ phép từ chối: “Nhưng người Amazon chưa bao giờ đánh mà chạy.”

Thật đúng là người Amazon, Victor giống như không thể tin, nói thầm không ngừng, anh ta nói dần ông chưa bao giờ được cho phép tiến vào vương quốc Amazon chứ đừng nói là sống trong đó. Tasa lập tức truyền đạt lại vấn đề này cho Marion sau đó cô gái người sói sẽ hỏi nó. Đối với nghi vấn “Tôi nghe nói người Amazon chỉ có phụ nữ” thì Nữ vương Amazon chỉ cười cười mang theo ý giễu cợt.

“Trong quá khứ chúng tôi vứt bỏ các bé trai nhưng hiện tại chúng tôi không “hoang phí” như vậy.” Bà ta nói: “Bây giờ số lượng người của chúng tôi không tới một phần mười trước kia nên mỗi một thành viên đều rất quý trọng, vì thế có chút truyền thống cần phải thay đổi, có rất nhiều chủng tộc ít người đã biến mất trong dòng chảy của lịch sử hơn nữa nếu như nhắc tới Amazon, thứ đầu tiên mọi người nghĩ đến không phải là tài bắn cung của chúng tôi cũng không phải vinh quang và anh dũng dưới sự dẫn dắt của thần săn bắn, không phải lịch sử cổ xưa và nền văn minh đặc biệt mà là việc vứt bỏ các bé trai... Đối với người Amazon mà nói quả thật không việc nào đáng chăm chọc hơn việc này.”

Dân tộc tôn sùng phái nữ này đã thỏa hiệp với thời gian khiến bọn họ kéo dài được đến nay mặc dù cảnh tượng không được vẻ vang cho lắm.

“Ta thật sự không rõ.” Victor nói: “Nếu truyền thống có thể nhượng bộ sinh tồn thì cần gì phải kiên trì cái gọi là “Người Amazon sẽ không đánh mà chạy” nữa? Bọn họ là con người, hơn nữa còn lựa chọn vứt bỏ truyền thống trước kia vì lên án nhất, nếu như dứt khoát ở trong thành phố của con người thì nhất định bây giờ cũng sẽ không bị trở thành bia ngắm bắn rồi.”

“Nói như vậy, Amazon cũng sẽ không tồn tại nữa.” Tasa nói.

“Chỉ là danh tiếng “Amazon” không còn tồn tại nữa mà thôi.” Victor sửa lại lời của cô: “Bọn họ vẫn còn sống, đời sau của bọn họ sẽ chung sống với nhân loại bình thường, không cần phải lo lắng ngày nào đó mình sẽ bị diệt sạch. Ta còn tưởng rằng việc gia nhập với kẻ mạnh, đạt được cuộc sống tốt hơn là bản năng của mọi sinh vật, à, ngoại trừ đám khổ tu đầu óc bị hỏng và đám tín đồ điên cuồng kia.”

“Không, văn minh của người Amazon sẽ bị nuốt chửng, sẽ biến mất rồi trở thành truyền thuyết, đó mới là thứ bọn họ không muốn xảy ra.” Tasa lắc đầu nói: “Nhưng có giải thích thế nào thì anh cũng không hiểu được, dù sao anh cũng đã không thể hiểu nổi lúc trước vì sao những tín đồ Vực sâu và Nữ Vu lại phản bội Vực sâu giống như không thể hiểu được tại sao tôi lại thích A Hoàng.”

“Đây vốn là chuyện không thể hiểu nổi, rõ ràng gia nhập Vực sâu có thể đạt được đến rất nhiều thứ tốt như sức mạnh và sự bất tử.” Victor liếc mắt: “Tại sao? Bởi vì chủ nhân của vị diện vật chất gây khó dễ cho chính bản thân mình? Bởi vì cô cảm thấy đáng đáp con chuột kia rất đáng yêu?”

“Thật ra lý do chỉ có một.” Tasa nói: “So với sự đả ngộ tốt đẹp nhưng chỉ là một con rối thì chúng tôi càng thích ý chí của mình được tự do hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chuẩn bị chiến tranh

Mật thám của người Amazon trong quân đội loài người đã xác thực tin tức của Marion nên cô gái người sói và người lùn Mũi Hồng nhận được tiếp đãi đơn giản nhưng nhiệt tình, tạm thời bọn họ sẽ ở lại nơi này xem người Amazon chuẩn bị cho chiến tranh.

Tuy bầu không khí căng thẳng lại không hề rối loạn khiến Tasa đánh giá rất cao, bây giờ cô giống như đang đứng ở trên không trung xem một chiến trường cổ xưa. Dùng cách nói này cũng không có gì sai vì đây chính là một chiến trường cổ nhưng ở thế giới khác. Tòa thành ngầm cũng đang từng bước chuẩn bị, trái lại Tasa lại ở đây nhàn rỗi trước đêm đại chiến. Cô nhìn những người Amazon xuôi ngược trong doanh trường. Vì U Linh có thể quan sát một cách tự do mà không bị phát hiện hay ngăn cản nên nếu có một người biên tập, cắt nối thì nhất định sẽ tạo ra một thước phim phóng sự chân thực, hoàn hảo.

Không cần lắm trận mới mẻ gươm vì người Amazon vẫn luôn duy trì đặc tính chiến đấu của dân tộc mình, đối với họ binh khí giống như các dụng cụ hay dùng thường ngày. Người lùn Mũi Hồng dùng cặp chân ngắn của mình chạy tới chạy lui để cài tạo vũ khí lần cuối trước khi chiến tranh bắt đầu. Tuy chỉ có một mình nhưng hẳn vẫn có thể làm không ít chuyện nên nếu để cho toàn bộ người lùn ở Tòa thành ngầm gia nhập thì nhất định có thể nhìn thấy hiệu quả của việc cài tạo vũ khí trước khi chiến đấu một cách rõ ràng hơn. Nhưng việc bảo một đám người lùn chặn ngăn bằng qua rừng rậm là rất không thực tế nên Tasa cũng không có ý định để cho những người lùn không có khả năng chiến đấu này đến khu vực có thể bị ảnh hưởng bởi chiến hỏa.

Tất cả chiến sĩ đều là nữ, người nhỏ nhất còn nhỏ hơn cả Marion. Không giống với sự trầm tĩnh của người lớn, những cô bé này càng có vẻ khản trương và vui sướng hơn. Vì những tạm thời những cô bé này không cần phải vũ trang đầy đủ để di chuyển ra chiến trường nên những người lớn dặn dò các cô dẫn Marion đang không biết làm gì đi dạo khắp nơi... Điều này khiến Tasa âm thầm cảm thấy có lẽ là người lớn ngại các cô vướng chân vướng tay. Lúc đầu cô gái người sói có chút mất tự nhiên nhưng các cô bé ở lứa tuổi này làm quen với nhau rất nhanh, không bao lâu sau tất cả đã lú lú như một đám nữ sinh cấp 3.

“Tôi lấy cây cung này từ chỗ mẹ mình, bà đã từng dùng nó săn được một con gấu lớn.” Về mức độ lớn thì cô bé giờ cao cây cung trong tay mình lên hết mức có thể rồi nói: “Cánh cung và mũi tên đều được làm từ cây sồi, năm trước tôi mới bắt đầu được sử dụng nó.”

“Đổi với tôi thì vẫn còn quá sớm để sử dụng trường cung.” Cô gái nhỏ nhất nhún vai, trong tay cô bé chỉ có một cây cung ngắn dài hơn một mét: “Cha của tôi đã làm cho tôi cái này, ông vẫn luôn cho rằng tôi chưa chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ lần sau tôi sẽ thuyết phục được ông ấy.”

“Còn tôi thì chưa bao giờ sử dụng cung.” Marion sờ mũi: “Có thể tấn công kẻ địch từ xa, nghe rất hay... Ta chỉ từng bị cung thủ đuổi theo thôi.”

“Nếu cô có ý định ở lại thì nhất định sẽ cảm nhận được cảm giác có cung thủ đứng ở phía sau rất tốt.” Có người cười nói.

Các cô nhận ra được Marion rất tò mò nên một cô nhi cầm cung tên của mình nói cho Marion biết làm thế nào để chế tạo ra cung tiễn, ở trên chiến trường cung và tên được sử dụng như thế nào. Cô nói rất tỉ mỉ về việc dùng cây sồi như thế nào để làm thân cung, độ căng của dây cung như thế nào là phù hợp, gia cố thêm gân và sừng hươu nai như thế nào để cây cung khó bị hư. Các cô cũng mở miếng vải được quấn quanh đầu ngón tay ra, chúng nó có tác dụng bảo vệ ngón tay khi các cô căng dây cung vì lúc bắn tên, sợi dây chuyển động nhanh có thể trở nên rất sắc bén. Theo truyền thuyết thời cổ xưa thì có người nói khi đó người Amazon dùng tơ của nhện ở Vực sâu để chế tạo dây cung nên lúc các cô đánh cận chiến thì có thể dùng dây cung để cắt đứt cổ kẻ địch.

Thậm chí các cô còn để Marion bắn thử, ngay lập tức một mũi tên suýt cắm vào cổ chân người nào đó khiến Marion sợ hết hồn còn cô gái tóc vàng suýt nữa bị hại lại cười ha ha. “Đương nhiên là tôi có thể né được mũi tên chậm như vậy.” Cô nói: “Còn tệ hơn tôi trong tiết học bắn cung nữa, tài bắn cung của tôi tệ nhất trong đám người đây.”

“Tôi không làm được cung thủ đâu.” Marion nói xin lỗi.

Ngược lại Marion cũng cho những người bạn cùng tuổi này thấy vũ khí của mình sau đó nói cho các cô biết mình làm thế nào lấy được hai thanh đoản đao này từ trên thi thể của bọn buôn lậu nô lệ. Các cô gái châu đầu lại thành một vòng tròn, than thở về đoản đao và chuyện cũ của Marion. Các cô chỉ săn bắn động vật chứ chưa bao giờ chiến đấu với kẻ địch bên ngoài. “Chúng tôi chỉ thiếu cơ hội, cô biết là chúng tôi không ra ngoài mà.” Cô gái tóc vàng làm mặt quỷ sau đó dùng ngón tay chỉ vào căn lều to nhất ở phía sau lưng. Cô nói sau lần chiến đấu này mỗi người đều sẽ có thu hoạch riêng, còn nói sau này mình cũng sẽ trở thành một chiến sĩ dùng kiếm và lá chắn, chỉ là tuổi của cô còn chưa đủ để đảm nhận chức trách này.... Lúc các chiến sĩ Amazon giao tranh với kẻ địch cũng là bảo vệ cung thủ sau lưng mình, các cô rất mạnh, rất dũng cảm nhưng tỉ lệ tử vong cũng cao nên những đứa nhỏ không được phép đảm nhiệm chuyện này.

Nhưng những đứa trẻ như các cô cũng không được làm cung thủ, các cô không nên lên chiến trường, vì trên đó chỉ có giết chóc hoặc là bị giết hại. Tasa nghe những đứa trẻ này dùng giọng điệu chơi xuân để nói đến chuyện chiến đấu thì thầm nghĩ có lẽ cũng chỉ có cô đứng ở ngoài cuộc mới sinh ra cảm khái như vậy còn những người trong cuộc thì thấy rất vui và kiêu ngạo vì chính mình còn sống, vì trận chiến sắp tới. Đối với những người đặc biệt như vậy thì chỉ trích các cô hiểu chiến trận như cười nhạo người đời lựa chọn gặm vỏ cây để kéo dài mạng sống, mà thương cảm như thế thì lại có vẻ nông cạn.

“Trong túi kia chứa cái gì?” Marion hỏi.

“Dây cung dùng để thay thế, nếu như mưa xuống thì dây cung bị ướt phải được thay mới.” Cô gái tóc vàng nói: “Phía trên là răng sư tử Ansa, rất đẹp đúng không?! Trên cổ cô là cái gì? Vật kỷ niệm săn bắn? Răng sói?”

“Phải, là vật kỷ niệm” Marion nín nín môi, nói: “Đó là mẹ của tôi.”

“Hả...” Cô gái tóc vàng mờ mịt đáp lại một tiếng giống như có vẻ không phản ứng kịp, lúc này cô gái lớn tuổi nhất bên cạnh dùng cùi chỏ thụi một cái. Sau khi hiểu được ý nghĩa của câu nói kia thì vẻ mặt của các cô gái lập tức thay đổi khiến lũ tai sói trên đầu Marion dựng thẳng lên. Marion sờ sợi dây chuyền trên cổ, cứng ngắc nhìn mặt đất, tâm trạng bắt đầu trở nên khẩn trương một lần nữa. Đám người im lặng một hồi, sau đó cô gái tóc vàng kia đột nhiên tháo trang sức làm bằng răng sư tử xuống, nhét vào trong tay Marion.

“Tặng cho cô!” Cô gái tóc vàng nói: “Không được từ chối, dù sao sau này tôi cũng sẽ săn một con.”

Marion cảm món trang sức lủng lẳng kia như đang cầm một thứ gì đó rất nóng còn Tasa thì cảm rất giống đứa nhỏ bị bắt phải nhận tiền lì xì dưới lệnh cấm của ba mẹ nó: Dù rất muốn từ chối nhưng dưới tình huống như vậy đành phải đứng chết trân tại chỗ, không biết nên làm như thế nào cho phải. Vì vậy Tasa bộc phát lòng tốt đảm đương làm bậc cha mẹ khoan hồng độ lượng, cô vỗ vỗ vai Marion, dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy nói: “Nhận lấy đi, nhớ nói cảm ơn.”

“Cảm ơn.” Marion nói. Sau đó cô cúi đầu tìm trong túi của mình, muốn tìm ra thứ gì đó có thể đáp lễ.

“Không cần!” Cô gái nhiều tuổi nhất nói.

“Đúng!” Cô gái tóc vàng cười hi hi nói: “Tôi có thể sờ lỗ tai của cô không?”

“A, có thể!” Marion cảm kích nói. Vì vậy hào hứng ngẩng cao đầu để mấy cô gái lần lượt sờ soạng lỗ tai của mình khiến một đám rất hài lòng.

So với bầu không khí thoải mái của các cô gái thì những người lớn tuổi im lặng hơn rất nhiều.

Người những đó hầu hết là các chiến sĩ trên người có nhiều vết sẹo lâu năm do chiến đấu với dã thú, động tác của các cô rất nhanh nhẹn lại linh hoạt mang theo khí thế sát phạt. Một ít người mặc giáp vải của nam giới đang giúp các nữ chiến sĩ khác sửa sang lại trang bị, một số khác thì dùng tốc độ rất

nhanh dọn dẹp hành lý, gần như tất cả mọi người đều đang bận rộn. Tasa nhận ra trong đó có hai loại chiến sĩ, một loại mặc giáp mềm, nhẹ, mang theo trường cung và bao đựng tên; một loại mặc giáp sắt, có lá chắn và đoản kiếm. Từ đó có thể đoán ra người Amazon có hai binh chủng là cung thủ có tính cơ động cao và chiến sĩ dùng binh khí ngắn có khả năng cận chiến, mặc kệ loại nào thì nhìn đều có vẻ rất chuyên nghiệp.

Những chiến sĩ Amazon này đều không để tóc dài tung bay, đại đa số đều là tóc ngắn gọn gàng, chiến sĩ tóc dài thì búi tóc cao, không để tóc che mắt lúc chiến đấu. Các cô đều đội nón trụ phù hợp, không có bất kì trang sức gì. Giáp của cung thủ càng nhẹ nhàng linh hoạt hơn chiến sĩ cận chiến nhưng đều dùng xà cạp bó chặt tay và chân. Tuy rằng lực phòng ngự của vài không cao nhưng có thể tránh được sâu, rắn trong rừng rậm đồng thời cũng có thể ngăn cản một chút lực sát thương của mũi tên. Bộ dạng võ trang đầy đủ của người Amazon hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của Tasa nhưng cẩn thận ngắm lại thì đúng là rất hợp lý.

Ngày xưa ấn tượng về những nữ chiến sĩ trong rừng rậm của Tasa chỉ đến từ phim ảnh, tác phẩm truyền hình và trên áp phích trò chơi mà thôi, Tasa nghĩ trong hiện thực làm gì có chỗ nào xuất hiện “Nam chiến sĩ mặc áo giáp sắt hình hộp, nữ chiến sĩ mặc bikini sắt thép chạy lung tung” như vậy đâu. Nếu như chiến sĩ thật sự lộ một đồng chỗ hiểm như đùi, ngực, bụng ở trên chiến trường đao kiếm không có mắt lại còn xỏa tóc dài để gió tung bay như vậy thì đa phần người này chết chắc rồi.

Ngày thứ ba, U Linh theo đuôi con người bên kia truyền đến tin tức quân đội đã rầm rộ đi tới gần rừng rậm.

So với dự tính thì quân đội loài người tới muộn hơn, bộ binh và kỵ binh kéo theo đoàn xe, đoàn người kéo dài đã đi tới cửa vào rừng rậm Ansa. Thanh thế của bọn họ rất kinh người, sĩ khí binh lính dâng cao, tổng số nhiều hơn người Amazon gấp mấy lần. Giả sử nếu chỗ này là chiến trường chính diện không có vật gì cản trở thì cho dù dùng chiến thuật biển người, bọn họ cũng thắng chắc.

Nhưng nơi đây vốn dĩ chẳng phải chiến trường bình nguyên thích hợp với kỵ binh, rừng rậm Ansa không phải là một rừng cây nhỏ có thể dễ dàng xuôi ngược. Chính vì vậy nên Tasa và thám tử Amazon đều cảm thấy rất kỳ quái, nếu muốn tấn công thì có thể thực hiện lối đánh du kích trong rừng rậm chứ dùng một đội ngũ có quy mô to lớn nhưng tính cơ động lại cực kém như vậy thì có ích lợi gì?

Đoàn người dừng lại ở phía trước rừng rậm, dầu hỏa và thuốc bị ném vào chính giữa rừng cây khiến những người Amazon đang nấp ở trong rừng cười lạnh, quả nhiên ngọn lửa chỉ cháy được một lúc sau đó đã tắt.

Khí hậu ở đây không giống bên kia núi Ansa, bên này không khí và thổ nhưỡng ẩm ướt hơn nhiều nên không thể đốt cháy một cánh rừng rậm ẩm ướt có không ít sông suối được. Quan chỉ huy cũng nhanh chóng phát hiện điểm ấy nên hấn hạ mệnh lệnh mới: Chặt.

Nghe như câu chuyện cười nhưng quân đội thật sự bắt đầu làm như vậy. Số lượng binh lính không ít ấy lấy rìu ra, thờ hồn hà hồn hèn chặt cây. Bọn họ đốt những cây có thể đốt còn những cây ẩm ướt thì chặt bỏ. Một phần ba binh lính cầm rìu, những người khác phụ trách hạ trại và cảnh giác. Các trưởng quan ở trong lều trại uống trà, đắc ý thảo luận về bước cuối cùng trong khu rừng ma quỷ.

“Đùa gì thế?” Tasa nghe thấy người Amazon nói với vẻ không thể tin được.

Đứng ở góc độ nhìn nhận của con người thì chuyện này giống như vì bắt côn trùng có hại mà hủy diệt cả một cánh rừng. Quân đội loài người hoàn toàn không biết cánh rừng rậm này bao la rộng lớn bao nhiêu, bọn họ cảm thấy chặt cây có thể phá hủy được ưu thế của đối phương nên mới làm như vậy, muốn một mẻ hốt gọn?

Vì quá mức ngu ngốc nên không thể nào châm chọc được nữa. Trong lúc nhất thời Tasa và thám tử người Amazon cùng ẩn nấp tại biên giới cánh rừng đều im lặng không nói gì, chỉ có thể nhìn bọn lính cần trọng chặt cây.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Điềm không may

Phóng hỏa đốt núi, chặt cây dồn địch cũng được xem như là một chiến thuật truyền thống nhưng vấn đề là phải có điều kiện tiên quyết.

Ví dụ như đó là một ngọn núi không có đường lui, một mảnh rừng cây có thể dễ dàng giải quyết, nếu là những địa hình này thì mới áp dụng được chiến thuật đó vào đối tượng, mục tiêu. Còn nếu như đối tượng là một mảnh rừng mưa lớn hơn nữa chung quanh lại là bình nguyên bao la rộng lớn thì ý đồ dùng phương pháp chặt cây để kết thúc chiến tranh cũng giống như việc lập biển để chiến thắng cá mập. Mặc dù cánh rừng rậm này sẽ trở nên không thích hợp để ở lại nữa nhưng người Amazon vẫn có thể tùy tiện chọn một phương hướng nào đó để đào thoát còn quân đội loài người thì lại hoàn toàn không thể bao vây hết biên giới của rừng rậm Ansa được.

Huống chi chiến sĩ Amazon đâu phải người chết.

Hiệu suất chặt cây của một buổi sáng khá cao, quân đội như một cái thìa múc được một muỗng nhỏ ở biên giới rừng rậm Ansa. Cùng lúc đó, ở sâu bên trong thì quân tiên phong cũng đang bị cây cối bao vây, bất luận là binh lính chặt cây hay là binh sĩ cảnh giác chung quanh đều bị bại lộ ở chính giữa sân nhà của người Amazon.

Vài chục cây cung đồng thời được kéo căng sau đó buông tay. So với thanh thế do nỏ bắn ra tạo thành thì mũi tên được bắn từ các phương hướng khác nhau này có chút lộn xộn, rất giống như là đang bắn loạn xạ. Tiếng mũi tên xé gió bị tiếng côn trùng, tiếng chim kêu trong rừng che dấu, đầu mũi tên sắc bén lấp ló giữa những bóng cây, mãi đến khi một loạt thi thể ngã xuống đất thì đám người kia mới bị kinh động.

Nhóm cung thủ người Amazon ẩn nấp ở những nơi hẻo lánh, chỉ có U Linh vẫn luôn nhìn chăm chăm các cô mới biết những tay thợ săn trong rừng này xuất hiện ở đó từ bao giờ. Da thịt và mũ giáp của các cô hòa lẫn với cây cỏ nơi đây, chất lỏng từ cơ thể cây làm làn da lộ ra bên ngoài của các cô biến thành màu xanh lá, tuyến thể nghiền nát của một loài động vật gặm nhấm nào đó khiến mùi của các cô không khác gì mùi của chim thú đến nỗi chó săn nhạy bén nhất cũng không phát hiện ra. Các cô không có đội hình, mỗi người đều linh hoạt như một con khỉ, giòi che dấu như sư tử Ansa làm cho mỗi một mũi tên bắn lên đều lấy đi một tính mạng.

Những người còn sống sót trong quân tiên phong phát ra tiếng kêu hoảng sợ, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp nối đuôi nhau nhưng không có một người nào có thể kêu được quá lâu. Sau lượt bắn thứ nhất thì người chỉ huy không phát ra mệnh lệnh nữa nên thời điểm bắn tên của nhóm cung thủ trước sau không đều nhưng vẫn vô cùng chuẩn xác. Trong một giây các cô có thể giương cung đến hai lần, điều này gần như khiến người ta hoài nghi các cô không cần nhắm cũng bắn chuẩn. Mưa tên liên tục xuyên qua rừng rậm khiến khu vực này nhanh chóng trở nên vắng vẻ.

Không có một mũi tên nào trật, chỉ có một cái xác bị hai mũi tên bắn vào hai chỗ trí mạng mà trường hợp này cũng là sự lãng phí duy nhất của người Amazon.

Rất khó nói rõ tình cảnh này làm người ta giật mình như thế nào, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới có thể hiểu được uy lực của một nhóm thần xạ thủ. Cung thủ người Amazon chính là những tay súng bắn tỉa đáng sợ nhất của thời đại này, lúc các cô kết thành đội khiến Tasa không thể không nghĩ đến súng bắn tự động. Thật không thể tin được là một nhóm cung thủ lại sánh được với một cái máy ngắm bắn chuẩn tự động.

Tất cả những chuyện này phát sinh quá nhanh, thậm chí đại bộ phận quân đội loài người ở lại bên ngoài rừng rậm cũng không phản ứng kịp. Sau khi cái xác cuối cùng ngã xuống thì nhóm cung thủ đang ẩn nấp lập tức xông ra ngoài, các cô chạy về phía những binh sĩ đang sững sờ ở bên ngoài sau đó trút một cơn mưa tên xuống bọn họ. Làn ra quân này toàn là cung thủ, các cô trang bị nhẹ nhàng mà linh hoạt đồng thời việc phân chia trách nhiệm cũng có chút khác biệt. Một số người đứng cầm tiền tới, một số người che chắn và quan sát, những người còn lại thì nhanh chóng lấy lại mũi tên và cướp vũ khí từ trên người những binh sĩ đã chết. Quân đội chiếm ưu thế rất lớn về nhân số trong lúc không cảnh giác bị tấn công một cách bất ngờ giống như một con thú to lớn bị đá một cái thật mạnh vào mông.

Nhưng một con thú to lớn cũng có nghĩa là răng nanh rất dài.

Sau giây phút hỗn loạn ngắn ngủi, quân đội loài người bắt đầu tổ chức lại đội ngũ, bọn họ khiêng những lá chắn rất lớn đi đến hàng đầu tiên dưới sự chỉ huy, phía sau bọn họ là những nỏ thủ bắt đầu tra tên vào nỏ. Loại nỏ bọn họ mang tới to hơn loại Tasa nhìn thấy trước đó rất nhiều, tiếng dây cung được kéo căng giống như tiếng mở cửa thành (tường tượng mây cửa thành trung cổ mở bằng ròng rọc dây xích á), tiếng động nặng nề làm cho người khác không khỏi hoảng sợ. Nếu như dùng thứ này thì có lẽ tất cả mọi vật trong phạm vi 300m đều bị xuyên thủng.

Nhưng chỉ cần không bị bắn trúng thì vũ khí có mạnh đến thế nào cũng không có ý nghĩa.

Trong những chiến sĩ Amazon đi nghênh chiến không có lấy một chiến sĩ cận chiến hoặc một người cầm lá chắn, giáp mềm trên người cung thủ không đủ để ngăn cản được uy lực khổng lồ của tên nỏ nhưng tính cơ động của bộ giáp cũng có thể coi là một ưu thế. Khoảnh khắc chiến tuyến bằng phẳng nhưng lá chắn lớn kia được hình thành thì tất cả chiến sĩ Amazon đang tấn công lập tức lui bước, gợn gằng dứt khoát giống như chim sẻ ăn xong (ý là ăn xong nó ủa cả bầy đi luôn). Các cô nhanh chóng tản ra, biến mất ở trong rừng rậm Ansa, chỉ để lại lác đác vài mũi tên và những thi thể nằm đầy trên đất, ngoài ra còn có các quan chỉ huy đang ngất ngưởng, chửi bới âm ỉ.

Nhưng không có một ai dám tiến vào rừng rậm để truy kích những tay thợ săn trong rừng này cả nên bọn họ chỉ có thể chinh đồn lại đội ngũ, tiếp tục chặt cây dưới sự bảo vệ của lá chắn.

Điều đó khiến bọn họ không thể thoải mái nhả nhả chặt cây được, còn người Amazon thì thay phiên thay ca, vừa thư giãn vừa ăn cấp đầu người dưới tấm lá chắn, khi quân đội loài người tức giận đánh trả thì lại xé chắn ra lẻ chạy vào trong rừng. Quả thực là giáo trình kinh điển của phương pháp đánh du kích, quân số của quân đội loài người giảm liên tục, sĩ khí cũng bị giảm thấp còn chiến sĩ Amazon thì chỉ tổn thất một ít mũi tên. Có chiến sĩ Amazon mới thay ca ở trong doanh trại bật cười, còn những người chưa đến phiên hoặc không thể ra chiến trường thì bắt đầu nói đến chuyện thắng lợi. “Có lẽ không cần đến các con đâu.” Một nữ chiến sĩ một mắt cười vuốt đầu con gái mình còn những thiếu nữ lần đầu ra chiến trường thì cực kì tức giận bất bình vì chuyện này. Lúc này Marion dùng ngón tay vuốt ve chuỗi dao của đoản đao, nhìn có vẻ giống như đang muốn trở tài.

Ngày hôm sau tình hình chiến đấu vẫn như thế, quân đội hao tổn hai người nhưng chỉ chặt được một cây khiến việc chặt cây trở thành công việc khổ sai muốn tránh cũng không được. Trong rừng, bầu không khí trong doanh trại càng ngày càng trở nên vui sướng, người Amazon bắt đầu thảo luận về buổi tiệc chúc mừng, ngoài ra cũng có người đánh cuộc bao giờ những người kia sẽ rời đi.

“Có lẽ chúng ta không cần phải rời khỏi đây.” Có người nói: “Tôi không tin nếu cứ tiếp tục như vậy mà bọn họ vẫn giữ ý định tiếp tục tiến công, ai lại dùng một đội quân không dùng được trong rừng rậm đây?”

“Không ai.” Nữ vương Amazon nói, lông mày bà nhíu chặt lại ở trong ánh lửa: “Đây chính là chỗ ta lo lắng.”

Tasa cũng nghĩ như vậy.

Tình hình chiến đấu quá mức thuận lợi, vì thế khiến cô cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ. Loài người không thể nào đều là kẻ ngốc được, có thể cướp lấy tất cả thành quả thắng lợi từ trong tay những đồng minh trong trận chiến trước kia thì làm sao có thể sai lầm ở những chuyện vừa nhìn đã biết kết quả được? Tasa không cho rằng nhân vật trung tâm của Erean vừa ra diễn thì những người khác lập tức biến thành ngu ngốc đồng thời cũng không cho rằng

mình là diễn viên thuận buồm xuôi gió kia.

Victor nói: “Cũng không cần mỗi người đều là kẻ ngốc, chỉ cần cấp trên của bọn hân vờ ngớ ngẩn là được. Cô không biết bọn quý tộc đã làm ra chuyện hoang đường gì đâu, hơn nữa còn có cả Quốc vương bán cả quốc gia cho ta đấy!”

“Nhưng bây giờ lại không phải là Quý tộc, cũng không có Quốc vương.” Tasa nhắc nhở anh ta.

“Chỉ đổi lại tên mà thôi.” Victor nói giống như đang bắt mẫn.

Marion và người lùn đã nói với Tasa về những kiến thức thông thường ở bên ngoài, để quốc Erean không có vương thất và Quý tộc, chỉ có nguyên thủ và đại thần. Bốn năm trăm năm trước chính nơi đây đã làm cho Vực sâu và Thiên giới trở thành lịch sử, nếu ở trong thế giới của Tasa mà có thể tiến hành nhiều lần cái cách khoa học kỹ thuật, tiến bộ xã hội như vậy thì cô hoàn toàn không cho rằng sự khác biệt chỉ là đổi lại tên.

Đêm hôm nay, ở phía ngoài nơi dừng chân của đoàn xe thì Tasa phát hiện một con “Chó săn màu đỏ” ở trong một chiếc xe lớn.

Nó nhìn có vẻ thật sự là một cái máy móc, con mắt ở trên đầu ảm đạm không ánh sáng, nằm lặng im bất động trong xe. Trong lúc người vận chuyển và sĩ quan nói chuyện với nhau thì Tasa biết được con chó săn này là do người đứng đầu xin mang theo, nó hoàn hảo không có khuyết điểm, chỉ đợi khởi động mà thôi.

Tasa không có cách nào mở xe phân tích con chó săn màu đỏ này, nó mang phong cách của một cái máy hơi nước quái dị, bên ngoài có những kí hiệu rất nhỏ.... ngay cả Victor cũng không hiểu được ý nghĩa của chúng nhưng anh ta kết luận chúng nó là bút tích của Ai Nhân.... giống như thư viện dưới mặt đất trong Tòa thành ngầm, U Linh không thể xuyên qua được. Sau khi biết được chuyện này thì phân thân của cô ở lại trong thôn xóm người Amazon lập tức thông báo với Marion, bảo cô gái dẫn người lùn rút lui khỏi thôn xóm người Amazon. Một khi chó săn màu đỏ được khởi động thì nó đồng thời có thể phát hiện bọn họ ở trong đại bản doanh người Amazon.

Mà đây không phải là chuyện xấu duy nhất.

So với mấy chiếc xe lớn khác thì việc không thể mở xê, phân tích được chó săn màu đỏ chỉ là vấn đề nhỏ vì U Linh hoàn toàn không thể tới gần được món đồ đang được giấu trong cả ba chiếc xe được hoá trang kia, Tasa không thể vào trong xe ngựa nhìn thử vì ngay ở phía xa cô đã cảm nhận được cảm giác bị bài xích rất mạnh mẽ, vừa giống như sợ hãi vừa giống như chán ghét, tựa như côn trùng phải đối mặt với thuốc diệt sâu bọ, còn chưa chính thức đến gần đã sinh ra cảm giác không thể nào tiếp cận theo bản năng.

Thời gian càng lâu cảm giác đó càng mãnh liệt, sau khi những thứ trên xe ngựa được chuyển xuống thì doanh trại đã trở thành vùng đất cấm của U Linh.

Victor nói thánh vật được thần linh chúc phúc có thể tạo thành loại ảnh hưởng giống như thế này đối với Vực sâu nhưng bây giờ Erean lấy đâu ra Thần linh? Chứ đừng nói chỉ là Tasa đã được chứng thực là không có hơi thở của Vực sâu. Cô gần như xác định sẽ có thứ hai chiếc giày rơi xuống, nhưng không biết sẽ rơi đang ở đâu. (Câu này hình như là câu ẩn dụ, có nghĩa là sẽ có sự việc kì lạ nào đó xảy ra tiếp nhưng không biết là gì, ở đâu, vào lúc nào)

U Linh không thể đến gần nên lúc chó săn màu đỏ được khởi động chính là lúc Marion bị bại lộ (con người mang theo chó săn màu đỏ để săn người Amazon hay là vì đề phòng dị tộc lẫn vào?), cuối cùng cũng chỉ có thể dựa vào người Amazon. Ý tưởng này của cô cùng với nữ vương Amazon không mưu mà hợp, cuối cùng bà vẫn cực kì không yên lòng về tình hình chiến đấu nên trong đêm đã phái thám tử đi tìm hiểu.

Dora và Catherine là những thám tử tốt nhất của người Amazon.

Các cô im hơi lặng tiếng lên vào đại doanh của quân đội loài người, vận gậy cỏ lính gác sau đó giấu thi thể trong bóng đêm. Các cô yên lặng tiếp cận đoàn xe mới tới mãi cho đến khi nghe thấy tiếng ồn ào của binh sĩ ở trên đường.

Bọn họ nhìn có vẻ tươi cười hơn hờ, cao giọng nói xong những lời thô tục, hoàn toàn không phải đáng về cầu xin lúc ban ngày. Những người này phản khởi giống như đã uống rượu mà những người tuần tra trong doanh trại lại coi như không thấy bọn họ, giống như nơi này không có bất kỳ quy định kỉ luật nào. Nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện có người lộ ra vẻ mặt hâm mộ nhìn bọn họ.

Những người Amazon đã thay trang phục lính gác liếc nhìn nhau, lặng lẽ đuổi theo bọn lính đó.

Các cô đi đến một doanh trường vắng vẻ, chắc hẳn cái lều này vừa mới được dựng lên vào tối hôm nay, cách khá xa doanh trại. Các cô còn tưởng rằng sẽ thấy vũ khí bí mật gì đó hoặc là khung cảnh phân phát đồ tiếp tế, nhưng... có lẽ ở mức độ này cũng có thể xem như là tiếp tế.

Phụ nữ.

Catherine kéo Dora đang cứng ngắc lùi vào trong bóng tối, mạch máu trong người các cô như đang nhảy lên chính vì tình hình bên trong càng thêm tồi bại, bởi vì mấy người phụ nữ đáng thương đang bị lạng nhục đồ hóa trang thành đáng vẻ của nữ chiến sĩ Amazon.

“Tinh táo lại!” Catherine dùng khẩu hình miệng nói: “Chúng ta tới không phải để làm cái này!”

“Cái hình xăm kia!” Gân xanh trên trán Dora giật giật: “Người chính giữa đó, cô thấy có phải không? Không phải là những người giả dạng vụng về kia, đó chính là săn vân* của chúng ta!” (Hình xăm săn bắn đặc biệt của người Amazon)

“...”

Catherine rơi vào trầm mặc nhưng quả đấm của cô lại siết chặt lại. Người Amazon cũng không phải quá biệt lập với bên ngoài, lúc xung đột hoặc di chuyển thì bọn họ cũng có thương vong, cũng có thất lạc, mất tích. Người Amazon có truyền thống bảo vệ giới tính nữ, bây giờ từng người Amazon còn sót lại đều là chị em với nhau, nếu muốn không quan tâm đến chuyện này thì quả thật quá khó khăn.

“Có thể là bẫy rập.” Catherine nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chúng ta đi thôi!”

Các cô khó khăn di chuyển bước chân, dò xét những nơi khác của doanh trại. Nơi ở của quan chỉ huy là nơi một con ruồi cũng không bay lọt nhưng có mấy chiếc xe lớn nhìn qua còn được bảo vệ nghiêm ngặt hơn cả doanh trưởng của chỉ huy, các cô đi lại một vòng quanh đó nhưng không hề thu hoạch được gì, chỉ có sự nóng nảy trong lòng không ngừng tăng lên.

Lúc này đã gần tới nửa đêm, bọn họ cần phải rời khỏi đây. Catherine ra dấu hiệu nhưng Dora lại lắc lắc đầu. Cô kiên định chỉ về một hướng khác, Catherine do dự một chút sau đó cũng lắc đầu. Không biết vô tình hay cố ý, các cô lại quay lại doanh trưởng trước đó, hiện giờ chỗ này rất ít người, nếu chỉ có mấy người này mà nói, có lẽ...

Lúc này các cô nghe thấy tiếng phụ nữ kêu gào thảm thiết.

Dora lập tức xoay người bỏ chạy, một lát sau Catherine đuổi kịp. Lúc các cô mở cửa lều thì thấy một binh sĩ say khướt đang dùng dao găm khoét con mắt của một người phụ nữ, binh lính ở trong này chèn say sưa đến nửa đêm, nếu tính cả người trông coi phía ngoài thì cũng chỉ có bốn người mà thôi.

Trước khi Catherine kịp ngăn cản Dora đã kéo cung, ngay lập tức một mũi tên xuyên qua con mắt của binh lính kia, đầu mũi tên lộ ra ở sau gáy hắn. Đây hoàn toàn không phải là hành động sáng suốt nhưng việc đã đến nước này Catherine cũng không do dự nữa, cô dán một lá bùa im lặng lên trên cổ bốn binh lính kia. Mấy giây sau những binh lính kia im lặng ngã xuống còn Dora thì chạy về phía mấy người phụ nữ đáng thương kia sau đó nâng người ở chính giữa dậy với ý định muốn nhìn rõ mặt người phụ nữ này.

“Chúng ta không thể dẫn các cô ấy theo được!” Catherine vừa nhỏ giọng cảnh cáo nói vừa giương cung cảnh giác sau lưng Dora: “Đi mau!”

Dora không thể tìm được bóng dáng quen thuộc ở trên gương mặt đó nhưng nhìn cơ thể gầy gò, vết thương chồng chất trên người phụ nữ đó thì hoàn toàn không thể nhìn ra được bộ dạng lúc cô khỏe mạnh là như thế nào. Những phụ nữ này nhìn có vẻ chỉ nhiều hơn người chết một hơi thở mà thôi, có một người mù, một người khác không có hai chân, vết máu bắn và sẹo vết thương cũ chồng lên nhau, tất cả ánh mắt của bọn họ đều trống rỗng đến làm cho người ta sợ hãi.

Dora cởi sạch quần áo mới xé một nửa của những người phụ nữ kia sau đó khoác lên người phụ nữ có sẵn quần áo. “Không được!” Catherine lo lắng lắc đầu: “Không thể mang về, nếu như cô ta có vấn đề gì...”

“Trên người cô ta không mang theo bất kỳ vật gì, hơn nữa còn không có lưỡi, cô ta có thể làm gián điệp được sao?” Dora bực bội nói: “Sau khi trở về tôi sẽ trông nom cô ta!”

Sau khi nói xong cô vịn gậy cổ những người phụ nữ còn lại rồi cõng người trên lưng, chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Đáp án

Người phụ nữ các cô mang về được sắp xếp ở một căn phòng nhỏ bên ngoài thôn xóm.

Nơi này cách thôn xóm của người Amazon khoảng vài trăm mét, là trạm gác và là nơi ở tạm thời của những người về muộn. Trong phòng nhỏ có dự trữ nước sạch và băng gạc, còn có một chút đồ ăn, đáng tiếc lúc này người phụ nữ được mang về không thể ăn lương khô rắn được.

Dora thả người phụ nữ sắp chết lên trên giường sau đó chà lau và kiểm tra thân thể của cô ta. Trong miệng cô ta không có đầu lưỡi, cũng không có hàm răng, cho dù đã được cứu nhưng nét mặt của cô ta vẫn có bất kỳ thay đổi nào, có vẻ sự đau khổ trong thời gian dài đã phá hủy tinh thần của cô ta. Thân thể cô ta đang trong tình trạng rất nguy hiểm, Dora chỉ là chiến sĩ nên kỹ thuật của cô chỉ thích hợp để sơ cứu vết thương bên ngoài còn trước mắt người phụ nữ này lại càng cần chăm sóc và thuốc men hơn nhưng các cô không thể dẫn cô ta trở về.

Cho dù là Dora luôn xử trí theo cảm tính thì cũng sẽ không mạo hiểm rước lấy loại nguy hiểm này.

Người phụ nữ được mang về cần phải được làm kiểm tra một cách cẩn thận, trên người cô ta có thể có vật gì đó, thậm chí có thể mang theo mầm bệnh mà các cô chưa biết. Catherine đi báo cáo với người trong tộc kết quả điều tra lần này nhưng cô không có đến thẳng chỗ nữ vương mà là đi đến chỗ y sư trong tộc trước, một mặt cô phải thông qua hãn chuyển giao thông tin, mặt khác xin hãn đến kiểm tra người phụ nữ bị thương kia.

“Ta thật sự không thể hiểu nổi, bọn này đoàn kết một cách ngu xuẩn, cứ nhất định phải muốn mọi người chết chung sao?” Victor nói móc: “A, chiến sĩ, trong đầu toàn là cơ bắp.”

“Anh có cao kiến gì không?” Tasa hỏi.

“Giết chết tại chỗ, ít nhất là không mang về!” Victor nói với vẻ đương nhiên: “Đang lúc giao chiến ai lại dẫn một người nào đó có thể là mồi nhử về?”

Tasa từ chối cho ý kiến về chuyện này, cô không đồng ý mang tù binh về nhưng đối với sự lựa chọn của người Amazon thì cũng không phải là không thể lý giải. Sau mấy ngày tiếp xúc, cô đã có thể nhận ra những người Amazon này rất đoàn kết hơn nữa còn cố chấp khi những người cùng tộc chỉ còn rất thưa thớt gặp nguy hiểm, nếu bọn họ thật sự vì an toàn mà thấy đồng tộc chết không cứu thì bọn họ cũng không ở lại chỗ này đến bây giờ, vì kiên quyết tinh thần chiến sĩ có thể còn hơn cả kẻ địch không lồ.

Luôn có nhiều thứ đối với những người khác mà nói là không thể thỏa hiệp.

Ở một mức độ nào đó đây gần như là dương mưu. Các cô đã làm tất cả các biện pháp đề phòng có thể nghĩ đến, dựa theo tình huống hiện giờ thì không còn cách nào tốt hơn nữa.... chính là đã cứu tù binh về đồng thời cũng đảm bảo an toàn, theo lời Victor thì hiển nhiên chuyện này hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo lắng của người Amazon. Tasa đã bảo U Linh xuyên qua cơ thể người bệnh nằm trên giường, chạm rai thấm nhập vào trong da thịt và xương cốt của đối phương nhưng không tìm được bất kỳ dị vật nào.

Kết quả của cô cũng giống như người Amazon, trên cơ thể người này không có mang theo bất thứ gì, cơ quan hoặc là ký hiệu, thoạt nhìn tình hình của người này càng gay go hơn, ngay cả nhúc nhích cũng khó khăn nên hoàn toàn không thể gây ra chuyện gì được.

U Linh bên này đang nhìn chăm chăm vào người bệnh thì U Linh xa xa bên kia đang nhìn quân đội con người bên trong doanh trại. Kết quả “Trên người tù binh không có vấn đề” không làm cho Tasa yên lòng, cô vẫn luôn có một loại cảm giác rất tệ giống như trong tiềm thức cảm thấy có vấn đề gì đó nhưng lại không nghĩ ra được nguyên do. Cô đã bỏ sót thứ gì sao? Tin tức không đủ, thấp quan sát vẫn chưa được xây ở xung quanh đây nên lần đầu tiên việc điều tra của U Linh vấp phải rất nhiều trắc trở, Tasa rất không quen loại cảm giác mọi chuyện không nằm trong tầm kiểm soát này. Trong lòng cô âm thầm cảnh giác, có phải thị giác bao quát và loại giám sát chu toàn của Tòa thành ngầm đã nuông chiều làm hỏng cô rồi không? Cô muốn lực không chế của mình càng ngày càng trở nên mạnh hơn nên khi mất đi cảm giác không chế hoàn mỹ thì sẽ ảnh hưởng đến sự tinh táo của cô, đây chính là nguyên nhân thất bại thường thấy của ác ma.

Tasa rất khó dời sự dò xét của mình trên xe ngựa đi giống như không thể không đếm xỉa gì đến một cái bóng mờ đang gần trong gang tấc.

Đêm này trôi qua một cách bình an vô sự, đa phần bởi vì lúc rời đi hai người Amazon đã phóng hỏa nên quân đội loài người đều đang mệt mỏi, bắt lực tìm cách cứu hỏa. Đến ngày hôm sau, bọn lính bắt đầu tháo dỡ một ít lều trại ở gần rừng rậm để dọn ra một mảnh đất trống giống như đang chờ đợi chuyện gì đó sắp xảy ra.

Lúc này chó săn màu đỏ bước ra khỏi đám người, đầu của nó lóe lên ánh sáng đỏ.

Trong phút chốc đó, Tasa sực nhớ đến mình đã bỏ sót chuyện gì. Trên người tù binh được mang về đó vốn không cần phải bỏ thêm thứ gì cả, loài người cũng không trông cậy cô ta có thể làm ra chuyện gì. Cô ta không phải là gián điệp, không phải thiết bị phát nổ, cũng không phải người Amazon.... Đó là một người có dòng máu lai tạp giữa Amazon và dị tộc, có cô ta làm thiết bị định vị, chắc chắn chó săn màu đỏ có thể tìm ra vị trí doanh trại của người Amazon.

Đội một chút...

Một giây sau đó lại có càng nhiều nghi hoặc, mâu thuẫn ập đến. Loài người thật sự muốn dùng cái này để tìm được vị trí doanh trại sao? Không nói đến người phụ nữ kia không được đặt ở trong doanh trại, không nói đến ven rừng rậm đều có các chiến sĩ Amazon tra xét vì các cô có đầy đủ thời gian để phát hiện mục đích của con người, nếu chỉ đơn thuần là mục đích này thì rất khó có thể thuyết phục. Thật ra phát hiện vị trí doanh trại là vô ích, vấn đề lại quay trở về lúc ban đầu: Quân đội loài người có uy lực mạnh mẽ, nhân số lại khổng lồ, dù biết cụ thể doanh trại người Amazon ở vị trí nào thì bọn họ làm thế nào để băng qua rừng rậm, hơn nữa đây là sân nhà của người Amazon, lúc nào chiến thắng cũng có thể nghiêng về phía những người thợ săn của rừng rậm cả.

Huyệt Thái Dương của Tasa giật giật giống như đang dùng một loại ngôn ngữ mà cô không hiểu viết nên một lời cảnh báo cực kì nguy hiểm. Lúc này chân tướng và nguy hiểm đều chỉ cách cô một bước ngắn khiến Tasa bức bối đến gần doanh trại rồi lại bị một sức mạnh khổng lồ đẩy ra.

Hành động của chó săn màu đỏ rất nhanh, nó không phải cần phải đánh hơi khắp nơi như chó săn bình thường mà cổ máy móc quái dị này luôn hướng thẳng tắp về phía doanh trại người Amazon. Không lâu sau đó, phía trước là rừng rậm chưa bị chặt bỏ, chó săn chạy về phía rừng rậm còn binh lính thì tiến đến chặt cây, lúc này người Amazon trong rừng cũng bắt đầu giương cung.

Loài người có ý định bảo vệ chó săn màu đỏ nhưng bọn họ không thể thành công được bao lâu thì đã có một mũi tên xuyên qua khe hở của những binh lính, cắm chuẩn xác vào đầu chó săn màu đỏ. Ngọn đèn như cái chén nhỏ màu đỏ ở trên đầu nó bị xuyên thủng sau đó, sương mù đen sì từ đó tràn ra, chó săn màu đỏ phát ra một tiếng rên rỉ rồi không bao giờ động đậy nữa.

Quan chỉ huy nhũ mày, vẻ mặt thể hiện đại kế đã thất bại nhưng lại không khỏi quá mức thoải mái.

Bọn họ dọn dẹp chó săn màu đỏ không thể nhúc nhích sau đó cắm một cây gỗ vào vị trí nó dừng lại. Lúc này có một đồ vật gì đó được đẩy ra, phải cần mười mấy binh lính chuyển động lăn cây mới đẩy được quái vật khổng lồ này ra ngoài.

Đợt tập kích bất ngờ vừa rồi thành công giải quyết chó săn màu đỏ nhưng cũng làm bại lộ vị trí của những chiến sĩ Amazon không thể rút lui về sau, bọn họ không còn cách khác đành phải tiếp cận vật thể khổng lồ mới xuất hiện ở trên chiến trường. Tasa trôi nổi ở giữa không trung, cố gắng quan sát vật thể

không lồ màu xám bạc được binh lính vây quanh, nhưng ở khoảng cách như vậy thì chỉ có thể nhìn được hình dạng đại khái của nó mà thôi.

Khi đến quân đội loài người tuyệt đối không mang theo thứ này, đoàn xe tiếp tế sau đó cũng như vậy, thứ này lớn hơn mấy chiếc xe ngựa nhiều nên Tasa đoán rằng nó được lắp từ những bộ phận nhỏ nằm trong những chiếc xe ngựa đó. Hình dạng của nó rất quái dị, chắc chắn, phía trước có một cây gậy dài, xa xa trông rất giống một con muỗi. Bọn lính dưới sự chỉ huy cẩn thận điều chỉnh góc độ của thứ này khiến cây gậy dài chỉ vào hướng mà chó săn màu đỏ dừng lại lúc này.

Có con người bên cạnh làm vật so sánh thì Tasa mới phát hiện thật ra cái cây dài đó không hề nhỏ, chẳng qua là do thân hình to lớn của nó sinh ra hiểu lầm mà thôi. Cây gậy dài đó còn lớn hơn thân thể của một người, nhìn dáng vẻ chậm rãi chuyển động của nó khiến Tasa đột nhiên nghĩ tới xe tăng.

“Anh có biết nó không?” Tasa hỏi.

“Chưa thấy qua nhưng có chút giống với phong cách Ai nhân, bọn họ thích làm ra mấy thứ có hình thù quái dị như vậy.” Victor nói.

“Trong những tác phẩm của người lùn... có loại vũ khí nào có uy lực mạnh, phạm vi tấn công khổng lồ không?” Tasa nhanh chóng hỏi, ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô, đám người vây quanh đã điều chỉnh xong vị trí của con quái vật kia.

“Đúng là có mấy món rất thú vị như xe có thể tự chạy và những cỗ máy khổng lồ ... nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức thú vị. Bọn họ có thể chế tạo những quả cầu lửa có sức nén rất tốt, uy lực gần như Tiểu hòa cầu thuật, mỗi một lần tấn công của nó đều ngang bằng với một pháp sư chính thức.” Victor tùy ý nói: “Không phải cô đã hỏi về những Ai nhân kia sao? Ai nhân chính thống và tác phẩm của bọn hắn đã sớm tuyệt tích rồi, có vẻ chó săn màu đỏ là thứ duy nhất còn lưu lại dấu vết của bọn hắn...”

Tasa không nghe tiếp nữa vì cô không có ý định hiểu rõ về chuyện này. Dự cảm về điềm không may mãnh liệt đến mức cô không thể bỏ qua được, cô đã đề U Linh ở trong thôn xóm người Amazon hiện hình trước mặt nữ vương, thông báo cho bà ta lập tức dẫn theo tất cả mọi người rút lui.

Quân đội bắt đầu lui về phía sau, sau khi bọn họ lui về sau hơn 10m thì bật tai lại, nằm sấp trên mặt đất. Những chiến sĩ Amazon ở xung quanh đó lập tức cảm nhận được có gì đó không đúng nên có cung thủ mạo hiểm vọt ra, giương cung định bắn thứ đồ vật kì lạ này.

Quá muộn rồi.

Vì Tasa thấy được một tia sáng chói mắt phun ra từ cây gậy dài... giống như đạn ra từ nòng pháo.

Cho dù là ánh sáng đầu tiên trong đêm tối cũng không sáng đến mức như thế, tia sáng đó thật chói mắt, nếu phải so sánh thì bầu trời chỉ là một sân khấu ảm đạm mà thôi. Tia chớp màu bạc xé rách tấm màn sân khấu, xé rách bầu trời, và những vật ngăn cản nó. Sau tiếng “gầm gừ” của con quái vật khổng lồ là tiếng nổ rung động đất trời lập tức truyền vào trong tai người nghe.

Không ngờ ánh sáng đạt tới cực hạn lại đáng sợ như thế.

Lúc hai mắt Tasa nhìn thấy tia sáng đó thì lập tức cháy lên, khuôn mặt và thân thể bị ánh sáng chiếu vào ngay lập tức căng trướng sau đó nổ tung. Lúc này thân thể U Linh giống như được tạo thành từ lân trắng, hoàn toàn không cần mỗi lửa, chỉ cần nhiệt độ trong gió cũng đủ để cho nó tan thành mây khói. Ánh mặt trời chưa từng làm được chuyện như vậy như khẩu pháo này làm được.

Đúng, là pháo.

...【 Công nhân là một lực lượng mạnh mẽ 】: Có câu tri thức chính là sức mạnh, tuy rằng bạn không hiểu về việc rèn giũa nhưng bạn lại có trụ cột về việc xem hàng mỹ nghệ. Ví dụ như: Bạn thấy một thanh kiếm xấu đến mức không giống kiếm nhưng ngay từ đầu tiên bạn đã ý thức được đó là một thanh kiếm!

Chính cái kỹ năng gàn gà này đã khiến trong đầu Tasa xuất hiện một ý nghĩ: “Đây là một khẩu pháo.” (Câu này cũng giống câu trên mặc dù xấu đến mức không giống pháo nhưng suy nghĩ đầu tiên nó chính là một khẩu pháo)

Quân đội loài người ở bên cạnh giống như khán giả xem U Linh hóa thành tro bụi và doanh trại Amazon cũng thế. Tasa và Victor không trực tiếp bị đánh trúng thể nhưng việc ở quá gần lửa đạn đã tạo thành hậu quả xấu. Sau khi mất đi ý thức trong U linh thì nó không trở về Tòa thành ngầm, có lẽ là do thân thể biến mất quá nhanh chóng và hoàn toàn nên ý thức của Tasa giống như lá rụng bay theo gió, không thể không chế mà bị cuốn vào đường đạn.

Tuy chỉ là một giây ngắn ngủi nhưng lại giống như bị kéo dài rất lâu còn Tasa thì giống như ở nơi thời gian đông cứng lại cảm nhận được sự dài dòng buồn chán sau cùng. Trước mắt cô trống rỗng, là vì lúc này cô đang ở trong không gian chỉ có sự nóng rực của tia sáng hay bởi vì cặp mắt của cô đã bị đốt trụi rồi? Cô ở trong không gian thuần trắng cảm giác được vết rách của trời đất, bầu trời bị xé nứt, mặt đất bị xé rách, tất cả những thứ trên đường đi của nó đều hóa thành tàn tro, bột phấn, còn chưa rơi xuống đất đã biến mất. Rừng rậm bao la rộng lớn bị xé toạc thành một cái đường hầm hẹp và dài giống như một cái đục thô bạo đâm thủng ô dù phòng vệ của người Amazon.

Chuyện này hoàn toàn không thể tưởng tượng được, cỗ pháo có ngoại hình cổ quái đã phá hủy cả nửa cánh rừng, xuyên qua những cái cây còn sót lại, thôn xóm của người Amazon đã gần ngay trước mắt.

Thì ra là thế. Con người và chó săn màu đỏ chỉ cần biết đại khái phương hướng là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Thời gian lại bắt đầu chuyển động một lần nữa.

Tóm lại cảm giác đông cứng đó cũng chỉ là ảo giác, thời gian sẽ không dừng lại tại lúc cỗ pháo bắn ra. Mâu trắng đáng sợ đó cũng bị ánh mặt trời pha loãng, bụi bặm dần dần rời xuống, bụi mù cũng tan đi, chuyện về sau vẫn phải tiếp tục.

Dora run rẩy bò dậy từ dưới đất, trong miệng tràn ra vị máu tanh trong lúc tiếng gầm rú vẫn còn đang vang vọng ở trong tai cô. Lúc đứng dậy, cô va phải một vật gì đó làm thái dương sưng lên nhưng chút đau đớn ấy hoàn toàn không có ý nghĩa gì khi so với đau đớn trên thân thể. Có vài giây, Dora cho là mình đã mù, cô mở to hai mắt nhìn màn đêm đen kịt trước mắt, mãi cho đến khi hai mắt đau nhức, bóng đêm vô biên cũng bắt đầu phai màu thì cô mới thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng nhìn về phía sau.

Sau khoảnh khắc đó, cô gần như hy vọng là mình không thấy gì cả.

Thứ nện vào đầu cô là khúc gỗ vụn văng ra từ căn phòng nhỏ mà cô vừa mới bước ra. Tầm bắn của khẩu pháo không bao trùm hoàn toàn thôn xóm của người Amazon thế nhưng uy lực của lửa đạn đủ sức để ảnh hưởng đến cái phòng nhỏ nằm bên ngoài thôn xóm vài trăm mét kia. Vừa rồi Catherine đã thay ca cho Dora để cô rời khỏi căn phòng nhỏ, chuẩn bị vũ khí để chút nữa ra tiền tuyến. Trước khi cô ra ngoài thì người bệnh vẫn nằm trên cái giường trong căn phòng nhỏ còn y sư và Catherine thì ở trong phòng chăm sóc cho người bệnh đã bắt đầu ổn định lại. Sau khi cô đi được vài phút thì đột nhiên có một tia sáng xé rách trời xanh, ngay tức khắc Dora bị hất văng ra xa vài mét, căn phòng nhỏ kia cũng bị san thành bình địa, tất cả mọi người trong đó đều không thể sống sót.

Cô rất muốn hét lên nhưng không thể phát ra tiếng được, đồng thời lỗ tai của cô cũng đang bị ù nặng, hoàn toàn không thể nghe được bất kì âm thanh nào. Cô chạy tới đồng phế tích, liều mạng đào bới giữa những bức tường đổ, mặc kệ máu mũi đang nhỏ xuống mu bàn tay của cô, sau đó các ngón tay cũng bắt đầu toác ra rồi chảy máu, cho đến khi tầm mắt bị bóng đen bao phủ.

Khắp thôn xóm của người Amazon đều là người ngã nhào trên đất, mặc dù không bị tấn công trực diện nhưng sóng xung kích và sóng âm cũng đủ để làm cho những người có thể chất kém choáng váng. Có vài đứa nhỏ run rẩy giống như nai con mới sinh, cố gắng đứng dậy rồi lại ngã trên mặt đất. Lông mày của nữ vương Amazon nhíu chặt, những người đứng gác cũng nhảy bén phát hiện ra bóng dáng của quân đội loài người ở phía xa.... Sau khi giải quyết cả nửa khu rừng rậm, thì hai bên giống như chỉ cách nhau một mảnh đất trống và mấy hàng cây mà thôi. Rất nhiều người đều cảm thấy mờ mịt khó hiểu hoặc là kinh hãi, nữ vương Amazon và đội trưởng đội hộ vệ là những người đầu tiên phản ứng kịp sau đó cố gắng dùng động tác và tiếng hét để đánh thức tộc nhân.

Bọn họ còn có một trận đánh ác liệt cần phải đánh.

Áo giáp và vũ khí vẫn luôn ở trên người, các chiến sĩ cũng tập hợp rất nhanh, mặc dù trong các cô vẫn còn rất nhiều người đang choáng váng, ù tai. Tất cả đều đã có chuẩn bị, mặc dù trận chiến đến bất ngờ, trong lúc mọi người không cảnh giác nhưng cũng không đến nỗi là chẳng chuẩn bị mà đã ra trận. Những người đàn ông thì khiêng những người bị thương nghiêm trọng, kể cả Dora đang hôn mê trên đồng hoang tàn cách đó vài trăm mét lên sau đó dẫn những người bị thương, người nhà và trẻ nhỏ rút lui khỏi chiến trường. Trong khi bọn họ chạy trốn thì những chiến sĩ cũng đang bận rộn chuẩn bị ngăn cản kẻ địch sắp tới.

Khi lửa đạn xé rách cánh rừng thành một mảnh đất trống thì đội quân khổng lồ của con người cũng tìm được đất dụng võ.

Những binh lính cấp thấp trong quân đội loài người hoàn toàn không biết gì về uy lực của khẩu pháo nên lúc này sợ hãi cũng đang lan tràn bên trong quân đội loài người, những binh sĩ không tuân theo mệnh lệnh, nhìn thẳng vào tia sáng hiện tại đều che mắt, la hét quay cuồng trên mặt đất. Lúc này chỉ huy lập tức ra lệnh đánh bất tỉnh những người nhát gan đã phát điên hoặc đã văng những người mù trên mặt đất giống như chó săn đang phân loại bầy cừu. Quân đội loài người không được huấn luyện nghiêm ngặt bằng người Amazon nhưng tổn hại của bọn họ không đáng kể. Cuối cùng đội ngũ hỗn loạn cũng đã ổn định lại, số lượng binh lính hơn gấp mấy lần, đủ để ghiền nát kẻ địch cũng đã tập hợp thành trận, di chuyển về bãi đất trống còn đang bốc khói.

Có vài binh lính lạng lẽ hốt một nắm đất, đất nóng khô cần như cát đá lọt qua khe hở giữa những ngón tay hằn.

Mặt đất không bởi vì lửa đạn mà lồm xồm mà ngược lại tất cả mọi thứ trên mặt đất đều bị san phẳng. Trên đường đi của đường đạn không có bất kỳ cái xác nào giống như có một cái miệng khổng lồ nuốt chửng tất cả. Cây cối và những tòa nhà không bị đánh trúng đều nghiêng ngã, không khí ngày xưa luôn ôn hòa lúc này lại lợi hại như đao, nặng nề như chùy. Quân tiên phong của loài người như một mũi lao nhọn đâm thẳng vào rừng rậm, đằng sau quân tiên phong, tất cả đều di chuyển xung quanh khẩu pháo được đẩy đi một cách chậm rãi giống như tôn sùng nó.

Dưới mặt đất, Marion lắc lắc cái đầu giống như làm vậy có thể vút bỏ được những đốm sáng đang nhảy nhót lung tung trước mắt mình, Tasa đã nhanh chóng cắt đứt hình ảnh truyền từ tháp quan sát nhưng ánh sáng đó vẫn làm cho mắt Marion đau đớn. Cô nặng nề lắc đầu sau đó mở miệng cầu xin: “Đại nhân!”

Tasa hiểu ý của cô, hẳn là cô gái người sói đang rất lo lắng cho những người bạn mới của mình, cô muốn xem thử bọn họ như thế nào, cô muốn xuất chiến. Từ ngày nghe lệnh rời đi, rõ ràng Marion vẫn luôn đứng ngồi không yên, mỗi lần Tasa mở hình ảnh trên mặt đất cho cô xem thì cô đều nhìn không chớp mắt, cho dù quân đội loài người chỉ là những điểm nhỏ ở phía xa.... Tòa thành ngầm không thể xây tháp quan sát cách nó quá xa. Tasa cảm thấy

nếu mình mở hình ảnh không hạn chế thì chắc chắn cô gái này sẽ canh giữ 24 tiếng đồng hồ bên cạnh màn hình.

Tòa thành ngầm vẫn luôn mở rộng về phía rừng rậm Ansa, nơi xa nhất chỉ cách quân đội loài người trăm mét, nếu như đi lên từ nơi này thì quả thực có thể đánh úp bọn họ một cách bất ngờ. Nhưng có ích gì đâu?

Đây không phải là một tiểu đội, đây là một quân đội. Nếu chỉ nghe thôi thì mấy ngàn binh lính chỉ là một con số nhưng khi chính thức đặt ngay trước mắt thì lại có vẻ cực kì rầm rộ. Chiến thuật biến xương khô cần một số lượng lớn binh lính xương khô, số lượng xương khô trong nghĩa địa của Tasa không thể so với số lượng con người, Marion thì chỉ có một mình, dù cô thiện chiến thế nào, dù có thuật chữa trị khôi phục thì cũng không thể lấy một địch ngàn còn người lùn không phải là đối tượng có thể chiến đấu; U Linh thì không thể đến gần chiến trường.

Có thể di chuyển tới gần chiến trường hơn để hành động không? Việc chế tạo U Linh và mở khóa kỹ năng đều cần không ít ma lực, bây giờ ma lực dự trữ của Tasa không đủ để khiến U Linh trở thành một quả bom người mà sử dụng, hy vọng một kích tất thắng chỉ là hoang tưởng. Hơn nữa, một khi U Linh và binh lính xương khô gia nhập chiến trường thì mọi chuyện đã đến mức không thể quay đầu. Việc ma quỷ xuất hiện đồng nghĩa với không đánh đã khai, con người sẽ nhanh chóng phát hiện ra vẫn còn Tòa thành ngầm tồn tại. Tasa không hề có lòng tin có thể một mẻ hốt gọn những kẻ địch đã nhìn thấy được chân tướng.

Vì vậy cô trả lời: “Không”

Lỗi tai Marion sụp xuống, cô gục đầu tỏ vẻ nghe theo. Sau khi im lặng được mười phút thì cuối cùng Marion cũng không nhịn được mà hỏi: “Xin hỏi bây giờ trên mặt đất đang làm gì?”

Quân đội hai bên đều đã bày trận, tên nỏ tốt nhất của con người cũng đã lên dây cung, lá chắn được cố định trên cánh tay người Amazon, hai bên đồng thời tiến lại gần nhau trong sự im lặng, trận chiến có vẻ hết sức căng thẳng. Số lượng người hai bên chênh lệch quá xa, trận chiến còn chưa bắt đầu nhưng một bên đã sinh ra cảm giác cùng đường mặt lộ.

Đàn ông Amazon dẫn theo người bị thương, người già và trẻ nhỏ ở còn sót lại lẫn vào trong rừng, bọn họ di chuyển rất nhanh, nắm chặt mỗi một giây mà các chiến sĩ tranh thủ được. Những lão binh hơn năm mươi tuổi và các thiếu nữ đều được huy động lên chiến trường, trước đó những người chạy trốn đều nói lời từ biệt với mẹ, vợ hoặc con gái của mình, chỉ một lát nữa bọn họ sẽ được gặp lại nhau hoặc cũng có thể là không bao giờ.

Khói bụi do khẩu pháo tạo ra vẫn chưa tản đi hết. Là ảo giác sao? Dường như nơi đã từng là rừng rậm vang lên tiếng động của một thứ gì đó.

Trong tòa thành ngầm, Tasa hoàn toàn không biết gì về chuyện này, hai ý thức đang bám vào U Linh vẫn chưa có trở về, trong lúc khẩu pháo bắn ra thì hai mảnh linh hồn kia đã bị mất liên lạc nên bản thể tồn tại trong tòa thành ngầm không thể biết được đã có chuyện gì xảy ra.

Cũng như mảnh linh hồn ở trên chiến trường không thể nào nói cho bản thể biết tình huống bây giờ.

(Khúc trên lúc nói chuyện với Marion là linh hồn trong tòa thành ngầm, khúc dưới là ý thức của hai mảnh linh hồn trên người U Linh bị đánh tan tành)

Quay trở lại lúc khẩu pháo khổng lồ bắn ra tia sáng thì thân thể hai U Linh của Tasa đồng thời tan thành mây khói, sương mù tạo nên U Linh giống như bị một trận cuồng phong đánh tan. Vật chứa bị tan xương nát thịt nên linh hồn trong đó bị rơi ra ngoài, không có đồ bảo vệ nên lập tức bị “Thiên đốt”.

Quá trình này cực kỳ kỳ lạ, cô có thể cảm giác được sự tan rã của mỗi một bộ phận trên cơ thể nhưng không cảm giác được một chút đau đớn nào. Vụ nổ hóa thành những âm thanh hỗn tạp, tia sáng trước mắt trở thành hư vô trống rỗng, tư duy trở thành vô số điểm nhỏ tan rã, cô đã không thể phân rõ trên dưới trái phải, không thể phán đoán lúc ánh sáng lướt qua giống như một người tuyết đang bị tan rã.

Đây chính là cảm giác đang chết đi sao? Ngoài ý muốn lại khiến người ta thả lỏng giống như đang trôi nổi, đang chìm vào giấc ngủ. Giờ phút này tất cả mọi thứ trên đời đều không có cách nào khiến Tasa háng hái được nữa.

Đầu tiên là phải khôi phục lại tư duy.

“Quan sát của cô [bíp....] đã được mở ra, cô đã có [bíp....] lý giải sơ bộ về tri thức, cô đã đạt được 【[bíp....] tri thức sơ bộ】.”

“Quyền tộc của cô – tộc người lùn có được tri thức và huyết thống tương quan, 【[bíp....] tri thức sơ bộ】 xác nhập vào trong kỹ năng tương quan, kỹ năng 【 Những người thợ có sức mạnh】 thăng cấp.”

“【Những người thợ có sức mạnh】: tri thức dự trữ thăng cấp, bây giờ cô đã biết: Đó là một khẩu pháo!”

“Khả năng tự thể nghiệm của cô [bíp....] được mở ra, hiểu biết của cô [bíp....] với tri thức tăng lên một ít.”

“Cô đã [bíp....] duy trì liên tục sự ảnh hưởng, hiểu biết của cô [bíp....] với duy trì liên tục sự ảnh hưởng tăng thêm một ít. Chú ý: Duy trì liên tục sự ảnh hưởng có thể tạo thành tổn thương không thể cứu vãn, thân thể là tiền vốn của cách mạng, tri thức tuy tốt nhưng đừng nên quá tham lam!”

Lần này vẫn tự xuất hiện rất nhiều lần, giống như những mảnh ghép Mosaic không rõ ràng đánh thức Tasa đang ở trong hư không không thể nhìn, không thể nghe, không thể động. Cô ở trong nửa mê nửa tỉnh, tức giận nghĩ: Nếu cô có thể trở về để tránh tổn thương thì cô đã sớm trở về rồi được không! Đầu phải cô muốn bị đánh trúng!

“【Những người thợ có sức mạnh】tri thức dự trữ thăng cấp, kinh nghiệm tích lũy đến giá trị giới hạn cô sẽ được học【 tri thức ma đạo sơ cấp】.”

Đối với câu trả lời của Tasa, văn tự cuối cùng chậm rãi xuất hiện.

“Bây giờ cô đã biết: Đây là Ma Đạo Pháo.”

“Ma Đạo Pháo: Mặc dù hình dáng rất kỳ quái nhưng uy lực của nó đủ để phá hủy nửa cánh rừng. Đây là thứ không sạch sẽ, năng lượng không tinh khiết, mang theo nhiều loại ô nhiễm, quả thật là vật mang sát khí giết người diệt tộc.”

Khó trách, Tasa nghĩ. Khẩu pháo bình thường không thể có uy lực lớn như vậy được, quả nhiên đúng như cô đoán, quả thật khẩu pháo có bề ngoài kì lạ này không phải là sản phẩm của khoa học. Cảm ơn trời đất, nếu khẩu pháo có thể phá hủy cả nửa cánh rừng này là thành quả khoa học kỹ thuật của loài người thì cô nên tính chuyện co đầu rút cổ về làm ruộng với ông bà thôi.

Ảnh hưởng của lửa đạn dần dần biến mất, tri thức ma đạo này cũng không có tiến triển nữa, giới hạn cũng chỉ là hiểu rõ về cái tên Ma Đạo Pháo. Giống như khi trong đầu vang lên sự nhắc nhở về nguy hiểm, Tasa lại bắt đầu sụp đổ lần nữa, chắc hẳn hai mảnh linh hồn này không có cách nào mang những trải nghiệm và trí nhớ về bản thể chính. Cô cảm thấy dường như đã bị khẩu pháo kia bắn vào một nơi nào đó, nơi này không có bầu trời và mặt đất, không có sinh linh, thậm chí cũng không liên lạc được với Victor, chỉ có cô...

Không, không chỉ có cô.

Một mảng lớn rừng rậm biến mất ở trong lửa đạn, trong đó chim chóc, động vật, côn trùng, cá (đúng, mấy dòng suối nhỏ đều bị bốc hơi) cũng thế. Những sinh vật này chưa mở linh trí, linh hồn của bọn nó mông muội đơn giản giống như Slime, chỉ cần một trận gió thổi qua cũng sẽ biến mất. Dù cho hiển tế bất kỳ thứ gì bên trong tòa thành ngầm thì cũng sẽ không thu hút được sự chú ý của Vực sâu nhưng nếu làm cho số lượng thành trăm ngàn thì lại là một chuyện khác.

Ở trong hư vô, Tasa đột nhiên tiếp xúc với ý chí tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Tòa Thành Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.